

BULLETIN

BENELUX

PUBLIKATIEBLAD

INHOUD :

Verdrag tussen het Koninkrijk België, het Groothertogdom Luxemburg en het Koninkrijk der Nederlanden inzake het **overnemen van strafvervolgingen**

ondertekend te Brussel op 11 mei 1974

met gemeenschappelijke Memorie van Toelichting

TABLE DES MATIERES :

Traité entre le Royaume de Belgique, le Grand-Duché de Luxembourg et le Royaume des Pays-Bas sur la **transmission des poursuites**

signé à Bruxelles, le 11 mai 1974

avec Exposé des motifs commun

Het Benelux-Publikatieblad wordt uitgegeven door het Secretariaat-Generaal van de BENELUX ECONOMISCHE UNIE, Regentschapsstraat 39, 1000 Brussel.

Het **Publikatieblad** bevat de tekst van de in Benelux-verband gesloten overeenkomsten tussen de drie Staten, alsmede van door het Comité van Ministers der Unie genomen beschikkingen en aanbevelingen.

Het **Publikatieblad** kan tevens worden gebruikt als periodieke aanvulling van de « **Benelux-Basisteksten** ».

Deze bevatten de systematisch ingedeelde, volledige verzameling van de officiële teksten der Unie.

Om de Basisteksten bij te werken, dient men de omslag van het **Publikatieblad** te verwijderen en de losse, geperforeerde blaadjes in de daartoe bestemde banden der **Basisteksten** in te lassen volgens de bij ieder nummer gevoegde aanwijzingen.

Voor prijs en verkoopadressen van het **Publikatieblad** en de **Basisteksten** raadplege men de achterzijde van deze kaft.

Le Bulletin Benelux est édité par le Secrétariat général de l'UNION ECONOMIQUE BENELUX, 39, rue de la Régence, 1000 Bruxelles.

Dans le **Bulletin Benelux** sont repris les textes des conventions conclues dans le cadre du Benelux entre les trois États, ainsi que les textes de décisions et recommandations prises par le Comité de Ministres de l'Union.

Le Bulletin Benelux peut également servir pour compléter régulièrement les « **Textes de base Benelux** ».

Ceux-ci contiennent la collection complète des textes officiels, classés systématiquement.

Pour la mise à jour des Textes de base, il suffit de détacher la couverture du Bulletin et d'insérer les feuillets mobiles perforés dans les reliures des Textes de base, en suivant les instructions accompagnant chaque numéro.

Pour les prix et adresses des Bureaux de vente du Bulletin et des Textes de base, prière de consulter la dernière page de cette couverture.

BENELUX

Aanwijzingen voor
het bijwerken der
BASISTEKSTEN

Indications pour
la mise à jour des
TEXTES DE BASE

1974-7

75° aanvulling

12.7.1974

75° supplément

<p>DEEL ** /III ** (nieuw)</p> <p><i>Juridische zaken</i></p> <p>Invoegen : Verdrag Overnemen strafvervolging Rood schutblad en blz. 1-61</p>	<p>TOME ** /III ** (nouveau)</p> <p><i>Affaires juridiques</i></p> <p>Insérer : Traité Transmission poursuites Page de garde rouge et p. 1 à 61</p>
<p>OVERBRENGEN</p> <p>Wegens plaatsgebrek in Deel 4 dienen de rubrieken «Uitlevering» (grijs schutblad en blz. 1-67) en «Uitvoering strafvonnissen» (blauw schutblad en blz. 1-73 te worden overgebracht naar het nieuwe Deel 4/III en ingelast vóór de rubriek «Overnemen strafvervolging». Aldus worden de drie strafrechtelijke Benelux-Verdragen samengebracht in hetzelfde Deel.</p>	<p>TRANSFERER</p> <p>A défaut de place dans le Tome 4, les rubriques «Extradition» (page de garde grise et p. 1 à 67) et «Exécution décisions pénales» (page de garde bleue et p. 1-73) sont à transférer au nouveau Tome 4/III et à insérer avant la rubrique «Transmission poursuites». Ainsi les trois Traités Benelux en matière pénale se trouvent réunis dans le même Tome.</p>

Bewaar telkens de laatste aanvullingsopgave !

U kunt dan steeds nagaan tot en met welke aanvulling Uw boekwerk is bijgewerkt.

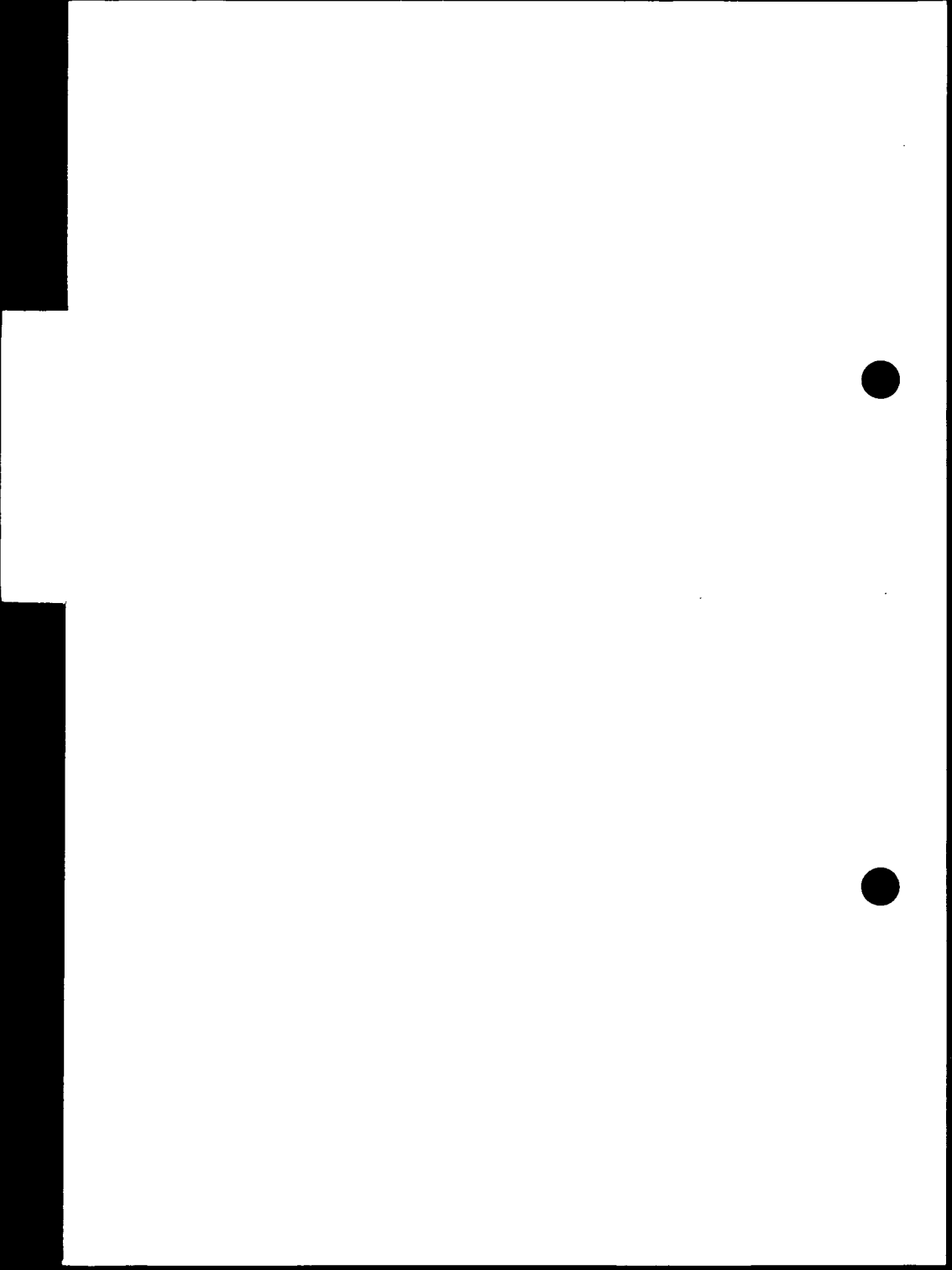
Conservez toujours le dernier relevé de suppléments !

Ainsi vous pourrez vérifier à chaque instant jusqu'à quel point votre recueil est à jour.

SECRETARIAAT-GENERAAL BENELUX, REGENTSCHAPSSTRAAT 39 - 1000 BRUSSEL
SECRETARIAT GENERAL BENELUX, 39, RUE DE LA REGENCE - 1000 BRUXELLES

Overnemen strafvervolgning
Transmission poursuites

VERDRAG
TUSSEN HET KONINKRIJK BELGIE,
HET GROOTHERTOGDOM LUXEMBURG
EN HET KONINKRIJK DER NEDERLANDEN
INZAKE HET OVERNEMEN
VAN STRAFVERVOLGINGEN
ONDERTEKEND TE BRUSSEL
OP 11 MEI 1974
MET GEMEENSCHAPPELIJKE
MEMORIE VAN TOELICHTING

TRAITE
ENTRE LE ROYAUME DE BELGIQUE,
LE GRAND-DUCHE DE LUXEMBOURG
ET LE ROYAUME DES PAYS-BAS
SUR LA TRANSMISSION DES POURSUITES
SIGNE A BRUXELLES
LE 11 MAI 1974
AVEC EXPOSE DES MOTIFS COMMUN

1a)

INHOUD

Tekst van het Verdrag	2
Tekst van de Bijlage	16
Gemeenschappelijke memorie van toelichting	
A. Algemeen	
1. De totstandkoming van het Verdrag	21
2. Inleiding	23
3. Beginselen van het Verdrag	
I. Feiten die tot overneming van strafvervolgning kunnen leiden	26
II. Bescherming van de belangen van de benadeelde partij	28
III. Vereiste van een uitdrukkelijk verzoek	29
IV. Op het strafbare feit toepasselijke wet	30
V. Toepasselijke straffen en maatregelen	31
VI. Verjaring van het recht tot strafvordering	32
VII. Bewijskracht van stukken betreffende ambtshandelingen reeds verricht in de verzoekende staat	33
B. De artikelen	
Hdst I. : Algemene bepalingen : art. 1-5	34
Hdst II. : Verzoek tot strafvervolgning : art. 6-12	41
Hdst III. : Voorlopige maatregelen : art. 13-14	43
Hdst IV. : Gevolgen van het verzoek tot strafvervolgning in de verzoekende staat : art. 15	45
Hdst V. : Verjaring van het recht tot strafvordering : art. 16	47
Hdst VI. : Strafvervolgning in de aangezochte staat : art. 17-19	48
Hdst VII. : Territoriale bevoegdheid : art. 20	52
Hdst VIII. : Slotbepalingen : art. 21-27	52
C. De Bijlage	
1. Algemeen	55
2. De verschillende in de lijst genoemde onderwerpen	59

1a)

TABLE DES MATIERES

Texte du Traité	2
Texte de l' Annexe	16
Exposé des motifs commun	
A. Généralités	
1. Historique du Traité	21
2. Introduction	23
3. Principes du Traité	
I. Faits qui peuvent donner lieu à la transmission des poursuites	26
II. Protection des intérêts de la partie lésée	28
III. Nécessité d'une demande expresse	29
IV. Loi applicable à l'infraction	30
V. Peines et mesures applicables	31
VI. Prescription de l'action publique	32
VII. Force probante des documents relatifs aux actes déjà accomplis dans l'Etat requérant	33
B. Commentaire des articles	
Chap. I ^{er} : Dispositions générales : art. 1-5	34
Chap. II. : Demande de poursuite : art. 6-12	41
Chap. III. : Mesures provisoires : art. 13-14	43
Chap. IV. : Effets dans l'Etat requérant de la demande de poursuite et de l'acceptation de celle-ci : art. 15	45
Chap. V. : Prescription de l'action publique : art. 16	47
Chap. VI. : Poursuite dans l'Etat requis : art. 17-19	48
Chap. VII. : Compétence territoriale : art. 20	52
Chap. VIII. : Dispositions finales : art. 21-27	52
C. L'Annexe	
1. Généralités	55
2. Matières reprises dans la liste	59

**VERDRAG
TUSSEN HET KONINKRIJK BELGIE,
HET GROOTHERTOGDOM LUXEMBURG
EN HET KONINKRIJK DER NEDERLANDEN
INZAKE HET OVERNEMEN VAN STRAFVERVOLGINGEN**

Zijne Majesteit de Koning der Belgen,

Zijne Koninklijke Hoogheid de Groothertog van Luxemburg,

Hare Majesteit de Koningin der Nederlanden,

Bezielde door de wens de samenwerking tussen de drie Staten op strafrechtelijk gebied uit te breiden ;

Overwegende dat op het gebied van deze samenwerking reeds voortgang is geboekt door het Verdrag aangaande de uitlevering en de rechtshulp in strafzaken, ondertekend te Brussel op 27 juni 1962, en door het Verdrag inzake de tenuitvoerlegging van rechterlijke beslissingen in strafzaken, ondertekend te Brussel op 26 september 1968 ;

Overwegende dat het van belang is deze samenwerking hechter te maken door tussen de drie Staten te voorzien in een procedure inzake de overname van strafvervolgingen, die het mogelijk maakt in een Staat strafrechtelijk op te treden tegen de in een andere Staat gemaakte inbreuken op normen die daar door de strafwet worden beschermd ;

Gelet op de adviezen van de Raadgevende Interparlementaire Beneluxraad van 2 juni 1972 en 30 november 1973,

Hebben besloten tot dat doel een Verdrag te sluiten en hebben tot hun Gevolmachtigden benoemd :

Zijne Majesteit de Koning der Belgen :

Zijne Excellentie de Heer H. VANDERPOORTEN,
Minister van Justitie ;

Zijne Koninklijke Hoogheid de Groothertog van Luxemburg :

Zijne Excellentie de Heer Eug. SCHAUS,
Vice-Minister-President, Minister van Justitie ;

TRAITE
ENTRE LE ROYAUME DE BELGIQUE,
LE GRAND-DUCHE DE LUXEMBOURG
ET LE ROYAUME DES PAYS-BAS
SUR LA TRANSMISSION DES POURSUITES

Sa Majesté le Roi des Belges,

Son Altesse Royale le Grand-Duc de Luxembourg,

Sa Majesté la Reine des Pays-Bas, -

Animés du désir de développer la coopération entre les trois Etats dans le domaine répressif ;

Considérant les progrès déjà réalisés dans la voie de cette coopération par le Traité d'extradition et d'entraide judiciaire en matière pénale, signé à Bruxelles le 27 juin 1962, et par le Traité sur l'exécution des décisions judiciaires rendues en matière pénale, signé à Bruxelles le 26 septembre 1968 ;

Considérant qu'il importe de parfaire cette coopération en organisant entre les trois Etats une procédure de transmission des poursuites qui permette de réprimer dans un Etat les infractions aux normes d'un autre Etat qui y sont protégées par la loi pénale ;

Vu les avis émis les 2 juin 1972 et 30 novembre 1973 par le Conseil interparlementaire consultatif de Benelux,

Ont décidé de conclure un Traité à cet effet et ont nommé pour leurs Plénipotentiaires, à savoir :

Sa Majesté le Roi des Belges :

Son Excellence Monsieur H. VANDERPOORTEN,
Ministre de la Justice ;

Son Altesse Royale le Grand-Duc de Luxembourg :

Son Excellence Monsieur Eug. SCHAUS,
Vice-Président du Gouvernement, Ministre de la Justice ;

Hare Majesteit de Koningin der Nederlanden :

Zijne Excellentie de Heer A.A.M. van AGT,
Vice-Minister-President, Minister van Justitie ;

Die, na elkander hun in goede en behoorlijke vorm bevonden vol-
machten te hebben overgelegd, zijn overeengekomen als volgt :

HOOFDSTUK I

Algemene bepalingen

Artikel 1

1. Wanneer iemand een feit heeft begaan waarvoor hem een straf of maatregel kan worden opgelegd volgens de strafwet van een Verdragsluitende Staat; kan die Staat aan een andere Verdragsluitende Staat verzoeken een strafvervolgning tegen hem in te stellen :
 - a) indien hij zijn vaste woon- of verblijfplaats in die andere Staat heeft ;
 - b) indien bij aldaar in hoofdzaak zijn beroep of bedrijf uitoefent ;
 - c) indien hij aldaar voor een ander feit wordt vervolgd, of er een straf of maatregel ondergaat die hem voor een ander feit is opgelegd.
2. Indien zich reeds een burgerlijke partij heeft gevoegd, kan het instellen van een strafvervolgning aan een andere Verdragsluitende Staat alleen worden verzocht met instemming van die partij, of krachtens een beslissing van de rechter waarbij wordt vastgesteld dat het belang van een goede rechtsbedeling de vervolging in die Staat eist.

Sa Majesté la Reine des Pays-Bas :

Son Excellence Monsieur A.A.M. van AGT,
Vice-Premier Ministre, Ministre de la Justice ;

Lesquels, après s'être communiqué leurs pleins pouvoirs trouvés en bonne et due forme, sont convenus des dispositions suivantes :

CHAPITRE I

Dispositions générales

Article 1er

1. Lorsqu'une personne a commis un fait pour lequel une peine ou mesure peut lui être appliquée selon la loi pénale d'un Etat contractant, celui-ci peut demander à un autre Etat contractant d'exercer la poursuite :
 - a) si la personne en cause réside dans cet autre Etat ;
 - b) si elle y exerce son activité professionnelle principale ;
 - c) si elle y est poursuivie pour un autre fait ou y subit une peine ou mesure prononcée pour un autre fait.

2. S'il y a eu constitution de partie civile, l'exercice de la poursuite ne peut être demandée à un autre Etat contractant qu'avec l'assentiment de la partie civile ou en vertu d'une décision du juge constatant qu'une bonne administration de la Justice exige que la poursuite soit exercée dans cet Etat.

Artikel 2

1. Hij die een feit heeft begaan als bedoeld in artikel 1, kan deswege slechts dan in een andere Verdragsluitende Staat worden vervolgd, indien hem volgens de strafwet van die Staat een straf of maatregel kan worden opgelegd voor dat feit, of voor het overeenkomstige feit, vermeld op de bij dit Verdrag gevoegde lijst.
2. Aan de in het eerste lid gestelde voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan, wanneer aan de verdachte een straf of maatregel zou kunnen worden opgelegd, indien hij het feit had begaan op het grondgebied van de andere Staat.
3. Is het feit begaan ten aanzien van een tot de openbare dienst van een andere Verdragsluitende Staat behorende persoon, instelling of zaak, dan wordt het in de aangezochte Staat beschouwd als te zijn begaan ten aanzien van een overeenkomstige — tot de openbare dienst van die Staat behorende — persoon, instelling of zaak.

Artikel 3

1. Een overeenkomstig de artikelen 6 en 7 gedaan verzoek tot strafvervolgung wordt ingewilligd, behalve in de gevallen voorzien in de volgende leden van dit artikel.
2. Het verzoek wordt afgewezen :
 - a) indien niet is voldaan aan de voorwaarden gesteld in de artikelen 1 en 2 ;
 - b) indien over het feit onherroepelijk is beslist in een Verdragsluitende Staat ;
 - c) indien ten aanzien van het feit in een derde Staat een onherroepelijke beslissing is genomen waarbij noch een straf noch een maatregel is opgelegd ;
 - d) indien ten aanzien van het feit in een derde Staat een onherroepelijke beslissing is genomen waarbij een straf of een maatregel is opgelegd, en de dader die straf, dan wel die maatregel, ondergaat, deze reeds heeft ondergaan of daarvan is vrijgesteld ;

Article 2

1. La personne qui a commis un fait visé à l'article 1er ne peut être poursuivie dans un autre Etat contractant que si, selon la loi pénale de cet Etat, une peine ou mesure peut lui être appliquée pour ce fait ou pour le fait correspondant mentionné sur la liste annexée au présent Traité.
2. La condition prévue à l'alinea 1er est réputée réalisée lorsqu'une peine ou mesure pourrait être appliquée à cette personne si celle-ci avait commis le fait sur le territoire de cet Etat.
3. Si le fait a été commis à l'égard d'une personne, d'une institution ou d'une chose de caractère public d'un autre Etat contractant, il sera considéré dans l'Etat requis comme ayant été commis à l'égard d'une personne, d'une institution ou d'une chose correspondant, dans ce dernier Etat, à celle qui est l'objet de l'infraction.

Article 3

1. Toute demande de poursuite faite conformément aux articles 6 et 7 doit être acceptée, sauf dans les cas déterminés par les alinéas suivants du présent article.
2. La demande doit être refusée :
 - a) si les conditions prévues par les articles 1 et 2 ne sont pas remplies ;
 - b) si le fait a été l'objet d'une décision définitive dans un Etat contractant ;
 - c) si le fait a été l'objet dans un Etat tiers d'une décision définitive ne prononçant ni peine, ni mesure ;
 - d) si le fait a été l'objet dans un Etat tiers d'une décision définitive prononçant une peine ou une mesure et si l'intéressé subit la peine ou la mesure, l'a déjà subie ou en est dispensé ;

3. Het verzoek kan worden afgewezen :
- a) indien het feit van politieke aard is ;
 - b) indien het een militair delict betreft ;
 - c) indien het feit buiten het grondgebied van de verzoekende Staat is begaan ;
 - d) indien de verdachte niet de nationaliteit van een van de Verdragsluitende Staten bezit en hij ten tijde van het begaan van het strafbare feit noch zijn vaste woon- of verblijfplaats op het grondgebied van een van die Staten had, noch aldaar in hoofdzaak zijn beroep of bedrijf uitoefende ;
 - e) indien de vervolging in de aangezochte Staat niet tot een beslissing op tegenspraak kan leiden.
4. Indien na inwilliging van het verzoek blijkt dat een grond voor afwijzing bestaat, kan deze inwilliging worden ingetrokken indien het gaat om een der gronden vermeld in het derde lid. Betreft het een der in het tweede lid vermelde gronden, dan moet de inwilliging alsnog worden ingetrokken.
5. De inwilliging kan niet meer worden ingetrokken wanneer ten gevolge daarvan :
- a) in de aangezochte Staat onherroepelijk over het feit is beslist ;
 - b) de zaak aldaar ter terechtzitting aanhangig is gemaakt of tot een gerechtelijk vooronderzoek heeft geleid, tenzij blijkt van het bestaan van een grond tot afwijziging als vermeld in lid 2 of in lid 3, sub e).

Artikel 4

De verzoekende Staat kan zijn verzoek intrekken tot het tijdstip waarop de aangezochte Staat hem kennis heeft gegeven van zijn beslissing op het verzoek.

Artikel 5

Behoudens het bepaalde in artikel 15, beperkt dit Verdrag niet de bevoegdheid van de Verdragsluitende Staten op het gebied van de strafvordering tot het instellen van strafvervolgingen overeenkomstig hun nationale wet.

3. La demande peut être refusée :
 - a) si le fait revêt un caractère politique ;
 - b) s'il s'agit d'une infraction militaire ;
 - c) si le fait a été commis hors du territoire de l'Etat requérant ;
 - d) si l'intéressé n'est pas un ressortissant d'un des Etats contractants et n'avait pas sa résidence ou n'exerçait pas ses activités professionnelles principales sur le territoire d'un de ces Etats au moment où le fait a été commis ;
 - e) si la poursuite exercée dans l'Etat requis ne permet pas d'aboutir à une décision contradictoire.
4. Si l'existence d'une cause de refus apparaît après l'acceptation de la demande, cette acceptation peut être retirée s'il s'agit d'une des causes énumérées à l'alinéa 3 ; elle doit l'être s'il s'agit d'une des causes énumérées à l'alinéa 2.
5. L'acceptation ne peut plus être retirée, lorsqu'à la suite de celle-ci :
 - a) il a été statué définitivement sur le fait dans l'Etat requis ;
 - b) l'affaire y a été soumise à une juridiction de jugement ou y fait l'objet d'une instruction, sauf si l'une des causes de refus énumérées à l'alinéa 2 ou celle prévue à l'alinéa 3 sous e) se révèle.

Article 4

L'Etat requérant peut retirer sa demande jusqu'au moment où l'Etat requis lui a notifié sa décision sur cette demande.

Article 5

Sans préjudice aux dispositions de l'article 15, la compétence des Etats contractants, telle qu'elle est instituée par leur législation interne en matière de poursuite, n'est pas limitée par le présent Traité.

HOOFDSTUK II

Verzoek tot strafvervolgung

Artikel 6

1. Het verzoek tot strafvervolgung en alle voor de toepassing van dit Verdrag benodigde mededelingen worden hetzij door de Minister van Justitie van de verzoekende Staat toegezonden aan diens ambtgenoot van de aangezochte Staat, hetzij, indien de Regeringen van die Staten aldus hebben besloten, door de rechterlijke autoriteiten van de verzoekende Staat rechtstreeks gericht tot die van de aangezochte Staat. Het hier bepaalde is van overeenkomstige toepassing op mededelingen van de aangezochte Staat aan de verzoekende Staat.
2. De mededeling en het verzoek tot aanhouding, voorzien in artikel 13, tweede lid, kunnen worden gedaan door tussenkomst van het centrale nationale bureau van de « Organisation Internationale de Police Criminelle (Interpol) ».

Artikel 7

Het verzoek tot strafvervolgung wordt schriftelijk gedaan en vermeldt de datum waarop het tot de aangezochte Staat wordt gericht. Het gaat vergezeld van het oorspronkelijke strafdossier of van een stel gewaarmerkte afschriften van de daartoe behorende stukken.

Artikel 8

De bevoegde autoriteiten van de aangezochte Staat kunnen, desgeraden, aan de verzoekende Staat om aanvullende inlichtingen vragen en voor de toezending daarvan een termijn stellen.

Artikel 9

De autoriteiten van de aangezochte Staat geven aan die van de verzoekende Staat onverwijld schriftelijk kennis van hun beslissing op het verzoek. Zij lichten hen tevens in omtrent het aan de zaak gegeven gevolg.

CHAPITRE II

Demande de poursuite

Article 6

1. La demande de poursuite ainsi que toutes les communications nécessaires à l'application du Traité sont adressées, soit par le Ministre de la Justice de l'Etat requérant au Ministre de la Justice de l'Etat requis, soit directement par les autorités judiciaires de l'Etat requérant à celles de l'Etat requis, si les Gouvernements intéressés en décident ainsi. Il en est de même pour les communications que l'Etat requis adresse à l'Etat requérant.
2. La communication et la demande d'arrestation visées à l'article 13, alinéa 2, peuvent être faites à l'intervention du bureau central national de l'Organisation Internationale de Police Criminelle (Interpol).

Article 7

La demande de poursuite est formulée par écrit et mentionne la date à laquelle elle est adressée à l'Etat requis. Elle est accompagnée de l'original ou d'une copie certifiée conforme du dossier pénal.

Article 8

Il est loisible aux autorités compétentes de l'Etat requis de solliciter de l'Etat requérant des informations complémentaires et de fixer, s'il échet, un délai pour leur transmission.

Article 9

Les autorités de l'Etat requis notifient leur décision au sujet de la demande, sans délai et par écrit, à celles de l'Etat requérant. Elles les informent de la suite donnée à l'affaire.

Artikel 10

1. Elk der Verdragsluitende Staten kan op het tijdstip van ondertekening of neerlegging van zijn akte van bekrachtiging in een tot de Secretaris-Generaal van de Benelux Economische Unie gerichte verklaring eisen dat de met het oog op de toepassing van dit Verdrag toegezonden stukken vergezeld gaan van een vertaling in een der door hem genoemde officiële talen van de Benelux Economische Unie, danwel zich de mogelijkheid voorbehouden een zodanige vertaling te eisen.
2. Het Comité van Ministers van de Benelux Economische Unie bepaalt bij beschikking in welke gevallen en op welke voorwaarden deze vertaling door het Secretariaat-Generaal kosteloos kan worden verzorgd.

Artikel 11

De, met het oog op de toepassing van dit Verdrag overgelegde stukken zijn vrijgesteld van elke legalisatie of soortgelijke formaliteit.

Artikel 12

De Staten zien wederzijds af van terugvordering van de uit de toepassing van dit Verdrag voortvloeiende kosten.

HOOFDSTUK III

Voorlopige maatregelen

Artikel 13

1. Wanneer een Verdragsluitende Staat overeenkomstig de bepalingen van dit Verdrag een verzoek tot strafvervolgung heeft gericht tot een andere Verdragsluitende Staat, kan de aangezochte Staat, zodra het verzoek en het strafdossier zijn ontvangen en totdat aan de verzoekende Staat kennis is gegeven van de beslissing op dat verzoek, overgaan tot de onmiddellijke aanhouding van de verdachte, indien een bevel tot aanhouding of enige andere titel tot vrijheidsbeneming in de verzoekende Staat van kracht is en de wetgeving van de aangezochte Staat de voorlopige hechtenis toelaat in een geval als dat waarin het verzoek tot strafvervolgung is gedaan.

Article 10

1. Chacun des Etats contractants peut, au moment de la signature ou du dépôt de son instrument de ratification, par déclaration adressée au Secrétaire général de l'Union économique Benelux, exiger que les documents transmis en vue de l'application du présent Traité soient accompagnés d'une traduction dans celle des langues officielles de l'Union économique Benelux qu'il désigne ou se réserve la faculté d'exiger une telle traduction.
2. Le Comité de Ministres de l'Union économique Benelux détermine par décision les cas et les conditions dans lesquels cette traduction pourra être effectuée, sans frais, par le Secrétariat général.

Article 11

Les documents transmis en vue de l'application du présent Traité sont exempts de toute légalisation ou formalité analogue.

Article 12

Les Etats renoncent de part et d'autre à toute réclamation pour la restitution des frais résultant de l'application du présent Traité.

CHAPITRE III

Mesures provisoires

Article 13

1. Lorsqu'un Etat contractant a adressé une demande de poursuite à un autre Etat contractant conformément aux dispositions du présent Traité, l'Etat requis peut, dès réception de la demande et du dossier pénal, et jusqu'à ce qu'il ait notifié sa décision sur cette demande à l'Etat requérant, procéder à l'arrestation immédiate de l'inculpé s'il existe un mandat d'arrêt ou tout autre titre de détention dans l'Etat requérant et si la législation de l'Etat requis autorise la détention provisoire dans le cas faisant l'objet de la demande de poursuite.

2. Wanneer een Verdragsluitende Staat aan een andere Verdragsluitende Staat heeft aangekondigd een verzoek tot strafvervolging tot hem te zullen richten, kan die andere Staat, in dringende gevallen, op verzoek van de eerstbedoelde Staat overgaan tot de aanhouding van de verdachte, indien voor het overige is voldaan aan de in het vorige lid gestelde voorwaarden. Dit laatste verzoek dient melding te maken van het bestaan van een bevel tot aanhouding of enig ander stuk met dezelfde rechtskracht, afgegeven volgens de in de verzoekende Staat wettelijk voorgeschreven vormen, gegevens te behelzen aangaande aard, tijd en plaats van het feit waarvoor strafvervolging zal worden verzocht, alsmede een zo nauwkeurig mogelijk signalement van de verdachte. Voorts dient een beknopte beschrijving te worden gegeven van de verdere omstandigheden van de zaak.
3. Aanhouding ingevolge de voorgaande leden van dit artikel geschiedt overeenkomstig de wet van de aangezochte Staat ; die wet bepaalt in welke gevallen de verdachte in vrijheid kan worden gesteld.
4. Een vrijheidsbeneming, uitsluitend gegrond op het eerste en tweede lid, eindigt :
 - a) wanneer de titel tot vrijheidsbeneming in de verzoekende Staat niet meer ten uitvoer kan worden gelegd ;
 - b) indien, in het geval bedoeld in het tweede lid, de aangezochte Staat binnen 18 dagen na de aanhouding niet in het bezit is gekomen van het verzoek tot strafvervolging en van de stukken bedoeld in artikel 7.

Artikel 14

1. Wanneer een Verdragsluitende Staat overeenkomstig de bepalingen van dit Verdrag een verzoek tot strafvervolging heeft gericht tot een andere Verdragsluitende Staat, kan de aangezochte Staat, zodra het verzoek en het strafdossier zijn ontvangen en totdat aan de verzoekende Staat kennis is gegeven van de beslissing op dat verzoek, overgaan tot onmiddellijke inbeslagneming van bepaalde voorwerpen, mits de wetgeving van de aangezochte Staat de inbeslagneming toelaat in een geval als dat waarin het verzoek tot strafvervolging is gedaan.

2. Lorsqu'un Etat contractant a annoncé à un autre Etat contractant son intention de lui adresser une demande de poursuite, cet autre Etat peut, en cas d'urgence et à la demande du premier Etat, procéder à l'arrestation de l'inculpé dans les conditions prévues à l'alinéa précédent. Cette dernière demande doit indiquer l'existence d'un mandat d'arrêt ou de tout autre acte ayant la même force, délivré dans les formes prescrites par la loi de l'Etat requérant et mentionner l'infraction pour laquelle la poursuite sera demandée, le temps et le lieu où elle a été commise, ainsi que le signalement aussi précis que possible du prévenu. Elle doit également contenir un exposé succinct des circonstances de l'affaire.

3. L'arrestation opérée en application des alinéas précédents est régie par la loi de l'Etat requis et celle-ci détermine les cas dans lesquels l'inculpé peut être mis en liberté.

4. La détention uniquement fondée sur les alinéas 1 et 2 prend fin :
 - a) si le titre de détention ne peut plus être exécuté dans l'Etat requérant ;
 - b) si, dans le cas visé à l'alinéa 2, l'Etat requis n'a pas reçu la demande de poursuite et les documents visés à l'article 7 dans les 18 jours qui suivent l'arrestation.

Article 14

1. Lorsqu'un Etat contractant a adressé une demande de poursuite à un autre Etat contractant conformément aux dispositions du présent Traité, l'Etat requis peut, dès réception de la demande et du dossier pénal, et jusqu'à ce qu'il ait notifié sa décision sur cette demande à l'Etat requérant, procéder à la saisie immédiate de certains objets à condition que sa législation autorise la saisie dans le cas qui fait l'objet de la demande de poursuite.

2. Wanneer een Verdragsluitende Staat aan een andere Verdragsluitende Staat heeft aangekondigd een verzoek tot strafvervolging tot hem te zullen richten, kan die andere Staat in dringende gevallen op verzoek van de eerstbedoelde Staat overgaan tot inbeslagneming van bepaalde voorwerpen op de in het vorige lid bedoelde voorwaarden. Laatstbedoeld verzoek dient gegevens te behelzen aangaande aard, tijd en plaats van het feit waarvoor strafvervolging zal worden verzocht, alsmede een beknopte beschrijving van de verdere omstandigheden van de zaak.
3. De inbeslagneming ingevolge de voorgaande leden geschiedt overeenkomstig de wet van de aangezochte Staat en die wet bepaalt in welke gevallen het beslag kan worden opgeheven.
4. Een beslag, uitsluitend gegrond op het tweede lid, eindigt, indien de aangezochte Staat binnen 18 dagen na het beslag niet in het bezit is gekomen van het verzoek tot strafvervolging en van de stukken bedoeld in artikel 7.

HOOFDSTUK IV

Gevolgen van het verzoek tot strafvervolging en van de inwilliging daarvan, in de verzoekende Staat

Artikel 15

1. Tot de ontvangst van de kennisgeving van de beslissing van de aangezochte Staat op het verzoek tot strafvervolging kan de strafzaak door de verzoekende Staat noch worden afgedaan noch ter terechtzetting aanhangig worden gemaakt, behalve in geval van intrekking van het verzoek overeenkomstig artikel 4.

2. Lorsqu'un Etat contractant a annoncé à un autre Etat contractant son intention de lui adresser une demande de poursuite, cet autre Etat peut, en cas d'urgence et à la demande du premier Etat, procéder à la saisie de certains objets dans les conditions prévues à l'alinéa précédent. Cette dernière demande doit mentionner l'infraction pour laquelle la poursuite sera demandée, le temps et le lieu où elle a été commise, et contenir un exposé succinct des circonstances de l'affaire.

9

3. La saisie opérée en application des alinéas précédents est régie par la loi de l'Etat requis et celle-ci détermine les cas dans lesquels la saisie peut être levée.
4. La saisie uniquement fondée sur l'alinéa 2 prend fin si l'Etat requis n'a pas reçu la demande de poursuite et les documents visés à l'article 7 dans les 18 jours qui suivent cette saisie.

CHAPITRE IV

Effets dans l'Etat requérant de la demande de poursuite et de l'acceptation de celle-ci

Article 15

1. Jusqu'à la réception de la notification de la décision de l'Etat requis au sujet de la demande de poursuite, l'Etat requérant ne peut statuer sur l'affaire ni la soumettre à la juridiction de jugement, sauf en cas de retrait de la demande conformément à l'article 4.

2. De verzoekende Staat kan geen enkele daad van vervolging ten aanzien van de verdachte meer verrichten zodra de aangezochte Staat kennis heeft gegeven van de inwilliging van het verzoek tot strafvervolging. Indien de aangezochte Staat de inwilliging alsnog intrekt overeenkomstig artikel 3, vierde en vijfde lid, herkrijgt de verzoekende Staat het recht tot strafvervolging met ingang van de dag van kennisgeving van het intrekken van de inwilliging.
3. Wordt het verzoek overeenkomstig het tweede lid van artikel 1 gedaan, dan kan de burgerlijke partij zich zonder kosten uit de strafzaak terugtrekken. De voeging eindigt van rechtswege op het ogenblik waarop kennis wordt gegeven van de inwilliging van het verzoek.

HOOFDSTUK V

Verjaring van het recht tot strafvordering

Artikel 16

1. In de verzoekende Staat wordt de verjaring van het recht tot strafvordering geschorst met ingang van de datum van het overeenkomstig de artikelen 6 en 7 ingediende verzoek tot strafvervolging tot de dag waarop de verzoekende Staat in de gevallen bedoeld in artikel 15 het recht tot strafvervolging herkrijgt. Deze schorsing kan echter niet langer duren dan zes maanden.
2. In de aangezochte Staat begint de termijn van verjaring te lopen met ingang van de dag waarop het feit is begaan. De verjaring van het recht tot strafvordering wordt geschorst met ingang van de datum van het verzoek tot strafvervolging tot aan de datum van de beslissing op dat verzoek. Wanneer in de verzoekende Staat de verjaring vóór de datum van het verzoek tot strafvervolging gestuit of geschorst is ingevolge een omstandigheid die volgens de wetgeving van de aangezochte Staat hetzelfde rechtsgevolg zou hebben, wordt deze omstandigheid geacht de verjaring in de aangezochte Staat eveneens te hebben gestuit of geschorst.

2. L'Etat requérant ne peut plus procéder à aucun acte de poursuite à l'égard de l'inculpé dès que l'Etat requis notifie qu'il accepte la demande de poursuite. Si, après son acceptation, ce dernier Etat retire celle-ci conformément à l'article 3, alinéas 4 et 5, l'Etat requérant reprend son droit d'exercer la poursuite à partir de la date de la notification du retrait de l'acceptation.
3. Si la demande est faite conformément à l'article 1er, alinéa 2, la partie civile a la possibilité de se désister sans frais. Le désistement s'opère de plein droit au moment de la notification de l'acceptation de la demande.

CHAPITRE V

Prescription de l'action publique

Article 16

1. Dans l'Etat requérant, la prescription de l'action publique est suspendue à partir de la date de la demande de poursuite faite conformément aux articles 6 et 7, jusqu'au jour où, dans les cas prévus à l'article 15, l'Etat requérant reprend son droit d'exercer la poursuite ; cette suspension ne peut toutefois se prolonger au-delà de six mois.
2. Dans l'Etat requis, le délai de prescription commence à courir du jour de l'infraction. La prescription de l'action publique est suspendue à partir de la date de la demande de poursuite jusqu'à celle de la décision au sujet de la demande. Lorsque, dans l'Etat requérant, la prescription a été interrompue ou suspendue avant la date de la demande de poursuite en raison d'un acte qui produit pareil effet selon la législation de l'Etat requis, cet acte est considéré comme ayant également interrompu ou suspendu la prescription dans ce dernier Etat.

HOOFDSTUK VI

Strafvervolging in de aangezochte Staat

Artikel 17

1. Doór de inwilliging van het verzoek tot strafvervolging wordt de strafwet van de aangezochte Staat toepasselijk op het feit waarop het verzoek betrekking heeft en worden de rechterlijke autoriteiten van die Staat bevoegd volgens hun nationale wet over dat feit te oordelen. Niettemin mag de in die Staat opgelegde straf of maatregel niet zwaarder zijn dan het wettelijk maximum in de verzoekende Staat.
2. Voor de toepassing van de strafwet van de aangezochte Staat wordt een feit, begaan ten aanzien van een tot de openbare dienst van de verzoekende Staat behorende persoon, instelling of zaak, beschouwd als te zijn begaan ten aanzien van een overeenkomstige — tot de openbare dienst van de aangezochte Staat behorende — persoon, instelling of zaak.
3. Indien het feit, ook bij toepassing van het voorgaande lid, niet strafbaar is naar de wet van de aangezochte Staat, maar wel valt onder de omschrijving van een strafbaar feit vermeld op de bij dit Verdrag gevoegde lijst, wordt het gekwalificeerd overeenkomstig de wet van de verzoekende Staat en voor de toepassing van de strafwet van de aangezochte Staat gelijkgesteld met het overeenkomstige, op de lijst vermelde feit dat in die wet is voorzien en strafbaar gesteld.
4. De voorgaande leden van dit artikel zijn niet van toepassing wanneer de inwilliging van het verzoek is ingetrokken overeenkomstig artikel 3, vierde en vijfde lid.

CHAPITRE VI

Poursuite dans l'Etat requis

Article 17

1. L'acceptation de la demande de poursuite rend la loi pénale de l'Etat requis applicable au fait sur lequel porte la demande et confère aux autorités judiciaires de cet Etat compétence pour statuer sur ce fait conformément à leur loi nationale. Toutefois, la peine ou mesure prononcée dans cet Etat ne peut être plus sévère que le maximum légal prévu dans l'Etat requérant.
2. Pour l'application de la loi pénale de l'Etat requis, un fait commis à l'égard d'une personne, d'une institution ou d'une chose de caractère public de l'Etat requérant est considéré comme ayant été commis à l'égard d'une personne, d'une institution ou d'une chose correspondant, dans l'Etat requis, à celle qui est l'objet de l'infraction.
3. Si, nonobstant l'assimilation prévue par l'alinéa précédent, le fait ne constitue pas une infraction selon la loi de l'Etat requis, mais répond à la description d'une infraction figurant sur la liste annexée au présent Traité; il sera qualifié selon la loi de l'Etat requérant et, en ce qui concerne l'application de la loi pénale de l'Etat requis, il sera assimilé à l'infraction correspondante figurant sur la liste et prévue par la loi de cet Etat.
4. Les alinéas précédents ne sont pas applicables lorsque l'acceptation de la demande a été retirée conformément à l'article 3, alinéas 4 et 5.

Artikel 18

1. Indien het feit in beide Staten slechts op klachte vervolgbaar is, geldt een klacht, ingediend in de verzoekende Staat, ook als zodanig in de aangezochte Staat. Op intrekking van de klacht is het recht van de verzoekende Staat toepasselijk.
2. Indien het feit alleen in de aangezochte Staat slechts op klachte vervolgbaar is, kan deze Staat bij het ontbreken van een klacht de strafvervolgning niettemin instellen, wanneer de tot klacht gerechtigde zich daartegen niet verzet binnen een maand na het ter post bezorgen van de aangetekende brief waarin het openbaar ministerie hem in kennis stelt van het voornemen tot strafvervolgning.

Artikel 19

De stukken, betrekking hebbende op door de autoriteiten van de verzoekende Staat verrichte ambtshandelingen terzake van de vervolging en het bijeenbrengen van bewijsmiddelen, worden, voor wat hun bewijskracht betreft, gelijkgesteld met stukken betreffende soortgelijke, door de autoriteiten van de aangezochte Staat verrichte handelingen. In geen geval kan die gelijkstelling echter tot gevolg hebben dat aan deze stukken meer bewijskracht wordt toegekend dan zijn in de verzoekende Staat hebben.

HOOFDSTUK VII

Territoriale bevoegdheid

Artikel 20

Behalve de krachtens de nationale wetten territoriaal bevoegde rechters, zijn bevoegd om kennis te nemen van feiten terzake waarvan uit hoofde van dit Verdrag vervolging wordt verzocht, de gerechten van de plaats waar de verdachte

- a) zijn vaste woon- of verblijfplaats heeft,
- b) in hoofdzaak zijn beroep of bedrijf uitoefent,
- c) voor een ander feit wordt vervolgd of een straf of maatregel ondergaat die hem voor een ander feit is opgelegd.

Article 18

1. Si la poursuite est subordonnée à une plainte dans les deux Etats, la plainte déposée dans l'Etat requérant vaut dans l'Etat requis. Le retrait de cette plainte est régi par la législation de l'Etat requérant.
2. Si la poursuite n'est subordonnée à une plainte que dans l'Etat requis, celui-ci peut l'exercer, même en l'absence de plainte, si la personne habilitée à introduire celle-ci ne s'y est pas opposée dans un délai d'un mois à compter du jour du dépôt à la poste du pli recommandé par lequel le ministère public l'informe de son intention d'exercer la poursuite.

Article 19

Les documents relatifs aux actes de poursuite ou de rassemblement des preuves accomplis par les autorités compétentes de l'Etat requérant sont assimilés, quant à leur force probante aux documents relatifs aux actes de même nature accomplis par les autorités de l'Etat requis. Toutefois, cette assimilation ne peut avoir pour effet de donner à ces documents une force probante supérieure à celle qu'ils ont dans l'Etat requérant.

CHAPITRE VII**Compétence territoriale***Article 20*

En dehors des juridictions territorialement compétentes en vertu des lois nationales, sont compétentes pour connaître des infractions dont la poursuite est demandée en vertu du présent Traité, les tribunaux du lieu où l'inculpé

- a) a sa résidence,
- b) exerce son activité professionnelle principale,
- c) est poursuivi pour un autre fait ou subit une peine ou mesure prononcée pour un autre fait.

HOOFDSTUK VIII

Slotbepalingen

Artikel 21

Ter uitvoering van artikel 1, lid 2, van het Verdrag betreffende de instelling en het statuut van een Benelux-Gerechtshof worden voor de toepassing van hoofdstuk IV van dat Verdrag als gemeenschappelijke rechtsregels de bepalingen van het onderhavige Verdrag en van de Bijlage aangewezen.

Artikel 22

1. Wat het Koninkrijk der Nederlanden betreft, geldt dit Verdrag alleen voor het Rijk in Europa.
2. De Regering van het Koninkrijk der Nederlanden kan de toepasselijkheid van dit Verdrag uitbreiden tot Suriname en de Nederlandse Antillen door middel van een verklaring, gericht aan de Secretaris-Generaal van de Benelux Economische Unie, die daarvan onmiddellijk kennis geeft aan de beide andere Regeringen. Deze verklaring wordt van kracht op de eerste dag van de tweede maand, volgende op de datum waarop de Secretaris-Generaal haar heeft ontvangen.

Artikel 23

1. Dit Verdrag dient te worden bekrachtigd. De akten van bekrachtiging zullen worden neergelegd bij de Secretaris-Generaal van de Benelux Economische Unie, die de Regeringen kennis geeft van de neerlegging van die akte.
2. Het Verdrag zal in werking treden op de eerste dag van de tweede maand, volgende op de datum van neerlegging van de tweede akte van bekrachtiging.
3. Ten aanzien van de derde Staat die overgaat tot neerlegging van zijn akte van bekrachtiging, zal het Verdrag in werking treden op de eerste dag van de tweede maand, volgende op de datum van neerlegging van die akte.

CHAPITRE VIII

Dispositions finales*Article 21*

En exécution de l'article premier, alinéa 2, du Traité relatif à l'institution et au statut d'une Cour de Justice Benelux, sont désignées comme règles juridiques communes pour l'application du chapitre IV dudit Traité, les dispositions du présent Traité et de son Annexe.

Article 22

1. En ce qui concerne le Royaume des Pays-Bas, le présent Traité ne s'appliquera qu'au territoire situé en Europe.
2. Le Gouvernement du Royaume des Pays-Bas pourra étendre l'application du présent Traité au Surinam et aux Antilles néerlandaises par une déclaration adressée au Secrétaire général de l'Union économique Benelux, qui en informera immédiatement les deux autres Gouvernements. Cette déclaration produira son effet le premier jour du deuxième mois qui suivra la date à laquelle le Secrétaire général l'aura reçue.

Article 23

1. Le présent Traité sera ratifié. Les instruments de ratification seront déposés auprès du Secrétaire général de l'Union économique Benelux qui informera les Gouvernements du dépôt de ces instruments.
2. Il entrera en vigueur le premier jour du deuxième mois qui suivra la date du dépôt du deuxième instrument de ratification.
3. A l'égard du troisième Etat qui procédera au dépôt de son instrument de ratification, il entrera en vigueur le premier jour du deuxième mois qui suivra la date du dépôt de cet instrument.

Artikel 24

In geval van wijziging van de wettelijke voorschriften van een der Verdragsluitende Staten betreffende feiten vermeld in de eerste kolom van de bij dit Verdrag gevoegde lijst, wordt de verwijzing, welke in de lijst is opgenomen met het oog op de vaststelling van het overeenkomstige feit, voor zover nodig aangepast bij beschikking van het Comité van Ministers van de Benelux Economische Unie. De beschikking wordt ten minste tien dagen voor de dag waarop zij in werking treedt door de Verdragsluitende Staten bekendgemaakt op dezelfde wijze als het Verdrag.

Artikel 25

1. Dit Verdrag kan, na overleg tussen de drie Regeringen, te allen tijde door elk van de Verdragsluitende Staten worden opgezegd na het einde van een termijn van twee jaar te rekenen van de datum van zijn inwerkingtreding af.
2. Opzegging geschiedt door middel van een kennisgeving gericht aan de Secretaris-Generaal van de Benelux Economische Unie, die daarvan onmiddellijk mededeling doet aan de Regering van de beide andere Staten. De opzegging wordt van kracht op de eerste dag van de zesde maand volgende op de datum waarop de Secretaris-Generaal de kennisgeving van opzegging heeft ontvangen.
3. De opzegging geldt slechts ten aanzien van de Verdragsluitende Staat die haar heeft gedaan.
4. Opzegging door het Koninkrijk der Nederlanden kan beperkt worden tot de gebieden of tot een van de gebieden, bedoeld in artikel 22, lid 2.

Artikel 26

1. Ieder der drie Regeringen kan, na het einde van de in artikel 25, lid 1, genoemde termijn een nauwkeurig geformuleerd voorstel tot wijziging van een of meer artikelen van het Verdrag of van de Bijlage doen ; dit voorstel zal op dezelfde wijze als een opzegging ter kennis van de beide andere Regeringen worden gebracht. In dat geval zullen de drie Regeringen trachten tot overeenstemming te komen.

Article 24

En cas de modification des dispositions légales d'un des Etats contractants relatives aux faits mentionnés dans la première colonne de la liste annexée au présent Traité, la référence faite à ces dispositions pour la détermination du fait correspondant est, pour autant que ce soit nécessaire, adaptée par décision du Comité de Ministres de l'Union économique Benelux. Cette décision est publiée par les Etats contractants au moins dix jours avant son entrée en vigueur, de la même manière que le Traité.

Article 25

1. Le présent Traité pourra, après consultation entre les trois Gouvernements, être dénoncé à tout moment par chacun des Etats contractants après l'expiration d'un délai de deux ans à compter de la date de son entrée en vigueur.
2. La dénonciation s'effectuera par une notification adressée au Secrétaire général de l'Union économique Benelux qui en informera immédiatement les Gouvernements des deux autres Etats. Elle produira son effet le premier jour du sixième mois qui suivra la date à laquelle le Secrétaire général aura reçu la notification de dénonciation.
3. La dénonciation ne produira son effet qu'à l'égard de l'Etat contractant qui l'aura notifiée.
4. La dénonciation par le Royaume des Pays-Bas pourra se limiter aux territoires ou à un des territoires mentionnés à l'article 22, alinéa 2.

Article 26

1. Chacun des trois Gouvernements pourra, après l'expiration du délai fixé à l'article 25, alinéa 1, formuler une proposition précise de modification d'un ou de plusieurs articles du Traité ou de son Annexe ; cette communication se fera aux deux autres Gouvernements de la même manière qu'une dénonciation. Les trois Gouvernements s'efforceront, dans ce cas, d'arriver à un accord.

2. Indien een jaar na de datum van kennisgeving aan de beide andere Regeringen geen overeenstemming is bereikt, kan de Regering die het voorstel heeft gedaan haar wetgeving in de voorgestelde zin wijzigen. De wijziging wordt op dezelfde wijze als het voorstel ter kennis van de beide andere Regeringen gebracht.

In dat geval is geen der beide andere Staten langer gebonden door de bepaling die het voorwerp was van het voorstel tot wijziging. Zelfs kan elk van de Verdragssluitende Staten het Verdrag opzeggen overeenkomstig artikel 25, lid 2. De opzegging zal van kracht worden op de eerste dag van de derde maand volgende op de datum waarop de Secretaris-Generaal de kennisgeving van opzegging heeft ontvangen. Artikel 25, lid 3, is op deze opzegging van toepassing.

Artikel 27

Indien een der drie Staten na de datum van inwerkingtreding van dit Verdrag partij wenst te worden bij een Overeenkomst waarin bepalingen voorkomen welke afwijken van het onderhavige Verdrag, is artikel 26 van overeenkomstige toepassing.

TEN BLIJKE WAARVAN de Gevolmachtigden dit Verdrag hebben ondertekend en van hun zegel hebben voorzien.

GEDAAN te Brussel, op 11 mei 1974, in drie exemplaren, in de Nederlandse en de Franse taal, zijnde beide teksten gelijkelijk authentiek.

Voor het Koninkrijk België,

H. VANDERPOORTEN

Voor het Groothertogdom Luxemburg,

Eug. SCHAUS

Voor het Koninkrijk der Nederlanden,

A.A.M. van AGT

2. Si, un an après la date de la communication faite aux deux autres Gouvernements, aucun accord n'est intervenu, le Gouvernement qui a fait la proposition pourra modifier sa législation dans le sens proposé. La modification sera portée à la connaissance des deux autres Gouvernements de la même manière que la proposition.

Dans ce cas, aucun des deux autres Etats ne sera plus lié par la disposition qui a fait l'objet de la proposition de modification. Chacun des Etats contractants pourra même dénoncer le Traité conformément à l'article 25, alinéa 2. La dénonciation sortira son effet le premier jour du troisième mois qui suivra la date à laquelle le Secrétaire général aura reçu la notification de dénonciation. L'article 25, alinéa 3, est applicable à cette dénonciation.

Article 27

Si, après la date d'entrée en vigueur du présent Traité, un des Etats signataires désire devenir partie à une Convention qui contient des dispositions dérogatoires au présent Traité, il sera fait application de l'article 26.

EN FOI DE QUOI les Plénipotentiaires ont signé le présent Traité et l'ont revêtu de leur sceau.

FAIT à Bruxelles, le 11 mai 1974, en trois exemplaires en langues française et néerlandaise, les deux textes faisant également foi.

Pour le Royaume de Belgique,

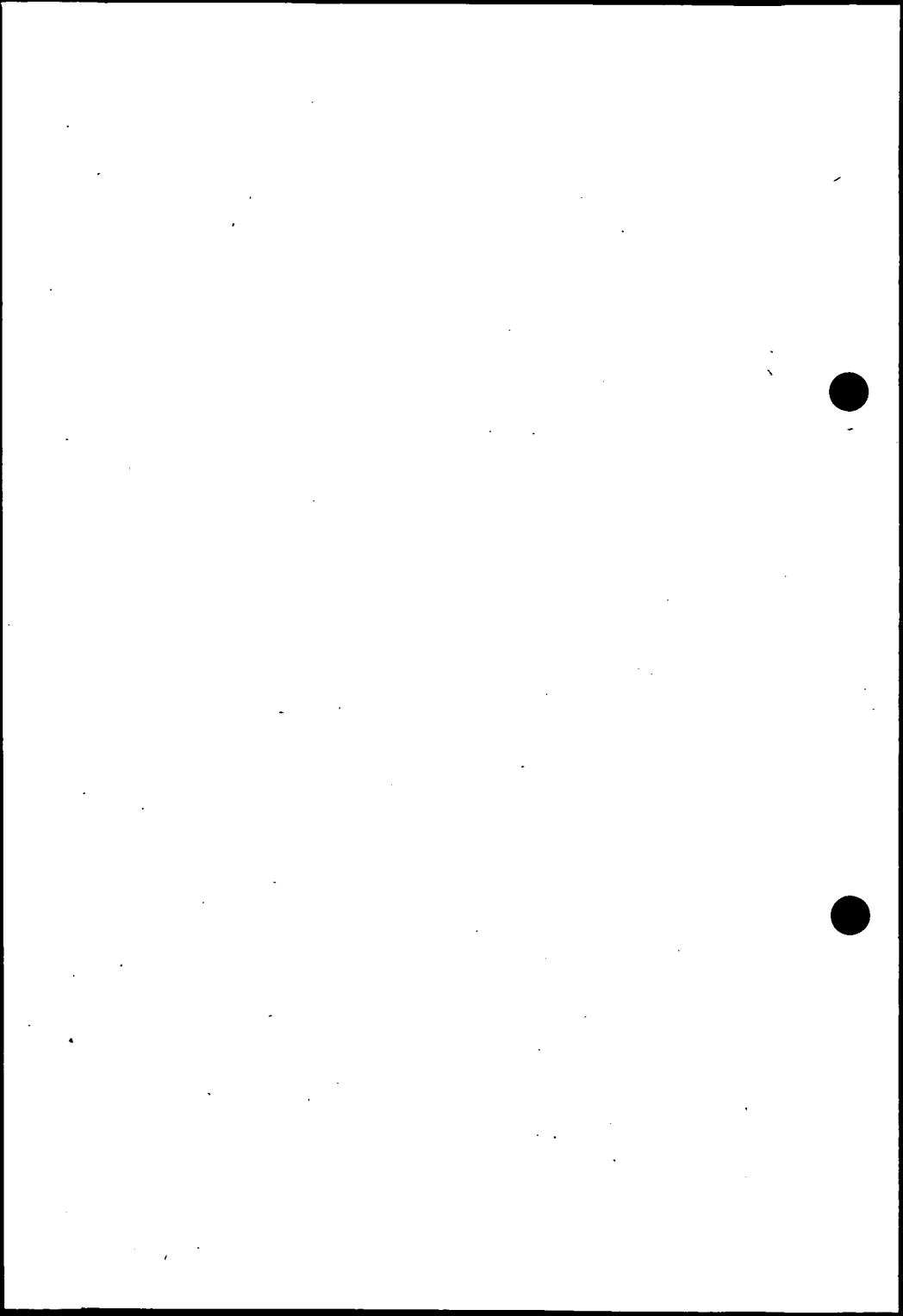
H. VANDERPOORTEN

Pour le Grand-Duché de Luxembourg,

Eug. SCHAUS

Pour le Royaume des Pays-Bas,

A.A.M. van AGT

		België — Belgique	Nederland — Pays-Bas	Luxemburg - Luxembourg
<p>Feiten strafbaar volgens de wet van de verzoekende Staat en bestaande uit het niet opvolgen van de voorschriften inzake :</p> <p>Faits punissables selon la loi de l'Etat requérant et consistant en des infractions aux dispositions concernant :</p>		<p>Worden in de aangezochte Staat gelijkgesteld met overeenkomstige feiten strafbaar krachtens de volgende bepalingen :</p> <p>Sont assimilés dans l'Etat requis aux faits correspondants punis par les dispositions suivantes :</p>		
I. Wegverkeer				
I. Circulation routière				
	a. de documenten welke nodig zijn om van een voertuig gebruik te maken of te doen maken	Artikel 30 van de wet betreffende de politie over het wegverkeer, gecoördineerd op 16 maart 1968	Artikel 35, lid 5, van de Wegenverkeerswet	Artikel 7 van de wet van 14 februari 1955 « concernant la réglementation de la circulation sur toutes les voies publiques »
	a. les documents imposés pour conduire ou laisser conduire un véhicule	Article 30 de la loi relative à la police de la circulation routière, coordonnée le 16 mars 1968	Article 35, al. 5, de la « Wegenverkeerswet »	Article 7 de la loi du 14 février 1955 concernant la réglementation de la circulation sur toutes les voies publiques
	b. het besturen van een voertuig na zodanig gebruik van alcoholhoudende drank, dat het alcoholgehalte van het bloed hoger is dan wettelijk toegestaan	Artikel 34 van de wet betreffende de politie over het wegverkeer, gecoördineerd op 16 maart 1968	Artikel 35, lid 1, van de Wegenverkeerswet	Artikel 12 van de wet van 14 februari 1955 « concernant la réglementation de la circulation sur toutes les voies publiques »
	b. la conduite d'un véhicule après absorption de boissons alcooliques en quantité telle que le taux d'alcool dans le sang est supérieur à celui légalement admis	Article 34 de la loi relative à la police de la circulation routière, coordonnée le 16 mars 1968	Article 35, al. 1er, de la « Wegenverkeerswet »	Article 12 de la loi du 14 février 1955 concernant la réglementation de la circulation sur toutes les voies publiques
	c. de verplichting medewerking te verlenen aan een onderzoek van uitgedemde lucht of zich te onderwerpen aan een bloedonderzoek	Artikel 34 van de wet betreffende de politie over het wegverkeer, gecoördineerd op 16 maart 1968	Artikel 35, lid 6, van de Wegenverkeerswet of artikel 35, lid 1, van die wet	Artikel 12 van de wet van 14 februari 1955 « concernant la réglementation de la circulation sur toutes les voies publiques »
	c. l'obligation de se prêter à l'épreuve respiratoire ou de se soumettre à la prise de sang	Article 34 de la loi relative à la police de la circulation routière, coordonnée le 16 mars 1968	Article 35, al. 6, de la « Wegenverkeerswet » ou l'article 35, al. 1er, de cette loi	Article 12 de la loi du 14 février 1955 concernant la réglementation de la circulation sur toutes les voies publiques
	d. het besturen van een voertuig in strijd met een door een daartoe bevoegd ambtenaar opgelegd rijverbod	Artikel 34 van de wet betreffende de politie over het wegverkeer, gecoördineerd op 16 maart 1968	Artikel 35, lid 1, van de Wegenverkeerswet	Artikel 7 van de wet van 14 februari 1955 « concernant la réglementation de la circulation sur toutes les voies publiques »
	d. la conduite d'un véhicule en infraction à une interdiction de conduire imposée par un agent qualifié	Article 34 de la loi relative à la police de la circulation routière, coordonnée le 16 mars 1968	Article 35, al. 1er, de la « Wegenverkeerswet »	Article 7 de la loi du 14 février 1955 concernant la réglementation de la circulation sur toutes les voies publiques
	e. de minimum- en maximum-snelheid van voertuigen	Artikel 29 van de wet betreffende de politie over het wegverkeer, gecoördineerd op 16 maart 1968	Artikel 139 van het Reglement verkeersregels en verkeerstekens	Artikel 7 van de wet van 14 februari 1955 « concernant la réglementation de la circulation sur toutes les voies publiques »
	e. les vitesses minima et maxima imposées aux véhicules	Article 29 de la loi relative à la police de la circulation routière, coordonnée le 16 mars 1968	Article 139 du « Reglement verkeersregels en verkeerstekens »	Article 7 de la loi du 14 février 1955 concernant la réglementation de la circulation sur toutes les voies publiques
	f. de plaats van rijdende voertuigen en hun rijrichting, het inhalen of passeren van andere voertuigen in dezelfde danwel in tegengestelde rijrichting, het veranderen van rijrichting en het oversteken van sporen en tramwegovergangen	Artikel 29 van de wet betreffende de politie over het wegverkeer, gecoördineerd op 16 maart 1968	Artikel 139 van het Reglement verkeersregels en verkeerstekens	Artikel 7 van de wet van 14 februari 1955 « concernant la réglementation de la circulation sur toutes les voies publiques »
	f. la place des véhicules en mouvement, le sens de leur marche, le dépassement, le croisement ou le contournement d'autres véhicules, le changement de direction et le franchissement des passages à niveau et des traversées de voies ferrées	Article 29 de la loi relative à la police de la circulation routière, coordonnée le 16 mars 1968	Article 139 du « Reglement verkeersregels en verkeerstekens »	Article 7 de la loi du 14 février 1955 concernant la réglementation de la circulation sur toutes les voies publiques

	België — Belgique	Nederland — Pays-Bas	Luxemburg - Luxembourg
g. de voorrang op kruisingen en het invoegen in het verkeer	Artikel 29 van de wet betreffende de politie over het wegverkeer, gecoördineerd op 16 maart 1968	Artikel 139 van het Reglement verkeersregels en verkeerstekens	Artikel 7 van de wet van 14 februari 1955 « concernant la réglementation de la circulation sur toutes les voies publiques »
g. les règles de priorité aux carrefours et les manœuvres d'entrée en circulation	Article 29 de la loi relative à la police de la circulation routière, coordonnée le 16 mars 1968	Article 139 du « Reglement verkeersregels en verkeerstekens »	Article 7 de la loi du 14 février 1955 concernant la réglementation de la circulation sur toutes les voies publiques
h. de voorrang van bepaalde voertuigen en rijdende colonnes	Artikel 29 van de wet betreffende de politie over het wegverkeer, gecoördineerd op 16 maart 1968	Artikel 139 van het Reglement verkeersregels en verkeerstekens	Artikel 7 van de wet van 14 februari 1955 « concernant la réglementation de la circulation sur toutes les voies publiques »
h. la priorité reconnue à certains véhicules et convois	Article 29 de la loi relative à la police de la circulation routière, coordonnée le 16 mars 1968	Article 139 du « Reglement verkeersregels en verkeerstekens »	Article 7 de la loi du 14 février 1955 concernant la réglementation de la circulation sur toutes les voies publiques
i. verkeerslichten en -tekens en andere, door het bevoegde gezag gegeven aanwijzingen aan weggebruikers	Artikel 29 van de wet betreffende de politie over het wegverkeer, gecoördineerd op 16 maart 1968	Artikel 139 van het Reglement verkeersregels en verkeerstekens	Artikel 7 van de wet van 14 februari 1955 « concernant la réglementation de la circulation sur toutes les voies publiques »
i. la signalisation routière et les injonctions de l'autorité adressées aux usagers	Article 29 de la loi relative à la police de la circulation routière, coordonnée le 16 mars 1968	Article 139 du « Reglement verkeersregels en verkeerstekens »	Article 7 de la loi du 14 février 1955 concernant la réglementation de la circulation sur toutes les voies publiques
j. het tot stilstand brengen, stationeren en parkeren van voertuigen	Artikel 29 van de wet betreffende de politie over het wegverkeer, gecoördineerd op 16 maart 1968	Artikel 139 van het Reglement verkeersregels en verkeerstekens	Artikel 7 van de wet van 14 februari 1955 « concernant la réglementation de la circulation sur toutes les voies publiques »
j. les règles concernant l'arrêt, le stationnement et le parcage des véhicules	Article 29 de la loi relative à la police de la circulation routière, coordonnée le 16 mars 1968	Article 139 du « Reglement verkeersregels en verkeerstekens »	Article 7 de la loi du 14 février 1955 concernant la réglementation de la circulation sur toutes les voies publiques
k. de voorzieningen die ten behoeve van hun veiligheid aan bepaalde categorieën weggebruikers zijn opgelegd	Artikel 29 van de wet betreffende de politie over het wegverkeer, gecoördineerd op 16 maart 1968	Artikel 139 van het Reglement verkeersregels en verkeerstekens	Artikel 7 van de wet van 14 februari 1955 « concernant la réglementation de la circulation sur toutes les voies publiques »
k. les dispositifs rendus obligatoires en vue d'assurer la sécurité de certaines catégories d'usagers de la voie publique	Article 29 de la loi relative à la police de la circulation routière, coordonnée le 16 mars 1968	Article 139 du « Reglement verkeersregels en verkeerstekens »	Article 7 de la loi du 14 février 1955 concernant la réglementation de la circulation sur toutes les voies publiques
l. de technische uitrusting en de veiligheidsvoorzieningen waaraan voertuigen en hun lading moeten voldoen	Artikel 29 van de wet betreffende de politie over het wegverkeer, gecoördineerd op 16 maart 1968	Artikel 124 van het Wegenverkeersreglement	Artikel 7 van de wet van 14 februari 1955 « concernant la réglementation de la circulation sur toutes les voies publiques »
l. les conditions techniques et de sécurité auxquelles doivent répondre les véhicules et leur chargement	Article 29 de la loi relative à la police de la circulation routière, coordonnée le 16 mars 1968	Article 124 du « Wegenverkeersreglement »	Article 7 de la loi du 14 février 1955 concernant la réglementation de la circulation sur toutes les voies publiques

Feiten strafbaar volgens de wet van de verzoekende Staat en bestaande uit overtredingen van :

Faits punissables selon la loi de l'Etat requérant et consistant en des infractions à :

Worden in de aangezochte Staat gelijkgesteld met overeenkomstige feiten strafbaar krachtens de volgende bepalingen :

Sont assimilés dans l'Etat requis aux faits correspondants punis par les dispositions suivantes :

II. Visserij II. Pêche		België — Belgique	Nederland — Pays-Bas	Luxemburg - Luxembourg
a. het verbod tot het uitoefenen van de visserij zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste vergunning of akte a. l'interdiction de pêcher sans être en possession de l'autorisation ou du permis requis	Artikelen 7 of 23 van de wet op de riviervisserij van 1 juli 1954 Articles 7 ou 23 de la loi sur la pêche fluviale du 1 ^{er} juillet 1954	Artikel 56 van de Visserijwet 1963 Article 56 de la « Visserijwet 1963 »	Artikelen 44 of 45 van de wet van 21 maart 1947 « concernant le régime de la pêche dans les eaux indigènes » Articles 44 ou 45 de la loi du 21 mars 1947 concernant le régime de la pêche dans les eaux indigènes	
b. het verbod tot het uitoefenen van de visserij in bepaalde waterlopen, op bepaalde plaatsen of gedurende bepaalde tijdvakken b. l'interdiction de pêcher dans des cours d'eau déterminés, à des endroits déterminés ou pendant un temps déterminé	Artikel 13 van de wet op de riviervisserij van 1 juli 1954 Article 13 de la loi sur la pêche fluviale du 1 ^{er} juillet 1954	Artikel 56 van de Visserijwet 1963 Article 56 de la « Visserijwet 1963 »	Artikel 45 van de wet van 21 maart 1947 « concernant le régime de la pêche dans les eaux indigènes » Article 45 de la loi du 21 mars 1947 concernant le régime de la pêche dans les eaux indigènes	
c. het verbod tot het gebruik van ongeoorloofd vistuig of enig ander middel voor het vangen, bedwelmen of doden van vis of schaaldieren c. l'interdiction d'employer un instrument, engin ou procédé non autorisé en vue de capturer des poissons ou crustacés, ou de se servir d'un produit susceptible de les enivrer ou de les faire périr	Artikelen 13 of 22 van de wet op de riviervisserij van 1 juli 1954 Articles 13 ou 22 de la loi sur la pêche fluviale du 1 ^{er} juillet 1954	Artikel 56 van de Visserijwet 1963 Article 56 de la « Visserijwet 1963 »	Artikelen 45 of 46 van de wet van 21 maart 1947 « concernant le régime de la pêche dans les eaux indigènes » Articles 45 ou 46 de la loi du 21 mars 1947 concernant le régime de la pêche dans les eaux indigènes	
d. het verbod tot het vervoeren, voorhanden hebben of verkopen van vis beneden de vereiste maat, danwel van vis gevangen in strijd met het verbod vermeld in de rubrieken b. en c. d. l'interdiction de transporter, détenir ou vendre des poissons n'ayant pas les dimensions requises ou ayant été pêchés en dépit des interdictions mentionnées aux rubriques b. et c.	Artikelen 15 of 16 van de wet op de riviervisserij van 1 juli 1954 Articles 15 ou 16 de la loi sur la pêche fluviale du 1 ^{er} juillet 1954	Artikel 56 van de Visserijwet 1963 Article 56 de la « Visserijwet 1963 »	Artikelen 44 of 45 van de wet van 21 maart 1947 « concernant le régime de la pêche dans les eaux indigènes » Articles 44 ou 45 de la loi du 21 mars 1947 concernant le régime de la pêche dans les eaux indigènes	

Feiten strafbaar volgens de wet van de verzoekende Staat en bestaande uit overtredingen van :

Faits punissables selon la loi de l'Etat requérant et consistant en des infractions à :

Worden in de aangezochte Staat gelijkgesteld met overeenkomstige feiten strafbaar krachtens de volgende bepalingen :

Sont assimilés dans l'Etat requis aux faits correspondants punis par les dispositions suivantes :

III. Jachten vogelbescherming III. Chasse et protection des oiseaux		België — Belgique	Nederland — Pays-Bas	Luxemburg - Luxembourg
	<p>a. het verbod tot het uitoefenen van de jacht op wild en het vangen of doden van vogels zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste vergunning of akte</p> <p>a. à l'interdiction de chasser le gibier et de capturer ou de tuer des oiseaux sans être en possession de l'autorisation ou du permis requis</p>	<p>Artikelen 4 of 14 van de Jachtwet van 28 februari 1882</p> <p>Articles 4 ou 14 de la loi sur la chasse du 28 février 1882</p>	<p>Artikel 70 van de Jachtwet of artikel 28 van de Vogelwet 1936</p> <p>Article 70 de la « Jachtwet » ou article 28 de la « Vogelwet 1936 »</p>	<p>Artikelen 15, 16, 17 of 19 van de wet van 19 mei 1885 « sur la chasse »</p> <p>Articles 15, 16, 17 ou 19 de la loi du 19 mai 1885 sur la chasse</p>
	<p>b. het verbod tot het uitoefenen van de jacht op wild en het vangen of doden van vogels op bepaalde plaatsen en tijden danwel onder bepaalde weersomstandigheden</p> <p>b. à l'interdiction de chasser le gibier et de capturer ou de tuer des oiseaux à des endroits déterminés, pendant un temps déterminé ou en raison de certaines circonstances climatiques</p>	<p>Artikelen 2, 3 of 6 van de Jachtwet van 28 februari 1882</p> <p>Articles 2, 3 ou 6 de la loi sur la chasse du 28 février 1882</p>	<p>Artikel 70 van de Jachtwet of artikel 28 van de Vogelwet 1936</p> <p>Article 70 de la « Jachtwet » ou article 28 de la « Vogelwet 1936 »</p>	<p>Artikelen 16 of 17 van de wet van 19 mei 1885 « sur la chasse »</p> <p>Articles 16 ou 17 de la loi du 19 mai 1885 sur la chasse</p>
	<p>c. de bepalingen inzake de bescherming van wild of vogels, alsmede van hun jongen of eieren</p> <p>c. aux dispositions relatives à la protection du gibier ou des oiseaux, ainsi que de leurs couvées ou œufs</p>	<p>Artikelen 7 of 31 van de Jachtwet van 28 februari 1882</p> <p>Articles 7 ou 31 de la loi sur la chasse du 28 février 1882</p>	<p>Artikel 70 van de Jachtwet of artikel 28 van de Vogelwet 1936</p> <p>Article 70 de la « Jachtwet » ou article 28 de la « Vogelwet 1936 »</p>	<p>Artikelen 14 of 16 van de wet van 19 mei 1885 « sur la chasse » of artikel 9 van de wet van 24 februari 1928 « concernant la protection des oiseaux »</p> <p>Articles 14 ou 16 de la loi du 19 mai 1885 sur la chasse ou article 9 de la loi du 24 février 1928 concernant la protection des oiseaux</p>
	<p>d. het verbod tot het uitoefenen van de jacht op wild en het vangen of doden van vogels met daartoe niet geoorloofde wapens, munitie, middelen of tuigen, danwel op een andere ongeoorloofde wijze</p> <p>d. à l'interdiction de chasser le gibier et de capturer ou de tuer des oiseaux au moyen d'armes, munitions, projectiles, engins, dispositifs, procédés et modes de chasse ou de capture non autorisés à cet effet</p>	<p>Artikel 20 van de Jachtwet van 28 februari 1882</p> <p>Article 20 de la loi sur la chasse du 28 février 1882</p>	<p>Artikel 70 van de Jachtwet of artikel 28 van de Vogelwet 1936</p> <p>Article 70 de la « Jachtwet » ou article 28 de la « Vogelwet 1936 »</p>	<p>Artikelen 14, 16 of 17 van de wet van 19 mei 1885 « sur la chasse » of artikel 9 van de wet van 24 februari 1928 « concernant la protection des oiseaux »</p> <p>Articles 14, 16 ou 17 de la loi du 19 mai 1885 sur la chasse ou article 9 de la loi du 24 février 1928 concernant la protection des oiseaux</p>

GEMEENSCHAPPELIJKE MEMORIE
VAN TOELICHTING
BIJ HET VERDRAG TUSSEN HET KONINKRIJK BELGIE,
HET GROOHERTOGDOM LUXEMBURG EN
HET KONINKRIJK DER NEDERLANDEN
INZAKE HET OVERNEMEN VAN STRAFVERVOLGINGEN

EXPOSE DES MOTIFS COMMUN
DU TRAITE ENTRE LE ROYAUME DE BELGIQUE,
LE GRAND-DUCHE DE LUXEMBOURG ET LE
ROYAUME DES PAYS-BAS SUR LA
TRANSMISSION DES POURSUITES

**GEMEENSCHAPPELIJKE MEMORIE VAN TOELICHTING
BIJ HET VERDRAG TUSSEN HET KONINKRIJK BELGIE,
HET GROOHTHETOGDOM LUXEMBURG EN HET
KONINKRIJK DER NEDERLANDEN INZAKE HET OVERNEMEN
VAN STRAFVERVOLGINGEN *)**

A. ALGEMEEN

1. DE TOTSTANDKOMING VAN HET VERDRAG

Het voorontwerp voor een Benelux-Verdrag inzake het overnemen van strafvervolgingen met de daarbij behorende memorie van toelichting werd opgesteld door de Benelux-Studiecommissie tot eenmaking van het recht, die het op 23 juni 1969 aan de Ministers van Justitie der drie landen aanbod.

De Ministeriële Werkgroep van Justitie van Benelux legde dit ontwerp op 14 juli 1969 ter fine van advies voor aan de Raadgevende Interparlementaire Beneluxraad, die het stuk publiceerde onder nr 100-1. In hun brief aan de Raad merkten de Ministers op dat dit belangrijke ontwerp ongetwijfeld diepgaande studie en besprekingen op het interne vlak in de drie landen zou vereisen, doch dat zij, ten einde de verwezenlijking van het ontwerp te bespoedigen, het gewenst achtten het ontwerp aanstonds bij de Interparlementaire Raad aanhangig te maken, opdat ook de Raad zijn medewerking zou kunnen verlenen aan die op internationaal gebied belangrijke innovatie.

In eerste instantie wijdde de Commissie voor de burgerlijke, de handels- en de strafwetgeving van de Interparlementaire Raad een drietal vergaderingen aan de bespreking van het ontwerp. Daarbij werden door verschillende leden diverse bezwaren opgeworpen, terwijl ook door de aanwezige regeringsdeskundigen enkel bijzondere problemen naar voren werden gebracht. Voorts spraken de Belgische en Luxemburgse commissieleden de wens uit, dat het advies zou worden gevraagd van de gerechtelijke autoriteiten van hun landen, alsmede van de Belgische Raad van State, en dat deze adviezen aan de Commissie zouden worden overgemaakt. De Voorzitter van de Commissie deed daarvan op 15 januari 1970 schriftelijk mededeling aan de Ministeriële Werkgroep van Justitie.

De Voorzitter van de Ministeriële Werkgroep antwoordde op 13 maart 1970, dat hij aan de Belgische Procureurs-Generaal en aan de Auditeur-Generaal advies had gevraagd over het ontwerp, doch dat hij niet het advies kon inwinnen van de Raad van State, daar de wet tot instelling van die Raad daartoe niet de mogelijkheid biedt. Tevens maakte hij aan de Commissie de twee, inmiddels door het Parket-Generaal van Luxemburg uitgebrachte adviezen over.

*) De onderhavige gemeenschappelijke memorie van toelichting bij het Verdrag en de Bijlage is bestemd om als toelichting te dienen bij het wetsontwerp tot goedkeuring dat elk der regeringen bij het parlement zal indienen. De regeringen zullen daarin aanvullende gegevens kunnen opnemen indien zulks voor het gebruik in eigen land wenselijk zou worden geacht.

**EXPOSE DES MOTIFS COMMUN
DU TRAITE ENTRE LE ROYAUME DE BELGIQUE,
LE GRAND-DUCHE DE LUXEMBOURG ET LE
ROYAUME DES PAYS-BAS SUR LA TRANSMISSION
DES POURSUITES *)**

A. GENERALITES

1. HISTORIQUE DU TRAITE

L'avant-projet d'un Traité Benelux sur la transmission des poursuites, accompagné de l'exposé des motifs y afférent fut établi par la Commission Benelux pour l'étude de l'unification du droit, qui l'a présenté le 23 juin 1969 aux Ministres de la Justice des trois pays.

Le Groupe de travail ministériel de la Justice du Benelux transmet ce projet le 14 juillet 1969 pour avis au Conseil interparlementaire consultatif de Benelux qui le publia sous le n° 100-1. Dans leur lettre au Conseil, les Ministres ont souligné qu'un projet d'une telle importance nécessiterait bien sûr un examen approfondi et des consultations sur le plan interne des trois pays, mais qu'ils estimaient indiqué, afin d'activer la réalisation du projet, d'en saisir sans tarder le Conseil interparlementaire, pour que celui-ci puisse aussi collaborer à cette innovation importante sur le plan international.

Dans une première phase, la Commission de législation pénale, civile et commerciale du Conseil interparlementaire examina le projet au cours de trois réunions. A ces occasions, plusieurs membres soulevèrent diverses objections à l'égard du projet, tandis que les experts gouvernementaux présents à ces réunions faisaient de leur côté état de quelques problèmes particuliers. D'autre part, les membres belges et luxembourgeois de la Commission exprimèrent le désir que l'avis des autorités judiciaires de leurs pays, ainsi que celui du Conseil d'Etat belge soit demandé sur le projet et que ces avis soient transmis à la Commission. Le Président de la Commission en fit part au Groupe de travail ministériel de la Justice par lettre du 15 janvier 1970.

Le Président du Groupe de travail ministériel répondit en date du 13 mars 1970 qu'il avait sollicité l'avis des Procureurs généraux et de l'Auditeur général belges mais qu'il ne lui était pas possible de saisir le Conseil d'Etat, la loi instituant ce Conseil ne le permettant pas. En même temps, le Ministre transmet à la Commission deux avis émis entre-temps par le Parquet Général du Luxembourg.

*) Le présent exposé des motifs commun est destiné à servir de commentaire accompagnant le projet de loi d'approbation que chacun des Gouvernements déposera à son Parlement; il sera loisible à chaque Gouvernement d'y inclure des données complémentaires si cela s'avère souhaitable sur le plan national.

De adviezen van de Belgische gerechtelijke autoriteiten werden in de loop van 1970 uitgebracht. Ingevolge de door de Commissie voor de Wetgeving uitgesproken wens, stelde de voorzitter van de Belgische delegatie in de ambtelijke Benelux-Commissie voor Justitie een synthese op van de Luxemburgse en Belgische adviezen.

Laatstgenoemde Commissie onderzocht vervolgens de uitgebrachte adviezen, alsmede de opmerkingen, welke door de departementen van Justitie en de Commissie voor de Wetgeving van de Raad waren gemaakt. Dit onderzoek leidde tot een groot aantal wijzigingen in de tekst en in de toelichting van het ontwerp, welke door de Ministeriële Werkgroep van Justitie op 19 juni 1972 in beginsel werden goedgekeurd.

Namens de Commissie voor Justitie zond de Voorzitter van de Belgische delegatie bij brief van 20 juli 1972 aan de Commissie voor de Wetgeving van de Raad de verschillende adviezen, welke van Belgische en Luxemburgse zijde waren uitgebracht en de daarvan gemaakte synthese (deze laatste werd ter inzage gelegd op het Secretariaat-Generaal van de Raad), alsmede de gewijzigde tekst van het ontwerp-Verdrag en van de gemeenschappelijke memorie van toelichting. Tevens werd in die brief opgemerkt dat, als gevolg van de wijziging, aangebracht in artikel 2, lid 1, van het ontwerp, aan het Verdrag een Bijlage diende te worden toegevoegd, waarvan het ontwerp zodra mogelijk aan de Raad zou worden aangeboden. Genoemde brief en het gewijzigde ontwerp werden als Bijlagen opgenomen in het hierna genoemde verslag van de Commissie voor de Wetgeving.

De Commissie voor de Wetgeving van de Raad onderzocht vervolgens het gewijzigde ontwerp tijdens vier vergaderingen. Zij kon zich over het algemeen met de nieuwe tekst verenigen, doch stelde, in overleg met de regeringsdeskundigen, voor daarin alsnog enkele wijzigingen (voornamelijk in de artikelen 14, lid 4 en 17, lid 1) aan te brengen, zoals blijkt uit het op 8 maart 1973 door de Rapporteur van de Commissie, Mr A. Geurtsen, uitgebrachte Verslag, opgenomen in stuk 100-2 van de Raad.

Tijdens de plenaire vergadering van 2 juni 1973 bracht de Interparlementaire Raad eenparig een gunstig advies uit over het ontwerp-Verdrag, onder voorbehoud dat daarin de in het Verslag van de Commissie voor de Wetgeving voorgestelde wijzigingen zouden worden aangebracht en dat de ontwerp-Bijlage van het Verdrag alsnog aan de Raad om advies zou worden voorgelegd. Tijdens dezelfde vergadering aanvaardden de Regeringen de door de Raad voorgestelde wijzigingen (Handelingen Beneluxraad N 92 en 93, blz. 113).

De ontwerp-Bijlage van het Verdrag en de daarbij behorende toelichting werden op 19 juni 1973 door de Ministeriële Werkgroep van Justitie voor advies aan de Raad toegezonden en te zamen met de aanbiedingsbrief gepubliceerd onder nr 100-3.

In die brief werd er op gewezen, dat de in die Bijlage opgenomen lijst van strafbepalingen van de drie landen, waarop het Verdrag zal kunnen worden

Les avis des autorités judiciaires belges furent fournis au cours de l'année 1970. Suite au désir exprimé par la Commission de législation, le président de la délégation belge à la Commission de la Justice du Benelux établit une synthèse des avis luxembourgeois et belges.

Cette dernière Commission de la Justice examina ensuite les avis émis ainsi que les observations faites par les départements de la Justice et la Commission de législation du Conseil. Cet examen donna lieu à un grand nombre de modifications au texte et à l'exposé des motifs du projet, sur lesquelles le Groupe de travail ministériel marqua son accord de principe le 19 juin 1972.

Au nom de la Commission de la Justice, le président de la délégation belge transmet à la Commission de législation, par sa lettre du 20 juillet 1972, les différents avis émis par les autorités belges et luxembourgeoises et leur synthèse (cette dernière fut déposée à l'intention des intéressés au Secrétariat général du Conseil), ainsi que le texte modifié du projet de traité et de l'exposé des motifs commun. Il avait en outre signalé dans cette lettre qu'à la suite de la modification apportée à l'article 2, alinéa 1, du projet, il fallait joindre au Traité une Annexe dont le projet serait présenté dès que possible au Conseil. Cette lettre, ainsi que le projet modifié, furent annexés au rapport de la Commission de législation mentionné ci-après.

La Commission de législation du Conseil examina ensuite, au cours de quatre réunions, le projet modifié. Dans l'ensemble, elle put se rallier au nouveau texte mais proposa, en accord avec les experts gouvernementaux, d'y apporter encore quelques modifications (principalement aux articles 14, alinéa 4, et 17, alinéa 1), ainsi qu'il ressort du rapport fait au nom de la Commission par Monsieur A. Geurtsen le 8 mars 1973 et repris au document 100-2 du Conseil.

Au cours de sa session plénière du 2 juin 1973, le Conseil interparlementaire émit à l'unanimité un avis favorable sur le projet de Traité, sous réserve que les modifications proposées dans le rapport de la Commission de législation y soient apportées et que le projet d'Annexe lui soit soumis pour avis. Au cours de cette même réunion, les Gouvernements acceptèrent les modifications proposées par le Conseil (Annales Conseil Benelux N° 92 et 93, page 113).

Le projet d'Annexe au Traité et l'exposé des motifs y relatif furent transmis pour avis au Conseil le 19 juin 1973 par le Groupe de travail ministériel de la Justice et publiés avec la lettre d'accompagnement sous le n° 100-3.

Dans cette lettre il était souligné que la liste des dispositions pénales des trois pays mentionnées dans l'Annexe auxquelles le Traité pourra être appli-

toegepast zelfs indien niet aan de voorwaarden van dubbele strafbaarheid is voldaan gelijkloeiend moet zijn aan de lijst welke het Comité van Ministers van Benelux dient op te stellen krachtens het Strafrechtelijk Executieverdrag van 26 september 1968 en waarover op grond van artikel 57, lid 2, van dat Verdrag, vooraf het advies van de Interparlementaire Raad moet worden ingewonnen. Ten einde te voorkomen dat de Raad twee ontwerpen zou dienen te behandelen, waarvan de inhoud materieel gelijk dient te zijn, verzochten de Ministers de Raad in zijn advies over de Bijlage te verklaren, dat daarmede tevens is voldaan aan de in het Executieverdrag opgelegde verplichting.

De Commissie voor de Wetgeving van de Raad onderzocht de ontwerp-Bijlage op 29 juni 1973. In het door Mr Geurtsen aan de Raad uitgebrachte verslag, stuk 100-4, stelde zij voor daarover gunstig te adviseren.

Conform dit voorstel bracht de Raad tijdens de plenaire vergadering van 30 november 1973 eenparig een gunstig advies uit over de ontwerp-Bijlage en verklaarde dat door dit advies tevens is voldaan aan de verplichting opgelegd in de eerste zin van artikel 57, tweede lid, van het Strafrechtelijk Executieverdrag, op voorwaarde dat de inhoud van de in dat artikel bedoelde lijst niet afwijkt van die der aan de Raad voorgelegde Bijlage van het onderhavige Verdrag.

Voorts werd, tijdens diezelfde vergadering, van regeringszijde medegedeeld, dat het Verdrag — overeenkomstig de door de Rapporteur van de Commissie voor de Wetgeving uitgesproken wens — in werking zal treden na de neerlegging van de tweede akte van bekrachtiging (Handelingen Beneluxraad N. 94, blz. 43-49). De bepalingen van Hoofdstuk VII van het Verdrag zijn dienovereenkomstig aangepast.

Ten slotte is in datzelfde hoofdstuk een bepaling (artikel 24) ingelast, die tot doel heeft de tekst van de Bijlage van het Verdrag op een snelle en eenvoudige wijze in overeenstemming te kunnen brengen met technische wijzigingen — b.v. de vernummering van een artikel — aangebracht in nationale wettelijke bepalingen die in de Bijlage zijn vermeld. Dergelijke correcties kunnen bij beschikking van het Comité van Ministers worden aangebracht, waardoor de tijdrovende verdragsprocedure wordt vermeden.

Het Verdrag is op 11 mei 1974 door de drie Ministers van Justitie, daartoe gemachtigd, te Brussel ondertekend.

2. INLEIDING

De samenwerking op het gebied van het strafrecht kan op vier manieren geschieden :

- 1) door uitlevering, dat wil zeggen de overdracht van een persoon door een staat aan de justitie van een andere staat ;

qué même à défaut de la double incrimination, devait être identique à celle que le Comité de Ministres du Benelux est chargé d'établir en vertu du Traité sur l'exécution des décisions judiciaires rendues en matière pénale du 26 septembre 1968 et qui, en vertu de l'article 57, alinéa 2 de ce Traité, doit être préalablement soumise pour avis au Conseil interparlementaire. Afin d'éviter que le Conseil ne doive examiner deux projets dont le contenu matériel doit être identique, les Ministres prièrent le Conseil de déclarer dans son avis sur l'Annexe qu'il est satisfait par la même occasion à l'obligation prévue par le Traité d'exécution.

La Commission de législation du Conseil examina le projet d'Annexe le 29 juin 1973. Dans son rapport au Conseil fait par Monsieur A. Geurtsen, document 100-4, elle proposa d'émettre un avis favorable à ce sujet.

Conformément à cette proposition le Conseil, en sa session plénière du 30 novembre 1973, donna à l'unanimité un avis favorable sur le projet d'Annexe en déclarant que, par cet avis, il était satisfait à l'obligation prévue dans la première phrase de l'article 57, alinéa 2, du Traité en matière d'exécution pénale, à la condition que le contenu de la liste visée à cet article ne diffère pas de celui de l'Annexe au présent Traité, présentée au Conseil.

En outre, au cours de cette même session, les Gouvernements communiquèrent que, conformément au désir exprimé par le Rapporteur de la Commission de législation — le Traité entrera en vigueur après le dépôt du deuxième instrument de ratification (Annales Conseil Benelux 94, pages 43 à 49). Les dispositions du chapitre VII du Traité furent adaptées en conséquence.

Enfin une disposition (article 24) fut insérée dans ce même chapitre dans le but de permettre une adaptation rapide et simple de l'Annexe au Traité aux modifications techniques qui pourraient être apportées aux dispositions légales nationales mentionnées dans l'Annexe, p. ex. la modification du numéro d'un article. De telles corrections pourront être apportées par décision du Comité de Ministres, ce qui évite la longue procédure inhérente à la conclusion d'un protocole.

Le Traité fut signé le 11 mai 1974 à Bruxelles par les trois Ministres de la Justice autorisés à cet effet.

2. INTRODUCTION

Les modes de coopération en matière pénale se divisent en quatre catégories :

- 1) l'extradition, c'est-à-dire, le transfert d'une personne d'un Etat à la justice d'un autre Etat ;

- 2) door kleine rechtshulp, die onder meer omvat het verstrekken van inlichtingen en het overdragen van bewijsstukken aan de justitie van een andere staat ;
- 3) door tenuitvoerlegging van strafrechtelijke beslissingen die zijn genomen in een andere staat ;
- 4) door het overnemen van strafvervolgingen, waardoor het mogelijk wordt in een der staten een strafvervolging in te stellen ter zake van een in een andere staat gemaakte inbreuk op normen die daar door de strafwet worden beschermd.

De eerste twee categorieën vormen de secundaire rechtshulp. In beide gevallen helpt de aangezochte staat de verzoekende staat, zonder evenwel zelf een belangrijk deel van de strafrechtspleging op zich te nemen.

De laatste twee categorieën vormen de primaire rechtshulp. In deze gevallen belast de aangezochte staat zich met een essentieel deel van de strafrechtspleging, waarvan de verzoekende staat aldus wordt ontlast.

Voor wat de betrekkingen tussen de Beneluxlanden betreft, kan de secundaire rechtshulp geacht worden te zijn verwezenlijkt.

Zowel de kleine rechtshulp als de uitlevering is geregeld in het Verdrag van 27 juni 1962.

Behalve dat Verdrag, dat het gemene recht op het gebied van de secundaire rechtshulp behelst, hebben de drie staten op bepaalde gebieden bijzondere regelingen tot stand gebracht, met name in de volgende overeenkomsten :

- 1) het Verdrag van 5 september 1952 nopens de samenwerking op het stuk van douanen en van accijnzen ;
- 2) het Verdrag van 16 maart 1961 over de samenwerking inzake de regeling van in-, uit- en doorvoer.

Deze Verdragen zijn vervangen door een Algemene Overeenkomst inzake de administratieve en strafrechtelijke samenwerking op het gebied van de regelingen die verband houden met de verwezenlijking van de doelstellingen van de Benelux Economische Unie. Die Algemene Overeenkomst is op 29 april 1969 ondertekend tijdens de Benelux-Regeringsconferentie en, na bekrachtiging door de drie landen, in werking getreden op 1 februari 1971.

Wat de primaire rechtshulp betreft, dienen de beide vormen van samenwerking afzonderlijk te worden onderzocht.

Op het gebied van de tenuitvoerlegging van rechterlijke beslissingen is in een algemene regeling voorzien in het Verdrag inzake de tenuitvoerlegging van rechterlijke beslissingen in strafzaken van 26 september 1968.

Naast dat Verdrag dienen te worden genoemd :

- 1° de Europese Conventie inzake het toezicht op voorwaardelijk veroordeelden of voorwaardelijk in vrijheid gestelden van 30 november 1964, die, althans ten dele, tussen de Beneluxlanden van kracht zal worden ;

- 2) l'entraide judiciaire mineure, qui comporte notamment la transmission de renseignements et de pièces à conviction à la justice d'un autre Etat ;
- 3) l'exécution dans un Etat de décisions pénales rendues dans un autre Etat ;
- 4) la transmission des poursuites qui permet de réprimer dans un Etat les infractions aux normes d'un autre Etat qui y sont protégées par la loi pénale.

Le deux premières catégories constituent l'entraide secondaire. Dans ces deux cas, l'Etat requis seconde l'Etat requérant, sans cependant se charger lui-même d'une partie importante de la répression.

Les deux dernières catégories constituent l'entraide primaire. Dans ces cas, l'Etat requis se charge d'une partie essentielle de la répression dont l'Etat requérant est ainsi déchargé.

Dans les rapports entre les Etats du Benelux, on peut considérer que l'entraide secondaire est réalisée dans ses grandes lignes.

L'entraide judiciaire mineure aussi bien que l'extradition ont été réglées par le Traité du 27 juin 1962.

Outre ce Traité, qui constitue le droit commun dans le domaine de l'entraide secondaire, les trois Etats ont élaboré des réglementations particulières en certaines matières, notamment dans les conventions suivantes :

- 1) la Convention du 5 septembre 1952, relative à la coopération en matière de douanes et d'accises ;
- 2) la Convention du 16 mars 1961, relative à la coopération en matière de réglementation des importations, des exportations et du transit.

Ces Conventions sont remplacées par une Convention générale concernant la coopération administrative et judiciaire dans le domaine des réglementations se rapportant à la réalisation des objectifs de l'Union économique Benelux. Cette Convention a été signée le 29 avril 1969 lors de la Conférence intergouvernementale du Benelux et est entrée en vigueur, après ratification par les trois pays, le 1er février 1971.

En ce qui concerne l'entraide primaire, les deux catégories de coopération doivent être examinées séparément.

Dans le domaine de l'exécution des décisions judiciaires, une réglementation générale a été élaborée dans le Traité sur l'exécution des décisions judiciaires rendues en matière pénale du 26 septembre 1968.

A côté de ce Traité, il y a lieu de signaler :

- 1° la Convention européenne pour la surveillance des personnes condamnées ou libérées sous condition, du 30 novembre 1964, qui sera mise en application, tout au moins partiellement, entre les Etats du Benelux ;

- 2° het Europees Verdrag inzake de berechting van verkeersdelicten van 30 november 1964 ;
- 3° het Europees Verdrag inzake de internationale geldigheid van strafvonnissen van 28 mei 1970.

Op het gebied van de overneming van strafvervolgingen vindt men reeds een bepaling in het Beneluxverdrag aangaande de uitlevering en de rechtshulp in strafzaken. Overeenkomstig deze bepaling (artikel 42) kunnen de rechterlijke autoriteiten van een land, indien zij van oordeel zijn dat in een zaak de strafvervolging slechts in een ander land kan worden ingesteld of dat strafvervolging daar meer gewenst lijkt, bij voorbeeld in verband met de aard van de zaak of de persoon van de dader, door tussenkomst van de betrokken Ministers van Justitie een daartoe strekkend verzoek richten tot de rechterlijke autoriteiten van dat andere land, onder overlegging van de op de zaak betrekking hebbende stukken.

Het Uitleveringsverdrag regelt echter de overneming van de strafvervolging slechts formeel, zonder de bevoegdheid van de rechter in de aangezochte staat uit te breiden. De strafvervolging kan derhalve ingevolge dat verdrag slechts worden overgenomen in gevallen waarin zowel de wetgeving van de verzoekende staat, als die van de aangezochte staat, reeds het instellen van de strafvervolging toestaat.

Het Verdrag van 5 september 1952 nopens de samenwerking op het stuk van douanen en van accijnzen (artikel 12, paragraaf 2, lid 4) en het Verdrag van 16 maart 1961 over de samenwerking inzake de regeling van in-, uit- en doorvoer (artikel 9) bevatten eveneens bepalingen omtrent het overnemen van strafvervolging. Hetzelfde geldt voor de Algemene Overeenkomst inzake administratieve en strafrechtelijke samenwerking van 29 april 1969, waarvan het Aanvullend Protocol op het stuk van de belastingen het hierboven genoemde Verdrag van 5 september 1952 heeft vervangen (artikel 16), terwijl het Aanvullend Protocol inzake in-, uit- en doorvoer in de plaats is getreden van bovengenoemd Verdrag van 16 maart 1961 (artikel 7).

Voorts dienen in dit verband te worden genoemd :

- 1° het Europees Verdrag inzake bestrafing van verkeersdelicten van 30 november 1964 ; een deel van de bepalingen daarvan regelt namelijk het overnemen van de strafvervolgingen wegens die delicten. Het desbetreffende gedeelte van het verdrag zal tussen de Beneluxlanden ook worden toegepast zolang het thans voorgestelde verdrag niet in werking is ;
- 2° het Europees Verdrag inzake de overneming van strafvervolgingen van 15 mei 1972.

Anders dan het Verdrag aangaande de uitlevering en de wederzijdse rechtshulp in strafzaken bevatten de laatstgenoemde verdragen bepalingen, waarbij de competentie van de rechter van de aangezochte staat wordt uitgebreid op de bijzondere gebieden welke daarin zijn geregeld.

- 2° la Convention européenne pour la répression des infractions routières du 30 novembre 1964 ;
- 3° la Convention européenne sur la valeur internationale des jugements répressifs du 28 mai 1970.

Dans le domaine de la transmission des poursuites, on trouve déjà une disposition dans le Traité Benelux d'extradition et d'entraide judiciaire en matière pénale. Cette disposition et d'entraide judiciaire en matière pénale. Cette disposition (article 42) prévoit que lorsque les autorités judiciaires d'un pays jugent que dans une affaire, les poursuites ne peuvent être exercées que dans un autre pays ou que les poursuites y paraissent plus opportunes en raison notamment de la nature de l'affaire ou de la personnalité du délinquant, les autorités pourront à l'intervention des Ministres de la Justice intéressés, introduire une demande à ce sujet auprès des autorités judiciaires de cet autre pays, en transmettant les pièces qui se rapportent à l'affaire en cause.

Ce Traité n'organise cependant la transmission des poursuites que du point de vue formel, sans étendre la compétence des juridictions de l'Etat requis. La transmission des poursuites ne peut dès lors avoir lieu, en vertu de ce Traité, que dans les cas où la législation de ce dernier Etat, comme celle de l'Etat requérant, permet déjà l'exercice des poursuites.

La Convention du 5 septembre 1952, relative à la coopération en matière de douanes et d'accises (article 12, par. 2, alinéa 4) et la Convention du 16 mars 1961, relative à la coopération en matière d'importation, d'exportation et de transit (article 9) contenaient également des dispositions relatives à la transmission des poursuites. Il en est de même pour la Convention générale de coopération administrative et judiciaire du 29 avril 1969, dont le Protocole additionnel en matière d'impôts a remplacé la Convention précitée du 5 septembre 1952 (article 16) tandis que son Protocole additionnel en matière d'importations, d'exportations et de transit a remplacé la Convention précitée du 16 mars 1961 (article 7).

Il convient en outre de citer, dans le même ordre d'idées :

- 1° la Convention européenne pour la répression des infractions routières, du 30 novembre 1964, dont une partie organise la transmission des poursuites en cette matière. Cette partie de la Convention s'appliquera, en effet, entre les Etats du Benelux, aussi longtemps que le présent traité ne sera pas en vigueur ;
- 2° la Convention européenne sur la transmission des procédures répressives du 15 mai 1972.

A la différence du Traité d'extradition et d'entraide judiciaire en matière pénale, les conventions précitées contiennent des dispositions étendant la compétence des juridictions de l'Etat requis dans les domaines particuliers qui y sont réglés.

Het onderhavig Verdrag heeft een algemene strekking ; het is bedoeld als het gemene (materiële en formele) recht van de drie Beneluxlanden op dat stuk.

Evenals de genoemde verdragen breidt ook dit Verdrag de bevoegdheid van de rechter van de aangezochte staat in geval van overneming van strafvervolgning uit, door diens jurisdictie mede uit te strekken tot bepaalde zaken waarin zijn nationale wet niet in de mogelijkheid van berechting voorziet.

Het Verdrag vormt intussen geenszins een hinderpaal voor een harmonisatie van de nationale regelingen met betrekking tot de omvang van de werking van de strafwet. De Benelux Studie-commissie tot eenmaking van het recht heeft reeds een begin gemaakt met het opstellen van een regeling tot invoering door de drie staten van een gemeenschappelijk stelsel waardoor de territoriale toepasselijkheid van de strafwet wordt uitgebreid.

3. BEGINSELEN VAN HET VERDRAG

Bij het opstellen van het ontwerp-verdrag moest een aantal principiële vragen worden beantwoord.

I. Feiten die tot overneming van strafvervolgning kunnen leiden

De eerste vraag was, voor welke feiten het overnemen van strafvervolgning mogelijk dient te worden gemaakt.

De wetgevingen der drie staten bevatten bepalingen waarbij aan de rechter de bevoegdheid wordt toegekend tot het opleggen van straf terzake van bepaalde feiten, die buiten het grondgebied van de staat zijn begaan en die een ernstige inbreuk vormen op de nationale of de internationale rechtsorde.

Buiten die gevallen is thans een strafvervolgning voor een feit dat is begaan buiten het nationale grondgebied slechts mogelijk, wanneer aan de volgende voorwaarden is voldaan :

- a) er is « dubbele strafbaarheid » (d.w.z. strafbaarheid zowel naar het recht van de plaats waar het feit is begaan als naar het recht van het land waarin wordt vervolgd) ;
- b) het feit is (in Nederland) als « misdrijf », dan wel (in België, c.q. Luxemburg) als « misdaad » (crime) of « wanbedrijf » (délit) strafbaar ;
- c) het feit is begaan door een onderdaan van de staat waar de vervolging geschiedt.

A. Het beginsel der dubbele strafbaarheid, dat op dit punt aan de nationale wetgevingen ten grondslag ligt en dat is terug te vinden in bestaande verdragen, diende als algemeen beginsel in het verdrag te worden gehandhaafd.

Le présent Traité a une portée générale et est destiné à constituer le droit commun entre les trois Etats du Benelux dans le domaine de la transmission des poursuites, tant du point de vue matériel que du point de vue formel.

Comme les conventions précitées, il étend la compétence des juridictions de l'Etat requis, en cas de transmission des poursuites, en leur permettant d'exercer celles-ci dans un certain nombre de cas non prévus par leur loi nationale.

Le présent Traité ne fait cependant pas obstacle à une harmonisation des règles nationales relatives à l'extension des effets de la loi pénale et la Commission pour l'étude de l'unification du droit a parallèlement entamé l'élaboration d'un régime commun élargissant l'applicabilité de la loi pénale quant au lieu de l'infraction.

3. PRINCIPES DU TRAITE

L'élaboration du projet de traité a posé un certain nombre de questions de principe.

I. Faits qui peuvent donner lieu à la transmission des poursuites

La première question à résoudre était de savoir à l'égard de quels faits la transmission des poursuites devait être rendue possible.

Les législations des trois Etats contiennent des dispositions attribuant compétence à leurs tribunaux pour la répression de certaines infractions commises hors de leur territoire, qui portent une atteinte grave à l'ordre public national ou international.

En dehors de ces cas, la poursuite dans un des Etats d'un fait commis en dehors de son territoire est actuellement soumise aux conditions suivantes :

- a) il faut qu'il y ait double incrimination (c'est-à-dire incrimination aussi bien selon le droit de l'Etat où l'infraction a été commise que selon le droit de l'Etat où a lieu la poursuite) ;
- b) le fait doit constituer aux Pays-Bas « een misdrijf » et en Belgique et au Luxembourg « un crime ou un délit » ;
- c) il faut, en outre, que l'infraction ait été commise par un ressortissant de cet Etat.

A. Le principe de la double incrimination qui constitue le fondement des lois nationales en ce domaine et a été repris dans les conventions antérieures, devait être maintenu comme principe général dans le présent Traité.

Dit beginsel moest worden opgevat in de ruime betekenis die daaraan is gehecht in het rapport van de Commissie voor de burgerlijke, handels- en strafwetgeving van de Raadgevende Interparlementaire Beneluxraad inzake het Verdrag aangaande de uitlevering en de rechtshulp in strafzaken (document 27-2, blz. 5) en in de toelichting op artikel 3 van het Verdrag aangaande de tenuitvoerlegging van rechterlijke beslissingen in strafzaken. Het was echter gewenst deze opvatting hier in de tekst van het Verdrag zelf tot uitdrukking te brengen, aangezien de rechter van de aangezochte staat een beslissing zal dienen te nemen over de ten laste gelegde feiten en hij dit, wegens het principe van de restrictieve toepassing van de strafwet, slechts kan doen voor zover het verdrag hem daartoe uitdrukkelijk machtigt.

De met het oog hierop in het Verdrag opgenomen tekst bepaalt derhalve, overeenkomstig de vroeger gegeven uitleg, dat in de volgende gevallen aan het vereiste van de dubbele strafbaarheid geacht wordt te zijn voldaan :

- a) het geval waarin het feit in de verzoekende staat strafbaar is, en in concreto ook strafbaar zou zijn van die aangezochte staat, als het op het grondgebied van die staat was begaan. Voor de beantwoording van de vraag of aan het vereiste van de dubbele strafbaarheid is voldaan, blijven de bepalingen van de aangezochte staat betreffende de territoriale werking van de strafwet derhalve buiten beschouwing.
- b) het geval waarin het feit, begaan ten aanzien van een tot de openbare dienst (van de verzoekende staat) behorende persoon, instelling of zaak, onder de strafwet van de aangezochte staat zou vallen, als het was begaan ten aanzien van een overeenkomstige, tot de openbare dienst van die staat behorende, persoon, instelling of zaak. Hiervan is o.a. sprake bij valsheid in geschrift op een formulier dat voor een tak van dienst van een der landen is bestemd, bij verzet (wederspanning) tegen een ambtenaar in de rechtmatige uitoefening van zijn bediening, en bij vervalsing van een van rijkswege uitgegeven zegel.

Voorts diende een lijst — zoals die welke is voorzien in het Verdrag betreffende de tenuitvoerlegging van rechterlijke beslissingen in strafzaken — te worden opgesteld, waarin de strafbepalingen van de drie landen worden vermeld waarop het Verdrag kan worden toegepast, ook in gevallen waarin de voorwaarde van dubbele strafbaarheid niet is vervuld. Voor deze uitbreiding gelden dezelfde redenen als bij het Executieverdrag.

Zoals in de toelichting op dat Verdrag is opgemerkt kan het voorkomen dat een in een der landen geldende gedragsregel in een ander land ontbreekt, zonder dat men daar die regel op zichzelf bewust heeft afgewezen. Dezelfde doeleinden kunnen langs verschillende wegen worden bereikt, (men denke b.v. aan verkeersregels). Verder kunnen verschillen tussen geldende rechtsregels voortvloeien uit de ligging of de economie van een bepaald land (vgl. Nederlandse voorschriften betreffende de zeewering en Luxemburgse omtrent de wijnbouw).

De hier bedoelde techniek (van een lijst met corresponderende strafbepalingen) is toegepast in het Europese Verdrag inzake de bestraffing van

Ce principe devait être interprété comme il l'a été dans le rapport de la Commission de législation pénale, civile et commerciale du Conseil interparlementaire consultatif de Benelux concernant le Traité d'extradition et d'entraide judiciaire en matière pénale (doc. 27-2, p. 5) et dans l'exposé des motifs relatif à l'article 3 du Traité sur l'exécution des décisions rendues en matière pénale, mais il convenait de consacrer cette interprétation dans le texte même du Traité étant donné que le juge de l'Etat requis aura à statuer sur les faits mis à charge de l'inculpé et qu'en raison du principe de l'application restrictive des dispositions pénales, il ne pourra le faire que si le Traité l'y autorise expressément.

Le texte inséré à cette fin dans le Traité considère, conformément à l'interprétation donnée antérieurement, comme répondant à la condition de la double incrimination :

- a) le cas où le fait, commis dans un autre Etat du Benelux, serait punissable in concreto dans l'Etat requis s'il avait été commis dans cet Etat. Il n'y a donc pas lieu, pour apprécier si la condition de la double incrimination est remplie, de tenir compte des dispositions qui régissent, dans l'Etat requis, la portée et l'empire de la loi pénale.
- b) le cas où le fait, commis à l'égard d'une personne, d'une institution ou d'une chose de caractère public, tomberait sous le coup de la loi pénale de l'Etat requis s'il avait été commis à l'égard d'une personne, d'une institution ou d'une chose correspondant, dans ce dernier Etat, à celle qui est l'objet de l'infraction. Il en est ainsi pour le faux en écriture commis sur un formulaire destiné à une administration nationale, la rébellion contre un fonctionnaire ou agent agissant régulièrement dans l'exercice de ses fonctions, ainsi que pour la falsification du sceau de l'Etat.

Il importait, d'autre part, d'établir une liste qui, comme celle prévue par le Traité sur l'exécution des décisions judiciaires rendues en matière pénale, énumère les dispositions légales des trois Etats pour lesquelles le Traité pourra être appliqué, même à défaut de la double incrimination. Les raisons de cette extension sont les mêmes que pour le Traité sur l'exécution.

Il peut arriver, précise l'exposé des motifs de ce Traité qu'une norme existant dans un Etat fasse défaut dans un autre Etat, sans qu'elle ait été, pour autant, délibérément écartée. Des objectifs identiques peuvent être atteints par des méthodes différentes (codes de la route). Par ailleurs, des différences entre les règles en vigueur peuvent découler de la situation géographique ou l'organisation économique d'un Etat déterminé (dispositions de la législation néerlandaise relative à la protection maritime et celles de la législation luxembourgeoise relative à la viticulture).

Ce procédé a été employé dans la Convention européenne pour la répression des infractions routières, qui indique dans son annexe I les infractions

verkeersdelicten, waarvan de bijlage I aangeeft welke verkeersdelicten kunnen leiden tot rechtshulp volgens dat Verdrag, ook al stemmen de gedragsregels niet overeen.

B. De beperking betreffende de kwalificatie van het strafbare feit — « misdrijf » in Nederland, « misdaad » of « wanbedrijf » in België, « crime » of « délit » in Luxemburg — kon met betrekking tot de overnamen van strafvervolgning slechts worden gehandhaafd op straffe van verlies van een groot deel van het nut van het Verdrag.

Het Verdrag dient van toepassing te zijn op alle strafbare feiten, onverschillig tot welke categorie zij behoren. Met name behoort het Verdrag van toepassing te zijn op strafbare feiten op het gebied van het wegverkeer. Dat er op dat gebied geen volstrekte eenheid van regeling bestaat, levert geen bezwaar op, daar de corresponderende (min of meer uiteenlopende) bepalingen kunnen worden vermeld in de lijst bij het verdrag.

C. De voorwaarde dat het strafbare feit moet zijn begaan door een eigen onderdaan, belet een staat in vele gevallen feiten te vervolgen, begaan buiten het nationale grondgebied. Met het oog op het door het Verdrag nagestreefde doel — het waarborgen van een goede rechtsbedeling — behoorde die voorwaarde hier niet ongewijzigd te worden overgenomen. In het tegenwoordige stadium van ontwikkeling van het strafrecht is de verblijfplaats van de verdachte, als criterium voor de mogelijkheid van vervolging, gezien uit een oogpunt van goede rechtsbedeling, veelal van meer belang dan zijn nationaliteit. Het Verdrag behoort daarom de vervolging in het land van verblijf van de verdachte mogelijk te maken. Hetzelfde geldt voor het land waarin hij in hoofdzaak zijn beroep of bedrijf uitoefent, alsmede voor het land waarin hij voor een ander feit wordt vervolgd of waarin hij deswege een straf of maatregel ondergaat.

II. Bescherming van de belangen van de benadeelde partij

De gevallen waarin er een benadeelde partij is, stellen het probleem dat de belangen van die partij beschermd dienen te worden.

In dit verband dient onderscheid te worden gemaakt tussen de gevallen waarin de benadeelde zich nog niet burgerlijke partij heeft gesteld en die waarin zulks reeds is geschied :

a) de benadeelde heeft zich nog niet burgerlijke *) partij gesteld :

Het lijdt geen twijfel dat het overdragen van de strafvervolgning aan een ander land tot gevolg kan hebben dat de benadeelde of zelfs de getuigen zich voor het onderzoek of voor het verhoor ter terechtzitting naar dat andere land zouden moeten begeven en dat de benadeelde daardoor de kans loopt in minder gunstige omstandigheden te komen om in de strafzaak scha-

*) Het Nederlandse Wetboek van Strafvordering duidt de « burgerlijke partij » als « beledigde partij » aan.

routières pouvant donner lieu à l'application de la Convention, même en l'absence d'identité des normes.

B. La limitation concernant la qualification de l'infraction — « misdrijf » aux Pays-Bas, « crime et délit » en Belgique et au Luxembourg — ne pouvait être maintenue en ce qui concerne la transmission des poursuites sous peine de faire perdre au Traité une grande partie de son utilité.

Il convient que le Traité soit applicable à toutes les infractions, quelle que soit la catégorie à laquelle elles appartiennent. Il importe notamment que le Traité s'applique aux infractions en matière de roulage. Le fait qu'il n'y ait pas d'identité de normes pour certaines d'entre elles ne constitue pas un obstacle car ces cas pourront être prévus dans la liste annexée au traité.

C. La condition que l'infraction ait été commise par un de ses ressortissants empêche souvent un Etat de poursuivre un fait commis en dehors du territoire national. C'est pourquoi elle devait être modifiée, compte tenu du but poursuivi par le projet qui est d'assurer une bonne administration de la justice. Au stade actuel du développement du droit pénal, le critère de la résidence du prévenu est souvent plus important pour une bonne administration de la justice que le critère de sa nationalité. Il convient dès lors que le Traité rende la poursuite possible dans l'Etat où l'auteur de l'infraction réside. Il doit en être de même en ce qui concerne l'Etat dans lequel la personne en cause exerce ses activités professionnelles principales, ainsi qu'en ce qui concerne l'Etat dans lequel elle est poursuivie pour un autre fait ou subit une peine ou mesure prononcée pour un autre fait.

II. Protection des intérêts de la partie lésée

Les cas dans lesquels il existe une partie lésée, soulèvent le problème de la protection des intérêts de cette partie.

Il convient à cet égard de faire une distinction entre le cas où cette personne ne s'est pas encore constituée partie civile et celui où la constitution de partie civile a déjà eu lieu :

a) la personne lésée ne s'est pas encore constituée partie civile *) :

Il ne fait pas de doute que la transmission des poursuites à un autre pays peut avoir pour effet d'obliger la personne lésée ou même les témoins à se rendre dans ce pays pour l'enquête ou pour être entendus par la juridiction de jugement, et d'exposer la personne lésée au risque de se trouver dans des conditions moins favorables pour réclamer des dommages-inté-

*) Le Code d'instruction criminelle néerlandais utilise l'expression « beledigde partij » au lieu de « burgerlijke partij » pour désigner la partie civile.

deloosstelling te eisen, hetzij omdat in het andere land een maximum geldt voor de vordering van de civiele partij, hetzij omdat aldaar morele (immateriële) schade niet of slechts in beperkte mate wordt vergoed. Hier staat evenwel tegenover, dat om dezelfde redenen in andere gevallen de overdracht van de strafvervolging juist in het voordeel van de benadeelde kan zijn. Voorts is te bedenken, dat in gevallen waarin men zich in het eigenland burgerlijke partij stelt in een strafzaak tegen een verdachte die zijn woon- of verblijfplaats in een ander land heeft en dus wel verstek zal laten gaan, men misschien wel gemakkelijker zijn vordering toegewezen krijgt doch met de gerede kans dat men in feite nooit enig bedrag ontvangt, althans niet zonder procedures van tenuitvoerlegging in het buitenland. Tenslotte zal, in gevallen waarin de benadeelde zich tegenover een volledig onvermogene schuldenaar bevindt, het voor hem geen verschil uitmaken in welk land de strafvervolging geschiedt.

Heeft men met een solvente schuldenaar te doen of met een schuldenaar wiens aansprakelijkheid b.v. door een verzekering is gedekt, dan belet niets de benadeelde om, los van de strafprocedure, schadeloosstelling voor een eigen burgerlijke rechtbank te eisen indien hij meent daar voordeel bij te hebben.

De overdracht van de strafvervolging naar een ander land belet dus in principe geenszins dat de benadeelde toch een rechterlijke beslissing over de schade in de oorspronkelijk bevoegde staat kan verkrijgen.

Intussen spreekt het wel vanzelf dat de autoriteiten van de staat waar het feit is begaan bij het overwegen van de opportuniteit van overdracht van de strafvervolging rekening dienen te houden met de belangen van de benadeelde.

b) de benadeelde heeft zich reeds burgerlijke partij gesteld :

Heeft de benadeelde zich reeds civiele partij gesteld — c.q. (in Nederland) zich als beledigde partij in het strafgeding gevoegd — dan behoort het in beginsel niet mogelijk te zijn dat het openbaar ministerie de vervolging overdraagt aan de autoriteiten van een partnerland, tenzij de benadeelde met die overdracht instemt. Het is echter denkbaar dat de civiele partij, zonder daartoe een geldige reden te kunnen aanvoeren, de vervolging in een partnerland zou willen verhinderen, ook wanneer het belang van een goede rechtsbedeling klaarblijkelijk eist dat de strafzaak in dat andere land wordt afgedaan. Met het oog op die mogelijkheid is in het ontwerp bepaald, dat de vervolging ook zonder zijn toestemming kan worden overgedragen, mits de bevoegde rechter van de verzoekende staat daartoe in het belang van een goede rechtsbedeling machtiging heeft verleend.

III. Vereiste van een uitdrukkelijk verzoek

Bij uitbreiding van de toepasselijkheid van de strafwet overeenkomstig de beginselen uiteengezet onder nr 1, rees de vraag of men de strafvervolging in de staat van verblijf in al deze gevallen afhankelijk moet stellen van een uitdrukkelijk verzoek.

rêts dans l'affaire pénale, soit parce que dans l'autre pays la demande de la partie civile est limitée à un maximum, soit parce que les dommages moraux (immatériels) n'y sont pas ou guère réparés.

Toutefois, pour les mêmes raisons, la transmission des poursuites peut, en d'autres cas, être précisément à l'avantage de la personne lésée. En outre, il convient de noter que si, dans une affaire pénale, l'on se constitue partie civile dans son propre pays contre un prévenu résidant principalement dans un autre pays et qui, dès lors, fera probablement défaut, on verra peut-être agréer facilement sa demande, mais en risquant fort de ne jamais rien toucher en réalité, du moins pas sans procédures d'exécution à l'étranger. Au surplus il est indifférent que la poursuite ait lieu dans l'un ou l'autre pays, si la personne lésée se trouve en présence d'un débiteur totalement insolvable.

Si, l'on a affaire à un débiteur solvable, ou à un débiteur dont la responsabilité est couverte p. ex. par une assurance, rien n'empêche la personne lésée de réclamer les dommages-intérêts, indépendamment de la procédure pénale, devant une juridiction civile nationale, si elle croit y avoir quelque avantage.

La transmission des poursuites à un autre pays n'empêche donc nullement, en principe, que la personne lésée puisse obtenir au sujet du dommage subi une décision judiciaire dans l'Etat initialement compétent.

Par ailleurs, il va de soi qu'au moment d'envisager l'opportunité de transmettre les poursuites, les autorités de l'Etat dans lequel le fait a été commis doivent tenir compte des intérêts de la personne lésée.

b) la personne lésée s'est déjà constituée partie civile :

Si la personne lésée s'est déjà constituée partie civile ou (aux Pays-Bas) jointe à l'affaire pénale comme partie lésée — il ne faut pas, en principe, que le ministère public puisse transmettre les poursuites aux autorités d'un pays partenaire, à moins que la personne lésée ne consente à cette transmission. Il se pourrait toutefois que la partie civile veuille, sans raisons valables, empêcher des poursuites dans un pays partenaire, lors même que l'intérêt d'une bonne administration de la justice exigerait manifestement que l'affaire pénale soit traitée dans cet autre pays. Eu égard à cette éventualité, il est prévu dans le présent projet que les poursuites peuvent également être transmises sans le consentement de la partie civile, à condition que le juge compétent de l'Etat requérant en ait donné l'autorisation dans l'intérêt d'une bonne administration de la justice.

III. Nécessité d'une demande expresse

L'applicabilité de la loi pénale étant élargie selon les principes développés au n° 1, la question se posait de savoir s'il faut exiger une demande expresse pour qu'une poursuite puisse être exercée dans l'Etat de résidence en vertu du présent projet de traité.

Gelijk hierboven is uiteengezet, bevat het ontworpen verdrag regels van rechtshulp. De werkingssfeer van het Verdrag is derhalve beperkt tot gevallen waarin een staat zich met een strafvervolging belast op verzoek van een andere staat, op welke rechtsorde inbreuk is gemaakt door een strafbaar feit. Dit sluit in, dat er altijd een verzoek tot vervolging moet zijn.

Van het vereiste van zo'n verzoek is trouwens uitgegaan in de essentiële bepalingen van het ontwerp, en wel met name in :

- 1) de regels die er op gericht zijn gelijktijdige strafvervolgingen wegens dezelfde feiten te vermijden door de onderscheiden bevoegdheden der autoriteiten van de verzoekende staat en van de aangezochte staat af te bakenen ;
- 2) de regels die bepalen in hoeverre de aangezochte staat verplicht is een beslissing omtrent de strafvervolging te nemen ;
- 3) de regels betreffende verjaring van het recht tot strafvordering en de bewijskracht der stukken die zich bevinden in het overgelegde dossier.

Het vereiste van een uitdrukkelijk verzoek, voor het instellen van een strafvervolging overeenkomstig het Verdrag, impliceert niet, dat bij gebreke van zo'n verzoek in het land van verblijf geen vervolging mogelijk zou zijn wegens een elders in het Benelux-gebied begaan feit. Bestaande bevoegdheden op dit stuk worden door het ontwerp niet aangetast. De staat van verblijf behoudt dus het recht tot strafvordering, krachtens zijn nationale wet, als een verzoek om de strafvervolging over te nemen achterwege blijft.

IV. Op het strafbare feit toepasselijke wet

Een andere vraag was, welke wet in de aangezochte staat moet worden toegepast op het strafbare feit.

In beginsel zal dit de wet van de aangezochte staat moeten zijn, met dien verstande dat het strafbare feit wordt beschouwd alsof het in die staat was begaan. Deze oplossing is noodzakelijk wegens de verscheidenheid, in de drie landen, op het stuk van de rechterlijke organisatie, het strafproces, de toe te passen sancties en het penitentiaire bestel.

Voor zover de normen geheel overeenstemmen, of krachtens het Verdrag uitdrukkelijk zijn gelijkgesteld, doen zich geen moeilijkheden voor. Op feiten, bestaande uit inbreuken op zulke normen, kan het recht van de aangezochte staat volledig toepassing vinden.

Deze eenvoudige oplossing is echter niet mogelijk ten aanzien van de op de lijst voorkomende strafbare feiten ; de rechter van de aangezochte staat zal daarop niet uitsluitend zijn nationale wet kunnen toepassen. Hij moet zich dan laten leiden door de wet van de verzoekende staat ten einde vast te stellen of de bestanddelen van het strafbare feit aanwezig zijn, maar hij zal de straf of maatregel moeten opleggen die door zijn eigen wetgeving op het overkomstige op de lijst aangegeven feit is gesteld.

Comme il a été exposé ci-dessus, le présent projet de traité contient des règles d'entraide judiciaire. Le champ d'application du Traité est dès lors limité aux cas où un Etat se charge d'une poursuite à la demande d'un autre Etat dont l'ordre juridique est lésée par une infraction. Ceci implique la nécessité d'une demande de poursuite.

C'est d'ailleurs à cette demande que se rattachent les règles essentielles du projet de traité et notamment :

- 1) celles qui permettent d'éviter les poursuites simultanées pour les mêmes faits, en fixant les pouvoirs respectifs des autorités de l'Etat requérant et de l'Etat requis ;
- 2) celles qui précisent la mesure dans laquelle l'Etat requis est tenu de prendre une décision en ce qui concerne la poursuite ;
- 3) celles qui concernent la prescription de l'action publique et la force probante des pièces figurant dans le dossier transmis.

Le fait qu'une demande soit nécessaire pour qu'une poursuite puisse être exercée en vertu du présent Traité ne veut pas dire que, sans une telle demande, une poursuite soit impossible dans l'Etat de résidence pour des infractions commises en dehors de son territoire. Le projet de traité ne restreint pas les compétences déjà existantes et si la loi interne le lui permet, l'Etat de résidence reste libre d'exercer une poursuite sans demande d'un autre Etat.

IV. Loi applicable à l'infraction

Une autre question était celle de la loi qui sera appliquée à l'infraction dans l'Etat requis.

En principe, la loi de l'Etat requis doit seule être appliquée, en ce sens que le prévenu devra être considéré comme ayant commis l'infraction dans cet Etat. Cette solution s'impose en raison de la diversité des systèmes adoptés par chacun des Etats en ce qui concerne l'organisation judiciaire, la procédure, les sanctions applicables et le régime pénitentiaire.

Aucune difficulté ne se présente dans le cas d'identité complète entre les normes et dans ceux où le Traité assimile expressément les normes. Dans ces cas, le droit de l'Etat requis peut être appliqué intégralement.

Cette solution simple n'est cependant pas possible en ce qui concerne les infractions figurant sur la liste. Dans ce cas, le juge de l'Etat requis ne pourra plus appliquer uniquement sa loi nationale. Il devra se référer à la loi de l'Etat requérant pour déterminer si les éléments de l'infraction sont réunis mais il prononcera la peine ou la mesure prévue par sa propre législation pour le fait correspondant indiqué sur la liste.

In de laatstbedoelde gevallen moet, evenals in de eerder genoemde, rekening worden gehouden met eventuele rechtvaardigings- of schulditsluitingsgronden. Indien krachtens het recht van een der beide staten geen straf kan worden opgelegd wegens het feit, zoals dit in concreto is begaan, zal de rechter van de aangezochte staat geen veroordeling mogen uitspreken.

V. Toepasselijke straffen en maatregelen

Aanvaardt men in beginsel, dat de wet van de aangezochte staat toepasselijk is wanneer aan de hierboven uiteengezette vereisten is voldaan, dan rees nog de vraag of het niet raadzaam was in het Verdrag te bepalen dat de rechter van de aangezochte staat in geen geval een straf of maatregel zal kunnen opleggen, die de in de wet van de verzoekende staat op het feit gestelde straf of maatregel naar duur of hoogte overtreft.

Zulk een beperking vindt men in het Verdrag aangaande de tenuitvoerlegging van rechterlijke beslissingen in strafzaken, en wel waar het gaat om de bevoegdheden van de rechter bij de aanpassing van vrijheidsstraffen of maatregelen die vrijheidsbeneming medebrengen (artikel 39, lid 2).

Het bestaan van dat precedent kon hier echter op zichzelf niet beslissend zijn, aangezien de situatie niet dezelfde is. Er bestaat immers in gevallen waarin het Executieverdrag toepasselijk is, een onherroepelijke veroordeling, die dient te worden gerespecteerd.

Anderzijds maken de grote verschillen tussen de strafrechtelijke stelsels der drie Beneluxlanden, die zijn geschetst in de toelichting op het Verdrag aangaande de tenuitvoerlegging van rechterlijke beslissingen in strafzaken, het moeilijk nauwkeurig vast te leggen in welke mate de rechter rekening moet houden met de wetgeving van de verzoekende staat.

Daarom was door de Regeringen in het bij de Raadgevende Interparlementaire Beneluxraad ingediende ontwerp (stuk 100-1 van de Raad) voorgesteld deze regel niet over te nemen, waarbij echter werd gesteld dat de rechter in feite rekening zou moeten houden met de straf of maatregel, bepaald in de wetgeving van de verzoekende staat.

Na een nieuw onderzoek van deze kwestie, bleek het niettemin wenselijk deze regel in de tekst van het Verdrag in te lassen.

Een van de factoren bij de straftoemeting is immers de ernst van het begane feit en aangezien het overnemen van de strafvervolging een vorm van rechtshulp is, ligt het voor de hand dat de rechter van de aangezochte staat, bij de beoordeling van de ernst van het feit, binnen de grenzen dient te blijven die de wetgever van de verzoekende staat heeft gesteld.

Deze oplossing is ingegeven door artikel 25 van het Europese Verdrag inzake de overneming van strafvervolgingen.

Il y a lieu de tenir compte dans ce cas, comme dans les précédents, des causes de justification ou d'excuse éventuelles. Si la législation de l'un des deux Etats prévoit qu'en l'espèce le fait ne peut être puni, le juge de l'Etat requis ne pourra pas prononcer une condamnation.

V. Peines et mesures applicables

L'application de la loi de l'Etat requis étant admise en principe, dans les conditions indiquées ci-dessus, il restait encore à décider s'il ne convenait pas de prévoir dans le Traité qu'en tout cas le juge de l'Etat requis ne pourra pas prononcer une peine ou une mesure de sûreté excédant par sa durée ou son montant la peine ou la mesure de sûreté prévue par la loi de l'Etat requérant.

On trouve une pareille limitation dans le Traité sur l'exécution des décisions judiciaires rendues en matière pénale en ce qui concerne les pouvoirs du juge dans l'adaptation des peines ou mesures privatives de liberté (article 39, alinéa 2).

Ce précédent ne pouvait cependant être invoqué ici sans réserve car la situation n'est pas la même. Il y a, en effet, dans ce cas, une condamnation définitive qui doit être respectée.

D'autre part, les différences profondes existant entre les systèmes pénaux des trois Etats du Benelux, qui sont esquissées dans l'exposé des motifs du Traité sur l'exécution des décisions judiciaires rendues en matière pénale, permettent difficilement de déterminer de façon précise la mesure dans laquelle le juge devra tenir compte de la législation de l'Etat requérant.

C'est pour ces raisons que les Gouvernements avaient proposé dans le projet introduit devant le Conseil Interparlementaire Consultatif de Benelux (document 100-1 de ce Conseil) de ne pas reprendre cette règle, tout en admettant qu'en fait le juge devra tenir compte de la peine ou mesure prévue par le législateur de l'Etat requérant.

Toutefois, après réexamen de la question, il a paru opportun d'insérer cette règle dans le texte du Traité.

Un des éléments qui jouent un rôle dans la fixation de la sanction est, en effet, la gravité de l'infraction et, comme la transmission des poursuites est une forme d'entraide judiciaire, il semble normal qu'en appréciant cette gravité, le juge de l'Etat requis soit tenu de rester dans les limites établies par la législation de l'Etat requérant.

Cette solution s'inspire de celle adoptée à l'article 25 de la Convention européenne sur la transmission des procédures répressives.

VI. Verjaring van het recht tot strafvordering

Het was van wezenlijk belang bij het opstellen van een verdrag inzake de overname van strafvervolgning daarin ook de verjaring van het recht tot strafvordering te regelen.

1. Voor wat de verzoekende staat betreft, doet zich hier geen moeilijkheid voor. Deze kan immers slechts aan de staat van verblijf verzoeken een strafvervolgning in te stellen, indien het recht tot strafvordering krachtens zijn eigen wetgeving nog niet is verjaard. Daar het verzoek tot strafvervolgning tot zekere hoogte de strafvordering door de bevoegde autoriteiten van de verzoekende staat dient te verhinderen, is het echter noodzakelijk de door de wetgeving van die staat vastgestelde verjaringstermijn te verlengen met een termijn die de aangezochte staat nodig heeft om een definitief standpunt in te nemen ten aanzien van het verzoek tot strafvervolgning.

Het Europese Verdrag inzake bestraffing van verkeersdelicten bepaalt, met het oog hierop, dat de verjaringstermijn wordt geschorst van het tijdstip af waarop de overname door de bevoegde autoriteiten van de verzoekende staat is gevraagd. De schorsing — die in elk geval eindigt zodra deze staat, ten gevolge van de afwijzing of van het intrekken van het verzoek, het recht tot strafvervolgning herkrijgt — kan echter niet langer duren dan zes maanden. Binnen die termijn kan de aangezochte staat redelijkerwijs een definitieve beslissing nemen ten aanzien van het verzoek.

Deze oplossing, die in overeenstemming is met de ter zake geldende algemene beginselen, bleek ook te moeten worden gekozen in het systeem van overname van de strafvervolgning tussen de Beneluxlanden.

2. Minder onmiddellijk voor de hand ligt het antwoord op de vraag hoe de verjaring van het recht tot strafvordering in de aangezochte staat moet worden geregeld. Hierbij zijn twee stelsels denkbaar.

In het eerste laat men de verjaringstermijn van het recht tot strafvervolgning een aanvang nemen op de dag waarop de aangezochte staat kennis geeft van de inwilliging van het verzoek tot strafvervolgning. Dit stelsel is aanvaard in het Europese Verdrag inzake de bestraffing van verkeersdelicten.

Aldus wordt rekening gehouden met het feit dat de autoriteiten van de aangezochte staat krachtens het Verdrag eerst kunnen optreden nadat deze staat het verzoek tot strafvervolgning heeft ingewilligd.

In het tweede stelsel laat men, in overeenstemming met het gemene recht, zoals dit geldt t.a.v. strafbare feiten die de staat uit eigen hoofde kan vervolgen, de verjaring van het recht tot strafvordering, zowel in de aangezochte staat als in de verzoekende staat beginnen op de dag waarop het strafbare feit is begaan.

VI. Prescription de l'action publique

Il était essentiel aussi, dans un projet de traité sur la transmission des poursuites, de régler la question de la prescription de l'action publique.

1. Aucune difficulté ne se présente en ce qui concerne l'Etat requérant. Celui-ci ne peut demander à l'Etat de résidence d'exercer la poursuite que si la prescription de l'action publique n'est pas encore acquise en vertu de sa propre législation mais, comme la demande de poursuite doit, dans une certaine mesure, faire obstacle à l'action des autorités compétentes de l'Etat requérant, il s'impose de prolonger le délai de prescription fixé par la législation de cet Etat du temps nécessaire à l'Etat requis pour prendre définitivement attitude sur la demande de poursuite.

La Convention européenne pour la répression des infractions routières prévoit à cette fin que le délai de prescription sera suspendu à partir de la date à laquelle la transmission aura été demandée par l'autorité compétente de l'Etat requérant pour autant que, par suite du refus ou du retrait de la demande, cet Etat ne reprenne pas son droit d'exercer la poursuite. Cette suspension ne peut toutefois se prolonger au-delà de six mois, délai maximum qui peut être raisonnablement accordé à l'Etat requis pour prendre définitivement attitude sur la demande.

Cette solution, qui est conforme aux principes généraux en la matière, a paru devoir être adoptée dans le cadre de la transmission des poursuites entre les pays du Benélux.

2. La question est plus délicate en ce qui concerne la prescription de l'action publique dans l'Etat requis. Deux systèmes sont possibles.

Le premier consiste à fait courir le délai de prescription de l'action publique à compter du jour de la notification par l'Etat requis de l'acceptation de la demande, de poursuite. C'est le système qui a été adopté dans la Convention européenne pour la répression des infractions routières.

Il tient compte du fait que les autorités de l'Etat requis ne peuvent agir en vertu de la convention qu'après l'acceptation de la demande de poursuite par cet Etat.

Le second système consiste à considérer que, conformément au droit commun, applicable aux infractions que l'Etat requis peut poursuivre de son propre chef, la prescription de l'action publique prend cours dans cet Etat, comme dans l'Etat requérant, à dater du jour où l'infraction a été commise.

Deze oplossing maakt het nodig, de in de verzoekende staat verrichte handelingen, voor wat de schorsing of de stuiting van de verjaring betreft, gelijk te stellen met in de aangezochte staat verrichte handelingen.

Dit stelsel is aanvaard in :

- a) artikel 42 van het Benelux-Verdrag aangaande de uitlevering en de rechtshulp in strafzaken van 27 juni 1962, handelend over de aangifte tot het uitlokken van een strafvervolgung ;
- b) artikel 12 van het Benelux-Verdrag van 16 maart 1961 over de samenwerking inzake de regeling van in-, uit- en doorvoer en artikel 18 van de Overeenkomst van 29 april 1969 inzake de administratieve en strafrechtelijke samenwerking op het gebied van de regelingen die verband houden met de doelstellingen van de Benelux Economische Unie.

Het leek de aangewezen weg om voor de verjaring van het recht tot strafvervolgung dit tweede stelsel te volgen, dat voor de beschuldigde het gunstigste is en tevens beter aansluit bij andere in Benelux-verband reeds gesloten verdragen.

VII. Bewijskracht van stukken betreffende ambtshandelingen reeds verricht in de verzoekende staat.

Tenslotte moest nog de vraag worden beantwoord, welke bewijskracht in de aangezochte staat is toe te kennen aan stukken betreffende ambtshandelingen die reeds in de verzoekende staat zijn verricht.

Elk verdrag dat in deze toelichting wordt genoemd geeft hiervoor een oplossing die is aangepast aan het beoogde doel en aan de gebruikte techniek.

Het Verdrag aangaande de uitlevering en de rechtshulp in strafzaken regelt alleen de schorsende werking van deze handelingen met betrekking tot de verjaring van het recht tot strafvordering.

Andere verdragen regelen ook de bewijskracht van stukken in de aangezochte staat. Dit is het geval in het Verdrag van 5 september 1952 nopens de samenwerking op het stuk van douane en accijnzen (artikel 3), het Verdrag van 16 maart 1961 nopens de samenwerking inzake de in-, uit- en doorvoer (artikel 12), het Verdrag aangaande de tenuitvoerlegging van rechterlijke beslissingen in strafzaken (artikel 22, vierde lid) en de Algemene Overeenkomst inzake administratieve en strafrechtelijke samenwerking (artikel 15).

In het voetspoor van deze precedenter is een oplossing gekozen, waarbij in de aangezochte staat aan stukken betreffende handelingen van onderzoek

Cette solution implique l'obligation d'assimiler les actes accomplis dans l'Etat requérant à des actes accomplis dans l'Etat requis en ce qui concerne l'interruption de la prescription.

C'est le système qui a été adopté :

- a) dans l'article 42 du Traité Benelux d'extradition et d'entraide judiciaire en matière pénale du 27 juin 1962, qui est relatif à la dénonciation aux fins de poursuite ;
- b) dans l'article 12 de la Convention Benelux du 16 mars 1961 relative à la coopération en matière de réglementation des importations, des exportations et du transit, ainsi que dans l'article 18 de la Convention du 29 avril 1969 concernant la coopération administrative et judiciaire dans le domaine des réglementations se rapportant à la réalisation des objectifs de l'Union économique Benelux.

Il a paru indiqué de soumettre la prescription de l'action publique à cette dernière réglementation qui est à la fois plus favorable à l'inculpé et plus conforme aux solutions adoptées dans les conventions déjà conclues dans le cadre du Benelux.

VII. Force probante des documents relatifs aux actes déjà accomplis dans l'Etat requérant.

Une solution devait, enfin être donnée au problème de la force probante qui doit être donnée dans l'Etat requis aux documents relatifs aux actes déjà accomplis dans l'Etat requérant.

Chaque Traité cité dans le présent exposé donne au problème une solution particulière adaptée au but poursuivi et à la technique utilisée.

Le Traité d'extradition et d'entraide judiciaire en matière pénale ne règle que l'effet interruptif de ces actes sur la prescription de l'action publique.

D'autres Traités fixent aussi la force probante des documents dans l'Etat requis. Il en est ainsi pour la Convention du 5 septembre 1952 relative à la coopération en matière de douanes et d'accises (art. 3), la Convention du 16 mars 1961 relative à la coopération en matière de réglementation des importations, des exportations et du transit (art. 12), le Traité sur l'exécution des décisions judiciaires rendues en matière pénale (art. 22, al. 4) et pour la Convention générale de coopération administrative et judiciaire (art. 15).

S'inspirant de ces précédents, il a été retenu comme solution de donner aux procès-verbaux dressés par les autorités compétentes de l'Etat requé-

en vervolging, verricht door de bevoegde autoriteiten van de verzoekende staat overeenkomstig de in die staat geldende wettelijke voorschriften dezelfde bewijskracht wordt toegekend als aan overeenkomstige stukken betreffende dergelijke handelingen van de bevoegde autoriteiten van de aangezochte staat.

De toepassing van deze regel levert echter een moeilijkheid op, omdat het Nederlandse recht, in tegenstelling tot het Belgische en Luxemburgse, aan geen enkel proces-verbaal een zodanige bewijskracht toekent, dat het daarin gerelateerde voor waar moet worden gehouden, voor zover geen tegenbewijs is geleverd of het stuk niet van valsheid is beticht. De Nederelandse rechter is in alle gevallen vrij bij het beoordelen van de waarde van een proces-verbaal als bewijsstuk.

Daar het niet goed te verdedigen is, aan een van de verzoekende staat afkomstig stuk in de aangezochte staat een sterkere bewijskracht toe te kennen dan die welke het in de staat van herkomst heeft, dient een bepaling te worden opgenomen op grond waarvan processen-verbaal die in de verzoekende staat de hierboven bedoelde bijzondere bewijskracht missen, deze bewijskracht evenmin hebben in de aangezochte staat.

B. DE ARTIKELEN

HOOFDSTUK I

Algemene bepalingen

Artikel 1

1. Dit artikel omschrijft in algemene bewoordingen de doeleinden van het Verdrag. Het voorziet voor elk van de Beneluxlanden in de mogelijkheid om een ander van deze landen te verzoeken een strafvervolging in te stellen tegen iemand die een strafbaar feit heeft begaan, indien :

- a) hij een feit heeft begaan dat strafbaar is volgens de wet van de verzoekende staat, en
- b) hij zijn vaste woon- of verblijfplaats heeft op het grondgebied van de aangezochte staat, dan wel aldaar in hoofdzaak zijn beroep of bedrijf uitoefent, of in die staat wordt vervolgd voor een ander feit, of er een straf of maatregel, opgelegd voor een ander feit, ondergaat.

2. De strafbaarheid naar de wet van de verzoekende staat moet in concreto worden beoordeeld ; m.a.w. : de eerste voorwaarde is slechts vervuld, indien aan de in het verzoek genoemde verdachte metterdaad een straf of maatregel kan worden opgelegd volgens de strafwet van die staat. Dat is b.v. niet het geval als het recht tot strafvordering op het tijdstip van het verzoek reeds

rant, conformément aux lois et règlements en vigueur dans cet Etat, la même force probante, dans l'Etat requis, que les procès-verbaux dressés par les autorités compétentes de cet Etat.

L'application de cette règle présente cependant une difficulté du fait qu'à la différence des droits belge et luxembourgeois, le droit néerlandais n'attribue à aucun procès-verbal force probante jusqu'à preuve contraire ou inscription de faux, le juge ayant dans tous les cas la liberté d'apprécier la valeur du procès-verbal en tant que preuve.

Comme il ne convient pas qu'un document puisse avoir dans l'Etat requis une force probante supérieure à celle qui lui est reconnue dans l'Etat requérant, une disposition doit être ajoutée pour dire que les procès-verbaux qui ne font pas foi jusqu'à preuve contraire ou inscription de faux dans l'Etat requérant, n'auront pas cette force probante dans l'Etat requis.

B. COMMENTAIRE DES ARTICLES

CHAPITRE Ier

Dispositions générales

Article 1er

1. Cet article définit l'objet du présent Traité. Il permet à chacun des Etats contractants de demander à un autre Etat contractant d'exercer une poursuite contre une personne :

- a) si cette personne a commis un fait punissable selon la loi pénale de l'Etat requérant ;
- b) si cette personne réside dans l'autre Etat contractant, y exerce ses activités professionnelles principales, y est poursuivie pour un autre fait ou y subit une peine ou mesure prononcée pour un autre fait.

2. La première condition doit être appréciée in concreto, c'est-à-dire, qu'il faut, pour qu'elle soit remplie qu'une peine ou mesure puisse effectivement être appliquée à la personne en cause selon la loi pénale de l'Etat requérant. Tel ne serait pas, par exemple, le cas si, au moment de la demande, la prescription de l'action publique était acquise dans l'Etat requérant ou si la

in de verzoekende staat was verjaard, of wanneer het een feit betreft dat in die staat slechts op klachte vervolgbaar is, en de klacht op dat tijdstip nog niet was ingediend.

3. De tweede voorwaarde stelt de eis van een voldoende nauwe band tussen de verdachte en de aangezochte staat. Het komt er immers bij de strafvervolging op aan — zoals trouwens ook bij de tenuitvoerlegging van strafvonnissen — dat de tussenkomst van de aangezochte staat gerechtvaardigd is met het oog op het belang van een goede rechtsbedeling. Daarom moet aan de eis van een vaste woon- of verblijfplaats etc. in de aangezochte staat ook zijn voldaan als de verdachte een eigen onderdaan van die staat is.

Het belang van een goede rechtsbedeling zal, in het algemeen, worden gediend door een strafvervolging in een ander Beneluxland dan dat waarin het feit is begaan, wanneer de verdachte zijn vaste woon- of verblijfplaats in dat andere land heeft. Hij zal daar gemakkelijker zijn verdediging kunnen voeren. Bovendien zal een eventuele veroordeling nog het beste in die staat ten uitvoer gelegd kunnen worden.

Hetzelfde geldt, als de verdachte reeds, terzake van een ander feit, in de aangezochte staat wordt vervolgd, dan wel veroordeeld is; eenheid in vervolging en tenuitvoerlegging zal veelal zowel in zijn persoonlijk belang als in het algemeen belang wenselijk zijn.

Ook de omstandigheid, dat de verdachte zijn beroep of bedrijf in hoofdzakelijk uitoefent in de aangezochte staat, kan op zichzelf reeds een voldoende grond voor overdracht van de strafvervolging opleveren, en wel in het bijzonder wanneer het feit in de uitoefening van dat beroep of bedrijf is begaan.

4. Het Verdrag stelt niet als eis voor de ontvankelijkheid van het verzoek tot strafvervolging, dat het feit op het grondgebied van de verzoekende staat is begaan. Artikel 3 kent echter wel aan de aangezochte staat het recht toe, het verzoek af te wijzen als het feit buiten het andere land is begaan.

5. Artikel 1 is in zijn werking niet beperkt tot gevallen waarin het feit aanleiding kan geven tot het opleggen van een straf: het is mede uitgestrekt tot die waarin — om redenen die verband houden met de persoon van de verdachte, (b.v. met zijn leeftijd of geestvermogens) — het recht van de verzoekende of van de aangezochte staat alleen plaatsing in een verplegingsinrichting, ondertoezichtstelling of een dergelijke maatregel toelaat.

Overigens zij nog opgemerkt, dat in de tekst onder « strafwet » zowel het Wetboek van Strafrecht is te verstaan als elke bijzondere wet die op het feit van toepassing is.

6. Het artikel bedoelt met « iemand (die) een feit heeft begaan » niet alleen de dader, maar ook ieder die zich aan strafbare deelneming schuldig heeft gemaakt.

poursuite subordonnée à une plainte, selon la loi pénale de cet Etat, cette plainte n'avait pas encore été déposée à ce moment.

3. La seconde condition consiste dans l'exigence d'un lien assez étroit entre la personne en cause et l'Etat auquel la poursuite est demandée. Il importe, en effet, en matière de poursuite, comme d'ailleurs en matière d'exécution des décisions pénales, que l'intervention de l'Etat requis se justifie par l'intérêt d'une bonne administration de la justice: C'est pourquoi cette condition doit être remplie même si la personne qui a commis le fait est un ressortissant de l'Etat requis.

L'intérêt d'une bonne administration de la justice justifiera généralement poursuite dans un autre Etat du Benelux si la personne ayant commis le fait réside dans cet Etat. Cette personne pourra plus facilement y assurer sa défense. C'est d'autre part dans cet Etat que l'exécution de la condamnation qui pourrait être prononcée pourra se faire le plus aisément.

Il en sera également ainsi la personne est déjà poursuivie dans l'Etat requis ou y a déjà été condamnée pour un autre fait, l'unité dans la poursuite et dans l'exécution étant le plus souvent souhaitable tant dans l'intérêt de l'intéressé que dans celui de la société.

Le cas où l'intéressé exerce ses activités professionnelles principales dans un autre Etat a aussi été retenu comme étant susceptible de justifier une demande de poursuite, ce qui se présentera spécialement lorsque le fait aura été commis dans le cadre de ces activités professionnelles.

4. Le Traité ne pose pas comme condition de la recevabilité de la demande de poursuite que le fait ait été commis sur le territoire de l'Etat requérant. L'article 3 reconnaît cependant à l'Etat requis le droit de refuser la demande de poursuite si le fait a été commis hors du territoire de l'Etat requérant.

5. L'article 1er vise non seulement les cas où le fait peut donner lieu à l'application d'une peine mais aussi ceux où, pour des raisons subjectives telles que l'âge ou l'état mental de celui qui l'a commis, la législation de l'Etat requérant ou celle de l'Etat requis ne permet que l'application d'une mesure de sûreté ou d'une mesure de garde ou de surveillance.

D'autre part, le texte vise par les mots « loi pénale » le Code pénal proprement dit ainsi que toute loi spéciale applicable au fait.

6. Le texte vise non seulement la personne qui a commis le fait comme auteur mais aussi toute personne s'étant rendue coupable d'une participation punissable à ce fait.

7. Het tweede lid heeft betrekking op het reeds onder het hoofd « Algemeen » (zie punt II, b) aangeroerde geval, waarin er een benadeelde is die zich civiele partij heeft gesteld.

Overeenkomstig het daar gestelde wordt bepaald, dat in dat geval slechts strafvervolgning kan worden gevraagd aan een andere verdragsluitende staat indien de benadeelde partij met de overdracht heeft ingestemd of de bevoegde rechter van de verzoekende staat daartoe machtiging heeft verleend in het belang van een goede rechtsbedeling.

Artikelen 2 - 5

De artikelen 2 - 5 stellen enerzijds de voorwaarden vast, waaraan moet zijn voldaan alvorens het in artikel 1 bedoelde verzoek tot strafvervolgning kan worden gedaan en ingestemd; anderzijds geven zij de gronden aan waarop de aangezochte staat bevoegd is het verzoek af te wijzen of de verzoekende staat bevoegd is het verzoek in te trekken.

Artikel 2

In het algemeen deel van de toelichting is reeds uiteengezet dat :

- 1) de vervolging van een strafbaar feit in de aangezochte staat slechts kan worden ingesteld, indien er sprake is van dubbele strafbaarheid of indien het feit voorkomt op een aan het Verdrag gehechte lijst ;
- 2) aan de voorwaarde van de dubbele strafbaarheid geacht moet worden te zijn voldaan, niet alleen indien de normen identiek zijn, maar ook in bepaalde gevallen waarin zij elkaar niet volledig dekken.

Het eerste lid van artikel 2 legt de onder 1 geformuleerde regel vast.

In het tweede en derde lid zijn de gevallen aangegeven waarin, hoewel de normen niet volkomen identiek zijn, toch moet worden aangenomen dat de voorwaarde van de dubbele strafbaarheid is vervuld.

Deze gevallen, die reeds zijn omschreven en toegelicht in het algemene deel van dit stuk, zijn de volgende :

- 1) dat waarin een straf of maatregel aan de verdachte zou kunnen worden opgelegd, als hij het feit op het grondgebied van de aangezochte staat had begaan ;
- 2) dat waarin het feit is begaan ten aanzien van een persoon, instelling of zaak tot de openbare dienst van de verzoekende staat behoort.

Het geval waarin het feit is begaan door iemand die tot de openbare dienst (van de verzoekende staat) behoort, is dus niet vermeld. De reden hiervan is, dat een verzoek tot het overnemen van de strafvervolgning in

7. Le deuxième alinéa vise le cas déjà exposé dans les généralités (voir supra II, b) où il existe une partie lésée qui s'est constituée partie civile.

En conformité avec cet exposé, il est prévu que, dans ce cas, la poursuite ne peut être demandée à un autre Etat contractant que si la partie lésée a donnée son consentement à la transmission ou si le juge compétent de l'Etat requérant l'a autorisée dans l'intérêt d'une bonne administration de la justice.

Articles 2 à 5

Les articles 2 à 5 du projet de traité indiquent d'une part les conditions indispensables pour que la demande de poursuite prévue à l'article 1er puisse être formulée et acceptée et, d'autre part, la mesure dans laquelle la demande peut être refusée par l'Etat requis ou retirée par l'Etat requérant.

Article 2

Il a déjà été précisé dans la partie générale de l'exposé :

- 1) que la poursuite ne peut être exercée dans l'Etat requis que s'il y a double incrimination ou si le fait est mentionné sur une liste annexée au Traité ;
- 2) que la condition de la double incrimination doit être considérée comme étant réalisée non seulement dans les cas où les normes sont identiques mais aussi dans certains cas où l'identité des normes n'est pas complète.

L'alinéa 1 de l'article 2 énonce la règle exprimée au 1.

Les alinéas 2 et 3 définissent les cas où, bien que l'identité des normes ne soit pas complète, il y a lieu de considérer que la condition de la double incrimination est réalisée.

Ces cas, que ont déjà été précisés et justifiés dans la partie générale de l'exposé, sont les suivants :

- 1) celui où une peine ou mesure pourrait être appliquée à l'intéressé si celui-ci avait commis le fait sur le territoire de l'Etat requis ;
- 2) celui où le fait a été commis à l'égard d'une personne, d'une institution ou d'une chose de caractère public de l'Etat requérant.

Le cas où le fait a été commis par une personne de caractère public n'y est pas prévu. La raison en est qu'une demande de poursuite pourrait difficilement se justifier dans ce cas, étant donné que, quelles que soient les

zo'n geval moeilijk te rechtvaardigen lijkt, omdat immers — hoe de omstandigheden ook liggen — de band tussen de verdachte en de verzoekende staat hier altijd wel sterker zal zijn dan die welke hij met de aangezochte staat zou kunnen hebben in een van de drie casusposities voorzien in artikel 1.

Artikel 3

Een verzoek tot strafvordering dat is gedaan overeenkomstig de artikelen 6 en 7, dient in beginsel door de aangezochte staat te worden ingewilligd.

In de leden 2 - 5 is echter een aantal uitzonderingen op dit beginsel voorzien.

Het tweede lid geeft een opsomming van de gevallen waarin het verzoek moet worden afgewezen.

Afwijzing heeft steeds plaats :

- a) indien de in de artikelen 1 en 2 gestelde voorwaarden niet vervuld zijn ;
- b) indien in een verdragsluitende staat reeds een onherroepelijke beslissing ten aanzien van het feit is genomen ;
- c) indien in enige andere staat reeds een onherroepelijke beslissing ten aanzien van het feit is genomen waarbij geen straf of maatregel is opgelegd ;
- d) indien ten aanzien van het feit in een andere staat een onherroepelijke beslissing is genomen waarbij wel een straf of maatregel is opgelegd, en de dader zijn straf of de maatregel ondergaat, dan wel deze reeds heeft ondergaan of daarvan is vrijgesteld.

De aanwezigheid van de onder b - d vermelde weigeringsgronden dient te worden beoordeeld naar de toestand op het tijdstip waarop over het verzoek wordt beslist.

In de genoemde onderdelen van het artikel is telkens sprake van een « onherroepelijke beslissing », op grond waarvan het verzoek moet worden afgewezen. Met de aangehaalde term is een beslissing bedoeld die aan de twee volgende vereisten beantwoordt :

- 1) Vooreerst moet de beslissing niet vatbaar zijn voor beroep in de staat waarin zij is genomen ; d.w.z. dat daartegen noch verzet noch hoger beroep, en evenmin beroep in cassatie, meer openstaat.
- 2) Voorts moet het een beslissing zijn die, naar het recht van de staat waarin zij is genomen, een beletsel oplevert voor verdere of hernieuwde vervolging ter zake van hetzelfde feit.

circonstances, le lien entre une telle personne et l'Etat requérant sera toujours plus fort que celui que cette personne pourrait avoir avec l'Etat requis dans l'un des trois cas énumérés par l'article 1er.

Article 3

Une demande de poursuite faite conformément aux articles 6 et 7 doit en principe être acceptée par l'Etat requis.

Un certain nombre d'exceptions à ce principe sont toutefois prévues par les alinéas 2 à 5.

L'alinéa 2 indique les cas dans lesquels la demande doit être refusée.

Elle doit l'être :

- a) si les conditions prévues par les articles 1 et 2 ne sont pas remplies ;
- b) si le fait a déjà été l'objet d'une décision définitive dans un Etat contractant ;
- c) si le fait a déjà été l'objet dans un Etat tiers d'une décision définitive ne prononçant ni peine, ni mesure ;
- d) si le fait a déjà été l'objet dans un Etat tiers d'une décision définitive prononçant une peine ou une mesure et si l'auteur du fait subit la peine ou la mesure, l'a déjà subie ou en est dispensé.

L'existence des causes de refus visées aux littéras b, c et d doit s'apprécier au moment où il est statué sur la demande.

Dans les cas visés par ces littéras le texte exige, pour que la demande doive être rejetée, l'existence d'une « décision définitive ». On doit entendre par là une décision répondant aux deux conditions suivantes :

- 1) Il faut tout d'abord que cette décision ne soit plus susceptible de recours dans l'Etat où elle a été rendue, c'est-à-dire qu'elle ne puisse plus faire l'objet ni d'une opposition, ni d'un appel, ni même d'un pourvoi en cassation.
- 2) Il faut en outre qu'il s'agisse d'une décision que la législation de l'Etat où elle a été rendue considère comme faisant obstacle à toute poursuite ultérieure pour le même fait.

Als voorbeelden van een beslissing die aan deze vereisten voldoet, kunnen worden genoemd : veroordelende vonnissen en arresten met kracht van gewijsde.

Een beschikking van een onderzoeksgerecht waarbij de verdachte buiten vervolging wordt gesteld, voldoet hieraan slechts ten dele ; immers niet in gevallen waarin er nieuwe bezwaren (nova) zijn, die aanleiding kunnen geven tot het wederom instellen van een strafvervolging. Alleen wanneer zulke nova ontbreken, zal het bestaan van een dergelijke beschikking dus moeten leiden tot afwijzing van een verzoek om de vervolging over te nemen.

Aan een in België en Luxemburg door het openbaar ministerie genomen beslissing tot *sepôt* komt in dit verband geen betekenis toe, daar zij in die landen geen enkel beletsel voor het hervatten of alsnog instellen van een strafvervolging oplevert. In Nederland zijn de beslissingen waarbij het openbaar ministerie afziet van (verdere) vervolging niet alle op één lijn te stellen. Sommige hiervan komen overeen met beschikkingen tot het buiten vervolging stellen van de verdachte ; zij sluiten een hernieuwde vervolging uit, tenzij er nieuwe bezwaren tegen de verdachte zijn. Andere daarentegen — t.w. die welke zijn genomen voordat een rechter in de zaak is gemengd — zijn gelijk te stellen met Belgische en Luxemburgse beslissingen tot *sepôt*.

De hier bedoelde imperatieve weigeringsgronden verschillen in zoverre van de overeenkomstige in het uitleveringsrecht, dat volgens het Verdrag elke onherroepelijke beslissing, genomen in een van de drie verdragssluitende staten, een beletsel vormt voor toepassing van het verdrag. Voor weigering is dus niet vereist dat, in gevallen waarin een straf of maatregel is opgelegd, de veroordeelde deze ondergaat of heeft ondergaan, dan wel daarvan is vrijgesteld. De reden van dit verschil is, dat in gevallen waarin een onherroepelijke veroordeling is uitgesproken, over het algemeen de weg van het strafrechtelijk executieverdrag behoort te worden gevolgd.

In afwijking van het uitleveringsrecht laat het Verdrag geen weigering toe in gevallen waarin het recht tot strafvordering naar de wet van de aangezochte staat is verjaard. Dit verschil spruit hieruit voort, dat de voorwaarde van dubbele strafbaarheid, zoals deze is omschreven in artikel 1, in dat geval niet vervuld is.

In het derde lid zijn de gevallen opgesomd waarin de aangezochte staat de bevoegdheid heeft het verzoek tot strafvervolging af te wijzen.

Die bevoegdheid bestaat :

- a) als het feit van politieke aard is ;
- b) als het een militair delict betreft ;
- c) als het feit buiten het grondgebied van de verzoekende staat is begaan ;

On peut citer comme répondant à ces deux conditions les jugements ou arrêts de condamnation passés en force de chose jugée.

Une décision de non-lieu prise par une juridiction d'instruction n'y répond qu'imparfaitement, étant donné que la poursuite peut être reprise s'il existe des éléments nouveaux. Dans ce cas, la demande ne pourra être rejetée qu'en l'absence de tels éléments.

Un classement sans suite n'a à cet égard aucune valeur en Belgique et au Luxembourg, cette décision prise par le ministre public ne faisant aucunement obstacle à la reprise de la poursuite. Aux Pays-Bas, il faut distinguer entre ces décisions de classement sans suite. Certaines d'entre elles sont à assimiler à des décisions de non-lieu : elles empêchent une nouvelle poursuite s'il n'existe pas d'éléments nouveaux. D'autres, par contre, qui sont prises avant qu'un juge soit intervenu dans l'affaire, sont à assimiler à un classement sans suite belge ou luxembourgeois.

Ces cas de refus obligatoire diffèrent des cas correspondants en matière d'exécution en ce que dans le présent Traité toute décision définitive rendue dans un des Etats contractants fait obstacle à l'application de celui-ci, sans qu'il soit exigé que, si une peine ou mesure a été prononcée, l'auteur du fait la subisse, l'ait déjà subie ou en a été dispensé. La raison en est que dans ce cas, c'est le Traité Benelux sur l'exécution qui doit normalement être appliqué.

Contrairement à la solution admise en matière d'extradition, le Traité ne prévoit pas comme cause de refus le cas où la prescription de l'action publique est acquise d'après la législation de l'Etat requis. Cette différence provient du fait que dans ce cas la condition de la double incrimination, telle qu'elle est précisée à l'article 1er, fait défaut.

L'alinéa 3 indique les cas dans lesquels l'Etat requis a la faculté de refuser la demande de poursuite.

Celle-ci peut être refusée :

- a) si le fait revêt un caractère politique ;
- b) s'il s'agit d'une infraction militaire ;
- c) si le fait a été commis hors du territoire de l'Etat requérant ;

- d) als de verdachte geen onderdaan van een van de verdragsluitende staten is en ten tijde van het begaan van het feit noch op het grondgebied van een van die staten woonde, noch daarop in hoofdzaak zijn beroep of bedrijf uitoefende ;
- e) als de vervolging in de aangezochte staat niet kan leiden tot een beslissing op tegenspraak.

De eerste drie van deze gevallen zijn ontleend aan artikel 5, eerste lid, van het Benelux-Verdrag betreffende de tenuitvoerlegging van rechterlijke beslissingen in strafzaken.

Krachtens het onder d gestelde is de aangezochte staat voorts bevoegd het verzoek tot strafvervolging af te wijzen, wanneer geen enkele band tussen de verdachte en een Beneluxland bestond ten tijde van het begaan van het feit, tenzij hij inmiddels de nationaliteit van een van die landen heeft verworven.

Het onder e gestelde kent verder een bevoegdheid tot afwijzing toe voor gevallen waarin de inwilliging van het verzoek slechts zou kunnen uitlopen op een behandeling van de zaak bij verstek.

Hierbij is niet te denken aan een verdachte die wel degelijk in de aangezochte staat woont, maar die weigert voor de bevoegde rechter te verschijnen. Voorwaarde voor de toepasselijkheid van deze bepaling is, dat de verdachte niet — ook niet, desnoods, via uitlevering — tot verschijning voor de rechter kan worden gedwongen.

De reden waarom in het Verdrag aan de aangezochte staat een bevoegdheid tot afwijzing wordt gegeven is, dat het in dat geval niet meer zeker is dat het in het belang van een goede rechtsbedeling zou zijn in de aangezochte staat een vervolging in te stellen.

Het vierde en vijfde lid voorzien in gevallen waarin pas na inwilliging van het verzoek blijkt van het bestaan van een van de gronden voor afwijzing, opgesomd in het tweede en derde lid.

Betreft het een der in het tweede lid vermelde omstandigheden, op grond waarvan de aangezochte staat verplicht is het verzoek af te wijzen, dan moet in beginsel van de inwilliging worden teruggekomen.

Als het gaat om een der in het derde lid vermelde omstandigheden, op grond waarvan het verzoek kan worden afgewezen, heeft de aangezochte staat het recht opnieuw te overwegen of er wel aanleiding bestaat tot inwilliging. Men kan toch moeilijk een bereidverklaring als onherroepelijk beschouwen, indien zij is gegeven zonder kennis van het bestaan van zulk een omstandigheid.

Het vijfde lid beperkt het recht van de aangezochte staat om zijn inwilliging alsnog in te trekken.

- d) si l'intéressé n'est pas un ressortissant d'un des Etats contractants et n'avait pas sa résidence ou n'exerçait pas ses activités professionnelles principales sur le territoire d'un de ces Etats au moment où le fait a été commis ;
- e) si la poursuite exercée dans l'Etat requis ne permet pas d'aboutir à une décision contradictoire.

Les trois premiers cas sont repris de l'article 5, alinéa 1, du Traité Benelux sur l'exécution des décisions judiciaires rendues en matière pénale.

Le littéra d permet à l'Etat requis de refuser la demande de poursuite s'il n'existait aucun lien entre l'intéressé et un des Etats du Benelux au moment où le fait a été commis, sauf si l'intéressé a depuis lors acquis la nationalité de l'un de ceux-ci.

Le littéra e permet en outre à l'Etat requis de refuser la demande lorsqu'il apparaît que la poursuite ne peut aboutir à une décision contradictoire dans cet Etat.

Ce texte ne vise pas le cas où l'intéressé réside effectivement dans l'Etat requis mais se refuse à comparaître devant la juridiction compétente. Il faut, pour que cette disposition soit applicable, que l'intéressé ne puisse être contraint de comparaître, au besoin par la voie de l'extradition.

La raison pour laquelle le Traité permet à l'Etat requis de refuser la demande est qu'il n'est plus, dans ce cas, certain qu'il soit dans l'intérêt d'une bonne administration de la justice que la poursuite soit exercée dans l'Etat requis.

Les alinéas 4 et 5 visent les cas où un des motifs de refus énumérés aux alinéas 2 et 3 se révèle après que l'Etat requis a accepté la demande.

S'il s'agit d'une des circonstances énumérées à l'alinéa 2, qui imposent à l'Etat requis de refuser la demande, l'acceptation doit en principe être retirée.

S'il s'agit d'une des circonstances énumérées à l'alinéa 3, qui permettent de refuser la demande, l'Etat requis a le droit d'apprécier à nouveau s'il convient d'y donner suite. On ne peut, en effet, tenir pour définitif un accord donné dans l'ignorance de cet élément.

L'alinéa 5 fixe des limites au droit de l'Etat requis de retirer son acceptation.

Intrekking van de inwilliging is niet meer mogelijk als het daaraan inmid-
dels gegeven gevolg er toe heeft geleid :

- a) dat in de aangezochte staat een onherroepelijke beslissing is genomen in de strafzaak waarop het verzoek betrekking heeft ;
- b) b) dat de zaak ter terechtzitting aanhangig is gemaakt ;
- c) dat een gerechtelijk vooronderzoek in de zaak is ingesteld.

In de beide laatste gevallen blijft intrekking echter wel mogelijk indien blijkt van het bestaan van een weigeringsgrond als vermeld in het tweede lid of in het derde lid onder e).

Zolang het openbaar ministerie de zaak nog niet ter behandeling heeft gekregen, of althans nog niet over de vervolging heeft beslist, kan de aangezochte staat dus zijn inwilliging intrekken.

Heeft het openbaar ministerie wel een beslissing genomen dan hangt de mogelijkheid om de inwilliging in te trekken echter van de aard van die beslissing af.

Vooreerst kan het openbaar ministerie een transactie hebben aangeboden. Als de verdachte daarop door betaling van het aangegeven bedrag is ingegaan, is het recht tot strafvervolging vervallen, en de zaak dus onherroepelijk geëindigd. Heeft het openbaar ministerie besloten van vervolging af te zien, dan dient te worden onderscheiden naar gelang van het rechtsgevolg van het sepôt in de aangezochte staat, overeenkomstig hetgeen hieromtrent is opgemerkt in de aantekening bij het tweede lid van artikel 3.

Voorts kan het openbaar ministerie de zaak (« nauwelijks ») ter terechtzitting aanhangig hebben gemaakt ; in dat geval is de afloop van de zaak afhankelijk van wat daarin tenslotte door de rechter wordt beslist. Hetzelfde geldt wanneer een gerechtelijk vooronderzoek is gevorderd, behalve dat in Nederland het openbaar ministerie de bevoegdheid om van verdere vervolging af te zien behoudt zolang de zaak niet ter terechtzitting aanhangig is gemaakt.

Zoals hierboven reeds is gesteld, blijft het echter, zolang er geen definitieve beslissing is genomen, mogelijk de inwilliging in te trekken, indien gebleken is van het bestaan van een der weigeringsgronden als bedoeld in het tweede lid of in het derde lid onder e). Is dat het geval, dan gaan de stukken, via het openbaar ministerie, terug naar de autoriteit die het verzoek heeft ingewilligd met het oog op de intrekking van het aanvankelijk genomen besluit.

Artikel 4

Dit artikel voorziet in de mogelijkheid het verzoek tot strafvervolging in te trekken, tot het tijdstip waarop de aangezochte staat kennis heeft gegeven

Le retrait de l'acceptation de la demande n'est plus possible si, à la suite de la demande :

- a) l'affaire a déjà fait l'objet d'une décision définitive dans l'Etat requis ;
- b) si elle y a déjà été soumise à une juridiction de jugement ;
- c) si elle y fait l'objet d'une instruction.

Le retrait reste cependant possible, dans ces deux derniers cas, si l'une des causes de refus énumérées à l'alinéa 2 ou celle prévue à l'alinéa 3 sous e) se révèle.

L'Etat requis peut retirer son acceptation aussi longtemps que l'affaire n'a pas été confiée au ministère public ou que celui-ci n'a pas encore pris de décision au sujet de la poursuite.

Si celui-ci a déjà pris une décision, la possibilité du retrait de l'acceptation dépend de la nature de cette décision.

Le ministère public peut avoir proposé une transaction ou avoir classé l'affaire sans suite. Dans le premier cas, si l'intéressé paie la somme proposée, l'action publique est définitivement éteinte. Dans le second cas, il y a lieu de distinguer suivant l'effet que le classement sans suite a dans l'Etat requis conformément à ce qui a été exposé ci-dessus au sujet de l'alinéa 2 de l'article 3.

Le ministère public peut aussi avoir soumis l'affaire à une juridiction de jugement ; dans ce cas, le sort de l'affaire dépend de la décision d'une juridiction. Il en est de même lorsque le juge d'instruction a été saisi de l'affaire, sauf aux Pays-Bas où le ministère public conserve la faculté de renoncer à la poursuite aussi longtemps que la juridiction de jugement n'a pas été saisie.

Toutefois, comme il a déjà été dit ci-dessus, le retrait de l'acceptation reste possible aussi longtemps qu'une décision définitive n'est pas intervenue, si l'une des causes de refus énumérées à l'alinéa 2 ou celle prévue à l'alinéa 3 sous e) se révèle. S'il est ainsi, l'affaire est renvoyée au ministère public et, par ce dernier, à l'autorité qui a accepté la demande, en vue du retrait de l'acceptation.

Article 4

L'article 4 permet à l'Etat requérant de retirer sa demande jusqu'au moment où l'Etat requis lui a notifié sa décision sur la demande. Dans ce cas,

van zijn beslissing op het verzoek. In dat geval herkrijgt de verzoekende staat het — door de indiening van het verzoek vervallen — recht om de zaak zelf af te doen (met, al dan niet voorwaardelijk, *sepôt*) of haar aan het oordeel van zijn eigen nationale rechter te onderwerpen.

Artikel 5

Dit artikel bepaalt, dat het verdrag geen inbreuk maakt op de bevoegdheid tot strafvervolgung, die aan de verdragsluitende staten op grond van hun nationale wetgeving toekomt, behoudens het bepaalde in artikel 15 omtrent de rechtsgevolgen, in de verzoekende staat, van het verzoek tot strafvervolgung en van de inwilliging daarvan.

Elk der staten behoudt de vrijheid tot het instellen van een strafvervolgung, indien zijn nationale wetgeving dat toelaat.

Het doel van dit Verdrag is immers niet deze bevoegheden te beperken, maar integendeel de mogelijkheid tot strafvervolgung te verruimen.

HOOFDSTUK II

Verzoek tot strafvervolgung

Artikelen 6 en 7

Deze artikelen bevatten voorschriften omtrent de wijze van overbrenging van het verzoek tot strafvervolgung, van de andere mededelingen die nodig zijn voor de toepassing van het verdrag en van de verzoeken tot aanhouding in de in artikel 13, tweede lid, bedoelde dringende gevallen.

Het verzoek tot strafvervolgung en de noodzakelijke mededelingen worden gedaan door tussenkomst van de ministers van justitie. Deze kunnen echter beslissen dat de verzoeken en mededelingen rechtstreeks tussen de door hen aangewezen bevoegde autoriteiten zullen worden uitgewisseld.

De mededeling en het verzoek tot aanhouding voorzien in de in artikel 13, tweede lid bedoelde dringende gevallen kunnen worden gedaan door tussenkomst van Interpol.

Dezelfde regels zijn gevolgd in het Verdrag aangaande de tenuitvoerlegging van rechterlijke beslissingen in strafzaken.

Evenals dat Verdrag bepaalt het ontwerp, dat het verzoek schriftelijk dient te worden ingediend en vergezeld moet gaan van de nodige documenten. Hier is voorts nog bepaald, dat het verzoek moet vermelden op welke datum het tot de aangezochte staat is gericht, zijnde dit de dag met ingang waarvan de bevoegdheden van de verzoekende staat zijn beperkt ingevolge artikel 15, eerste lid.

l'Etat requérant recouvre le pouvoir — qu'il avait perdu par l'introduction de sa demande de poursuite — de statuer sur l'affaire ou de la soumettre à la juridiction du jugement.

Article 5

Cet article précise que le présent traité ne limite pas la compétence des Etats contractants, telle qu'elle est instituée par leur législation interne en matière de poursuite, sous réserve toutefois des dispositions de l'article 15 relatif aux effets dans l'Etat requérant de la demande de poursuite et de l'acceptation de celle-ci.

Chacun des Etats reste libre d'exercer des poursuites lorsque sa législation interne le permet.

L'objet du Traité n'est pas, en effet, de limiter ces pouvoirs mais, au contraire, d'élargir les possibilités de poursuites.

CHAPITRE II

Demande de poursuite

Articles 6 et 7

Ces articles contiennent les dispositions relatives au mode de transmission de la demande de poursuite, des autres communications nécessaires à l'application du traité et des demandes urgentes d'arrestation prévues par l'article 13, alinéa 2.

La demande de poursuite et les communications nécessaires se font entre les Ministres de la Justice. Mais ceux-ci peuvent décider qu'elles se feront directement entre les autorités compétentes désignées par eux.

La communication et la demande d'arrestation prévues à l'article 13, alinéa 2, peuvent se faire par l'intermédiaire de l'Interpol.

Ce sont là les mêmes règles que celles qui sont prévues par le Traité relatif à l'exécution des décisions judiciaires en matière pénale.

Comme ce dernier, le présent projet prévoit que la demande doit être formulée par écrit et doit être accompagnée des documents nécessaires. Il précise en outre qu'elle doit faire mention de la date à laquelle elle est adressée à l'Etat requis, à partir de laquelle les pouvoirs de l'Etat requérant sont limités en vertu de l'article 15, alinéa 1.

Artikel 8

Dit artikel voorziet in de mogelijkheid, dat de bevoegde autoriteit van de aangezochte staat aan de verzoekende staat om aanvullende inlichtingen vraagt en eventueel een termijn vaststelt voor de toezending daarvan. Het stemt overeen met artikel 12 van het Verdrag aangaande de tenuitvoerlegging van rechterlijke beslissingen in strafzaken.

Artikel 9

Dit artikel komt overeen met artikel 13 van het bovengenoemde verdrag. Het legt de autoriteiten van de aangezochte staat de verplichting op, die van de verzoekende staat op de hoogte te stellen zowel van de beslissing op het verzoek zelf als van de eindbeslissing in de strafzaak waarop het betrekking heeft.

Hier is voorts bepaald, dat de beslissing op het verzoek onverwijld en schriftelijk ter kennis van de autoriteiten van de verzoekende staat moet worden gebracht. Het belang van een goede rechtsbedeling vergt uiteraard, dat zo spoedig mogelijk op het verzoek tot strafvervolgning wordt beslist, en dat voorts het bestaan en de dagtekening van die beslissing gemakkelijk kunnen worden vastgesteld, zulks met name in verband met de toepassing van de artikelen 4 en 15 van het onderhavige Verdrag.

Artikel 10

In het Verdrag wordt niet aangegeven in welke taal het verzoek tot strafvervolgning moet luiden. Een bepaling dienaangaande is ook niet nodig aangezien het taalgebruik wordt geregeld door de administratieve praktijk die in de betrekkingen tussen de Beneluxlanden gangbaar is.

Met betrekking tot het strafdossier waarvan het verzoek vergezeld gaat doet de vraag zich evenmin voor, aangezien artikel 7 voorziet in de toezending van het oorspronkelijke dossier of van gewaarmerkte afschriften van de daartoe behorende stukken.

Niettemin zal het gewenst zijn dat althans in bepaalde gevallen een vertaling der stukken ter beschikking van de autoriteiten van de aangezochte staat wordt gesteld, o.a. in het belang van de verdachte en met het oog op het instellen van de strafvervolgning. Om deze reden voorziet het eerste lid van het artikel in de mogelijkheid een vertaling te eisen.

Op het tijdstip van ondertekening of van nederlegging van de akte van bekrachtiging kan elk der staten :

1° eisen dat de stukken vergezeld gaan van een vertaling in een der door hem genoemde officiële talen van de Benelux Economische Unie, hetzij voor alle zaken, hetzij voor bepaalde categorieën zaken (b.v. zaken die voor het Hof van Assisen dienen) ;

Article 8

Cet article permet aux autorités compétentes de l'Etat requis de solliciter de l'Etat requérant des informations complémentaires et de fixer, s'il échet, un délai pour leur transmission. Il correspond à l'article 12 du Traité relatif à l'exécution des décisions judiciaires rendues en matière pénale.

Article 9

Cet article correspond à l'article 13 du Traité précité. Comme ce dernier, il fait obligation aux autorités de l'Etat requis d'informer celles de l'Etat requérant tant de la décision sur la demande que de la décision définitive qui interviendra dans l'affaire faisant l'objet de cette demande.

Il précise de plus que la décision sur la demande doit être notifiée sans délai et par écrit, aux autorités de l'Etat requérant. Il importe, en effet, dans l'intérêt même d'une bonne administration de la justice, qu'une décision soit prise sans délai sur la demande de poursuite et que, d'autre part, l'existence de cette décision et sa date puissent être établies aisément, pour l'application notamment des articles 4 et 15 du présent Traité.

Article 10

Le Traité ne détermine pas la langue dans laquelle la demande de poursuite doit être rédigée. Une disposition y relative n'est pas nécessaire puisque cette langue est déterminée par les règles de la pratique administrative applicable dans les relations entre les pays du Benelux.

En ce qui concerne le dossier pénal accompagnant la demande, la question ne se pose pas, étant donné que l'article 7 prévoit la transmission de l'original ou d'une copie certifiée conforme du dossier.

Cependant, il sera opportun que tout au moins dans certains cas, une traduction des documents soit mise à la disposition des autorités de l'Etat requis notamment dans l'intérêt du prévenu en vue de l'exercice de la poursuite. C'est pourquoi, le paragraphe premier de l'article permet d'exiger une traduction.

Au moment de la signature ou du dépôt de l'instrument de ratification chacun des Etats peut :

- 1° exiger que les documents soient accompagnés d'une traduction dans celle des langues officielles de l'Union économique Benelux qu'il désigne soit pour toutes les affaires soit pour certaines catégories d'affaires (p. ex. affaires d'assises) ;

2° zich de mogelijkheid voorbehouden een zodanige vertaling te eisen.
In laatstbedoeld geval kan hij

- a) later een vertaling eisen voor alle zaken of voor bepaalde categorieën zaken
- b) een vertaling eisen voor bepaalde bijzondere zaken.

Anderzijds is het van belang dat de stukken zo snel mogelijk en door deskundig personeel worden vertaald. Het Comité van Ministers bepaalt in welke gevallen en op welke voorwaarden de vertaaldienst van het Secretariaat-Generaal hiervoor zou kunnen worden ingeschakeld.

Dit laatste nu wordt beoogd in het tweede lid.

Artikelen 11 en 12

Deze artikelen betreffen onderscheidenlijk :

- 1) de vrijstelling van iedere vorm van legalisatie of soortgelijke formaliteit voor de overgelegde documenten ;
- 2) de kosten die voortvloeien uit de toepassing van het Verdrag.

Zij komen overeen met de artikelen 15 en 16 van het Verdrag aangaande de tenuitvoerlegging van rechterlijke beslissingen in strafzaken en met de artikelen 39 en 46 van het Verdrag aangaande de uitlevering en de rechts-hulp in strafzaken.

HOOFDSTUK III

Voorlopige maatregelen

Er zal een bepaalde tijd verlopen tussen de dag waarop het verzoek tot strafvervolgning wordt gedaan en de dag waarop de beslissing op het verzoek door de aangezochte staat wordt medegedeeld.

De bevoegdheden die de verzoekende staat gedurende dat tijdvak behoudt en die welke de aangezochte staat verkrijgt doordat een verzoek tot strafvervolgning aan hem is gericht, dienen uitdrukkelijk in het Verdrag te worden afgebakend.

De artikelen 13 en 14 regelen de bevoegdheden die de aangezochte staat gedurende dat tijdvak heeft met betrekking tot de voorlopige hechtenis en de inbeslagneming.

Artikel 13

Dit artikel heeft betrekking op de voorlopige hechtenis en voorziet in twee mogelijke gevallen.

2° se réserver la faculté d'exiger une telle traduction.

Dans ce dernier cas, il pourra

- a) exiger ultérieurement une traduction pour toutes les affaires ou pour certaines catégories d'entre elles
- b) exiger une traduction pour certaines affaires particulières.

Il importe, d'autre part, que ces traductions soient effectuées sans perte de temps et par un personnel qualifié. Le service de traduction du Secrétariat général pourrait, dans les cas et conditions à déterminer par le Comité de Ministres, être utilisé à cette fin.

C'est ce que prévoit l'alinéa 2.

Articles 11 et 12

Ces articles concernent respectivement :

- 1) l'exemption, pour les documents transmis, de toute légalisation ou formalité analogue ;
- 2) les frais résultant de l'application du Traité.

Ils correspondent aux articles 15 et 16 du Traité précité relatif à l'exécution des décisions judiciaires rendues en matière pénale et aux articles 39 et 46 du Traité relatif à l'extradition et à l'entraide judiciaire en matière pénale.

CHAPITRE III

Mesures provisoires

Un certain temps va s'écouler entre le jour de la demande de poursuite et celui de la notification de la décision de l'Etat requis sur cette demande.

Les pouvoirs que l'Etat requérant conserve pendant cette période et ceux que l'Etat requis acquiert du fait que la poursuite lui a été demandée, doivent être expressément déterminés dans le Traité.

Les articles 13 et 14 déterminent les pouvoirs de l'Etat requis pendant cette période en ce que concerne la détention provisoire et la saisie.

Article 13

Cet article qui a trait à la détention provisoire, vise deux éventualités.

Het eerste doet zich voor wanneer het verzoek tot strafvervolging en het strafdossier reeds in handen zijn van de aangezochte staat (lid 1).

In dat geval kan de aangezochte staat zodra het verzoek en het strafdossier zijn ontvangen en totdat aan de verzoekende staat kennis is gegeven van de beslissing op dat verzoek, de verdachte aanhouden indien :

- 1) in de verzoekende staat een bevel tot aanhouding of een andere titel van vrijheidsbeneming bestaat en
- 2) de wetgeving van de aangezochte staat zulks toelaat, d.w.z. indien voorlopige hechtenis, in het geval waarop het verzoek tot strafvervolging betrekking heeft, is toegelaten, hetzij door de algemene bepalingen van die wetgeving betreffende de voorlopige hechtenis, hetzij door de bijzondere bepalingen betreffende de toepassing van dit Verdrag.

De aldus verrichte aanhouding wordt beheerst door de wet van de aangezochte staat, die ook bepaalt in welke gevallen de verdachte in vrijheid kan worden gesteld (lid 3). Niettemin blijft de aanhouding afhankelijk van de titel van vrijheidsbeneming, die uit de verzoekende staat afkomstig is ; zij moet ingevolge het vierde lid worden beëindigd, indien die titel niet meer ten uitvoer kan worden gelegd.

De tweede mogelijkheid doet zich voor, wanneer de verzoekende staat het voornemen kenbaar heeft gemaakt een verzoek tot strafvervolging in te dienen, maar dat verzoek en het strafdossier nog niet aan de andere staat heeft doen toekomen.

Dan kan de andere staat niettemin overgaan tot aanhouding van de verdachte, mits :

- 1) spoed geboden is ;
- 2) de verzoekende staat de aanhouding vraagt ;
- 3) er een bevel tot aanhouding of een andere titel van vrijheidsbeneming voorhanden is in de verzoekende staat ;
- 4) volgens de wetgeving van de aangezochte staat voorlopige hechtenis toegelaten is in het speciale geval.

Evenals in het eerste geval bepaalt het artikel, dat de aldus verrichte aanhouding wordt beheerst door de wet van de aangezochte staat. De vrijheidsbeneming moet echter worden beëindigd, indien de aangezochte staat het verzoek tot strafvervolging en het strafdossier niet binnen achttien dagen na de aanhouding heeft ontvangen.

Deze regels komen materieel overeen met die van de artikelen 30 en 31 van het Verdrag aangaande de tenuitvoerlegging van rechterlijke beslissingen in strafzaken. Aan het tweede lid van het artikel zijn echter enkele

La première se présente lorsque la demande de poursuite et le dossier pénal sont déjà parvenus à l'Etat requis (alinéa 1).

Dans ces cas, l'Etat requis peut dès réception de la demande et du dossier pénal, et jusqu'à ce qu'il ait notifié sa décision sur cette demande à l'Etat requérant, procéder à l'arrestation de l'inculpé :

- 1) s'il existe un mandat d'arrêt ou tout autre titre de détention dans l'Etat requérant et
- 2) si la législation de l'Etat requis le permet, c'est-à-dire, si la détention provisoire est autorisée dans le cas faisant l'objet de la demande de poursuite, soit par les dispositions générales de cette législation relatives à la détention provisoire, soit par des dispositions spéciales concernant l'application du présent Traité.

L'arrestation ainsi opérée est régie par la loi de l'Etat requis et celle-ci détermine les cas dans lesquels l'inculpé peut être mis en liberté (alinéa 3) mais la détention reste en même temps liée au titre de détention émanant de l'Etat requérant et prend fin obligatoirement, en vertu de l'alinéa 4 si ce titre ne peut plus être exécuté.

La seconde éventualité se produit lorsque l'Etat requérant a manifesté son intention de demander la poursuite mais n'a pas encore fait parvenir la demande et le dossier pénal à l'autre Etat.

Dans ce cas, ce dernier Etat peut néanmoins procéder à l'arrestation de l'inculpé, à la condition :

- 1) qu'il y ait urgence ;
- 2) que l'Etat requérant la demande ;
- 3) qu'il existe un mandat d'arrêt ou tout autre titre de détention dans l'Etat requérant ;
- 4) que la législation de l'Etat requis permette la détention préventive dans ce cas.

Comme dans la première éventualité, l'article prévoit que l'arrestation ainsi opérée est régie par la loi de l'Etat requis mais elle doit obligatoirement prendre fin si l'Etat requis n'a pas reçu la demande de poursuite et le dossier pénal dans les 18 jours qui suivent cette arrestation.

Ces règles sont identiques, quant au fond, à celles prévues par les articles 30 et 31 du Traité sur l'exécution des décisions judiciaires rendues en matière pénale. Toutefois un certain nombre de précisions, s'inspirant du texte corres-

detailbepalingen toegevoegd die ontleend zijn aan de overeenkomstige bepalingen van het Europees Verdrag inzake de bestraffing van verkeersdelicten.

Artikel 14

Dit artikel regelt de bevoegdheden, die met betrekking tot de inbeslagname aan de aangezochte staat toekomen gedurende de tijd tussen het doen van het verzoek en de ontvangst van de kennisgeving van inwilliging daarvan. Het kent deze staat de bevoegdheid toe, tot onmiddellijke inbeslagname van bepaalde voorwerpen over te gaan, indien zich een der in artikel 13 bedoelde gevallen voordoet, mits het recht van de aangezochte staat inbeslagname toelaat in de zaak waarop het ingediende, dan wel aangekondigde, verzoek betrekking heeft.

Op het beslag is het recht van die staat van toepassing.

De bepalingen van de artikelen 13 en 14 staan niet in de weg aan voorlopige aanhouding van de verdachte of inbeslagname van voorwerpen door de autoriteiten van de aangezochte staat, ook los van de in die artikelen omschreven voorwaarden, indien deze autoriteiten hun bevoegdheid daartoe ontleen aan hun nationale wetgeving. Zoals reeds is opgemerkt in de aantekening bij artikel 5, beoogt het Verdrag immers geen beperking, maar uitbreiding van de reeds door het nationale recht geboden mogelijkheden.

HOOFDSTUK IV

Gevolgen van het verzoek tot strafvervolgung in de verzoekende staat

Artikel 15

Dit artikel regelt vooreerst de bevoegdheden die aan de verzoekende staat toekomen nadat het verzoek is gedaan, maar daarop nog geen beslisning is ontvangen.

A. Het verzoek tot strafvervolgung heeft als gevolg, dat het recht van de verzoekende staat om de zaak zelf af te doen, of haar ten principale te onderwerpen aan het oordeel van de rechter, verloren gaat; hetgeen in de rede ligt, omdat het verzoek impliceert dat geen gebruik van dat recht zal worden gemaakt.

De verzoekende staat blijft evenwel gerechtigd tot het verrichten van alle daden van onderzoek en vervolging die er niet op zijn gericht de zaak bij de rechter aanhangig te maken met het oog op een beslissing ten principale.

pendant de la Convention européenne sur la valeur internationale des jugements répressifs, ont été ajoutés à l'alinéa 2 de l'article.

Article 14

Cet article détermine les pouvoirs de l'Etat requis pendant la période intermédiaire en ce qui concerne la saisie. Il permet à cet Etat de procéder à la saisie immédiate de certains objets, dans l'une ou l'autre des éventualités visées à l'article 13, à la condition que la législation de l'Etat requis autorise la saisie dans le cas faisant l'objet de la demande de poursuite qui est ou sera ultérieurement adressée à cet Etat.

Cette saisie est régie par la loi de l'Etat requis.

Les règles prévues aux articles 13 et 14 ne font pas obstacle à ce que les autorités de l'Etat requis procèdent à l'arrestation provisoire de l'inculpé et à la saisie d'objets, en dehors des conditions déterminées par ces articles, si ces pouvoirs leur sont conférés par leur législation interne. Ainsi qu'il a été signalé à propos de l'article 5 du Traité celui-ci vise, en effet, à étendre et non à restreindre les possibilités déjà offertes par la législation interne.

CHAPITRE IV

Effets dans l'Etat requérant de la demande de poursuite et de l'acceptation de celle-ci

Article 15

L'article 15, alinéa 1, détermine les pouvoirs de l'Etat requérant pendant la période intermédiaire.

A. La demande de poursuite a pour effet de faire perdre à cet Etat le droit de statuer sur l'affaire ou de la soumettre à la juridiction de jugement, ce qui va de soi étant donné que la demande implique la renonciation à ce droit.

L'Etat requérant conserve par contre celui de procéder à tous les actes d'instruction et à tous les actes de poursuite n'ayant pas pour effet de saisir la juridiction de jugement.

Al zal het voorbereidende onderzoek in het algemeen reeds goeddeels zijn verricht voordat het verzoek tot strafvervolgning wordt gedaan, het is toch zeer wel mogelijk dat na de indiening daarvan alsnog bepaalde verrichtingen in de verzoekende staat nodig blijken. Het zou in strijd met het belang van een goede rechtsbedeling zijn, wanneer zulke verrichtingen dan niet onverwijld zouden kunnen geschieden.

B. De onder A geschetste situatie duurt voort tot de ontvangst van de mededeling van de aangezochte staat omtrent de beslissing op het verzoek tot strafvervolgning, behoudens het geval waarin de verzoekende staat gebruik maakt van zijn bevoegdheid tot intrekking overeenkomstig artikel 4.

In het laatste geval herkrijgt die staat het recht tot vervolging in volle omvang.

Is de verdachte in de aangezochte staat voorlopig aangehouden, of zijn in die staat voorwerpen in beslag genomen, met toepassing van artikel 13 of 14 van het Verdrag, dan zal de verzoekende staat, om de beschikking over de persoon van de verdachte, dan wel over die voorwerpen, te verkrijgen, een daartoe strekkend verzoek tot de aangezochte staat hebben te richten overeenkomstig het Benelux-Verdrag aangaande de uitlevering en de rechtshulp in strafzaken.

C. In de volgende fase — dus in die waarin op het verzoek tot strafvervolgning is beslist — kunnen zich verschillende situaties voordoen.

- 1) Wanneer de aangezochte staat het verzoek afwijst, worden de beperkingen opgeheven die in artikel 15, eerste lid, aan de bevoegdheden van de verzoekende staat zijn gesteld. Deze laatste staat verkeert dan in dezelfde situatie als na intrekking van zijn verzoek.
- 2) Als de aangezochte staat het verzoek inwilligt, kan de verzoekende staat ingevolge artikel 15, tweede lid, geen enkele daad van vervolging meer verrichten zodra hij kennis heeft gekregen van de inwilliging. In dit geval komt het recht tot strafvordering immers, krachtens artikel 17, aan de aangezochte staat toe. De verzoekende staat behoudt dan nog slechts het recht tot het verrichten van daden van onderzoek in de zin van het ontwerp, d.w.z. handelingen (van opsporingsambtenaren) gericht op het verzamelen van bewijsmateriaal.

Het recht van de verzoekende staat tot voortzetting van de voorlopige maatregelen van vrijheidsbeneming van de verdachte en inbeslagneming van voorwerpen, die in die staat zijn genomen voordat de kennisgeving van inwilliging van het verzoek tot strafvervolgning werd ontvangen, eindigt op het tijdstip van die kennisgeving. Hieruit volgt, dat de aangezochte staat, om de beschikking te krijgen over de persoon van de verdachte die in de verzoekende staat is aangehouden of over de aldaar in beslag genomen voorwerpen, tegelijk met de kennisgeving van de beslis-

Sans doute a-t-il déjà procédé à la plupart de ces actes avant la demande de poursuite mais il se peut qu'après la transmission de celle-ci, certains actes se révèlent encore nécessaires dans l'Etat requérant et il serait contraire à l'intérêt de la justice qu'ils ne puissent être accomplis sans délai.

B. Cette situation se maintient jusqu'à la réception de la notification de la décision de l'Etat requis sur la demande de poursuite, sauf si l'Etat requérant fait usage de la faculté qui lui est reconnue par l'article 4, de retirer sa demande.

Dans ce dernier cas, l'Etat requérant reprend l'exercice intégral de son droit de poursuite.

Si l'inculpé a été arrêté provisoirement dans l'Etat requis et que des objets ont été saisis dans cet Etat, en application des articles 13 ou 14 du présent Traité, l'Etat requérant doit, s'il veut s'assurer de la personne de l'inculpé et obtenir la remise de ces objets, en faire immédiatement la demande à l'Etat requis dans les conditions prévues par le Traité Benelux d'extradition et d'entraide judiciaire en matière pénale.

C. En ce qui concerne la situation à l'expiration de la période intermédiaire, il y a lieu d'envisager plusieurs éventualités.

- 1) Si l'Etat requis refuse la demande, la limitation des pouvoirs de l'Etat requérant, prévue à l'article 15, alinéa 1, prend fin. L'Etat requérant se trouve dans la même situation que dans le cas de retrait de la demande.
- 2) Si l'Etat requis accepte la demande, l'Etat requérant ne peut plus, en vertu de l'article 15, alinéa 2, procéder à aucun acte de poursuite dès que l'acceptation lui a été notifiée. Dans ce cas, en effet, la poursuite appartient désormais à l'Etat requis, en vertu de l'article 17. Il ne conserve plus que le droit de procéder à des actes d'instruction, c'est-à-dire, dans le sens donné à ces mots dans le traité, à des actes tendant au rassemblement des preuves.

Le droit de l'Etat requérant de maintenir l'arrestation provisoire de l'inculpé et la saisie d'objets opérées dans cet Etat avant la notification de l'acceptation de la demande de poursuite prend fin au moment de cette notification. Il en résulte que si l'Etat requis entend s'assurer de la personne de l'inculpé arrêté dans l'Etat requérant et entrer en possession des objets qui y ont été saisis, il doit introduire auprès de cet Etat, en

sing, bij die staat een verzoek tot uitlevering en tot afgifte van de in beslag genomen voorwerpen aanhangig zal moeten maken overeenkomstig het Benelux-Verdrag aangaande de uitlevering en de rechtshulp in strafzaken.

- 3) Als de aangezochte staat, na het verzoek te hebben ingewilligd, van zijn beslissing terugkomt overeenkomstig artikel 3, vierde en vijfde lid, herkrijgt de verzoekende staat het recht tot strafvervolgning in volle omvang (art. 15, tweede lid), evenals in het hierboven, onder 1, bedoelde geval.

D. Het derde lid voorziet in het geval dat iemand zich, overeenkomstig het tweede lid van artikel 1, burgerlijke partij heeft gesteld in een strafzaak waarin overneming van de strafvervolgning is gevraagd.

In dat geval zal de burgerlijke partij zich zonder kosten kunnen terugtrekken uit het strafgeding, hetgeen met name van belang is in België en Luxemburg, waar de wetgeving bepaalt dat zij, in geval van terugtrekking, kan worden veroordeeld in de kosten van het geding.

Nadat het verzoek om overneming van de strafvervolgning is ingewilligd door de aangezochte staat, verliest de benadeelde van rechtswege de hoedanigheid van burgerlijke partij op het ogenblik waarop kennis wordt gegeven van de inwilliging van het verzoek.

In beide gevallen kan de benadeelde, hetzij zijn verordening aanhangig maken voor de burgerlijke rechter van de verzoekende staat, hetzij zich in de aangezochte staat als burgerlijke partij in het strafgeding voegen.

HOOFDSTUK V

Verjaring van het recht tot strafvordering

Artikel 16

In overeenstemming met de in het algemene deel van deze toelichting besproken uitgangspunten, bepaalt dit artikel de rechtsgevolgen die de overname van de strafvervolgning in de verzoekende staat en in de aangezochte staat heeft met betrekking tot de verjaring van het recht tot strafvordering.

1. In de verzoekende staat wordt de verjaring van het recht tot strafvordering met ingang van de datum van het, overeenkomstig de artikelen 6 en 7 ingediende verzoek tot strafvervolgning, geschorst tot de dag waarop de verzoekende staat, in de gevallen als bedoeld in artikel 15, het recht tot strafvervolgning herkrijgt, zonder dat deze schorsing evenwel langer kan duren dan zes maanden.

même temps qu'il notifie sa décision, une demande d'extradition et une demande de remise des objets saisis, dans les conditions prévues par le Traité Benelux d'extradition et d'entraide judiciaire en matière pénale.

- 3) Si, après avoir accepté la demande, l'Etat requis revient sur sa décision conformément à l'article 3, alinéas 4 et 5, l'Etat requérant reprend l'exercice intégral de son droit de poursuite (art. 15, alinéa 2), comme dans le cas visé au n° 1 ci-dessus.

D. L'alinéa 3 règle la situation de la partie civile dans le cas où la demande de poursuite a été faite conformément à l'article 1er, alinéa 2.

Il prévoit que la partie civile pourra se désister sans frais de son action, ce qui présente de l'intérêt notamment en Belgique et au Luxembourg où la législation prévoit que la partie civile peut, en cas de désistement, être condamnée aux frais de la procédure.

Il prévoit d'autre part, que si l'Etat requis accepte la demande, la personne lésée perd de plein droit sa qualité de partie civile dès le moment de la notification de l'acceptation.

Dans les deux cas, la personne lésée peut, soit saisir de son action la juridiction civile compétente de l'Etat requérant, soit se joindre, en qualité de partie civile, à l'action pénale intentée dans l'Etat requis.

CHAPITRE V

Prescription de l'action publique

Article 16

L'article 16 détermine conformément aux solutions indiquées dans la partie générale de l'exposé, la situation créée dans l'Etat requérant et dans l'Etat requis par la transmission de la poursuite, en ce qui concerne la prescription de l'action publique.

1. Dans l'Etat requérant, la prescription est suspendue à partir de la date de la demande de poursuite faite conformément aux articles 6 et 7 jusqu'au jour où, dans les cas prévus à l'article 15, l'Etat requérant reprend son droit d'exercer la poursuite, sans que cette suspension puisse toutefois se prolonger au-delà de six mois.

2. In het tweede lid wordt bepaald dat de verjaringstermijn in de aangezochte staat voor alle gevallen gelijkelijk een aanvang neemt op de dag waarop het strafbare feit werd gepleegd; ongeacht de vraag of die staat, zonder een tot hem gericht verzoek tot strafvervolgung, al dan niet reeds het recht had de verdachte krachtens zijn nationale wetgeving te vervolgen.

Voorts wordt in beide gevallen bepaald :

1° dat de verjaring wordt geschorst met ingang van de datum van het verzoek tot strafvervolgung tot aan de datum van de beslissing op dat verzoek ;

2° dat wanneer in de verzoekende staat de verjaring vóór de datum van het verzoek tot strafvervolgung gestuit of geschorst is ingevolge een omstandigheid die volgens de wetgeving van de aangezochte staat hetzelfde effect zou sorteren, deze omstandigheid geacht wordt de verjaring in de aangezochte staat eveneens te hebben gestuit of geschorst.

Een en ander heeft tot gevolg dat de aangezochte staat het verzoek tot strafvervolgung slechts met een beroep op het ontbreken van dubbele strafbaarheid kan afwijzen indien, met inachtneming van de omstandigheden die volgens het tweede lid worden geacht de verjaring te hebben gestuit of geschorst, de verjaringstermijn in de aangezochte staat op de datum van het verzoek tot strafvervolgung niettemin was verstreken. Dit geval kan zich met name voordoen wanneer de verjaringstermijn in de aangezochte staat korter is dan de wettelijk voorgeschreven termijn in de verzoekende staat.

HOOFDSTUK VI

Strafvervolgung in de aangezochte staat

Artikel 17

1. Het eerste lid van dit artikel bepaalt, dat inwilliging van het verzoek in beginsel tot gevolg heeft, dat de strafwet van de aangezochte staat toepasselijk wordt op het feit waarop het verzoek betrekking heeft, en dat de rechterlijke autoriteiten van die staat bevoegd worden overeenkomstig hun nationale wet over dat feit te oordelen.

2. In het tweede en derde lid is bepaald in hoeverre de strafwet van de aangezochte staat op het feit toepasselijk is in de gevallen voorzien in artikel 2, eerste en derde lid ; t.w. (a) wanneer het is begaan ten aanzien van een tot de openbare dienst van de verzoekende staat behorende persoon, instelling of zaak, en (b) wanneer het geen strafbaar feit naar het recht van de aangezochte staat oplevert, maar wel beantwoordt aan de omschrijving van een feit dat vermeld is op de aan het Verdrag gehechte lijst.

2. L'alinéa 2 fixe uniformément le point de départ du délai de prescription dans l'Etat requis au jour de l'infraction sans distinguer selon que cet Etat avait déjà ou non le droit de poursuivre l'inculpé en vertu de sa législation interne, indépendamment de toute demande de poursuite.

Il prévoit d'autre part, dans les deux cas :

- 1° que la prescription est suspendue à partir de la date de la demande de poursuite jusqu'à celle de la décision au sujet de cette demande ;
- 2° que si, dans l'Etat requérant, la prescription a été interrompue ou suspendue avant la date de la demande de poursuite en raison d'un acte qui produit pareil effet selon la législation de l'Etat requis, cet acte est considéré comme ayant également interrompu ou suspendu la prescription dans ce dernier Etat.

Il en résulte qu'à cet égard, la demande de poursuite ne pourra être refusée par l'Etat requis en se fondant sur l'absence de double incrimination, que si, compte tenu des actes que l'alinéa 2 considère comme ayant interrompu ou suspendu la prescription, celle-ci est néanmoins acquise dans cet Etat à la date de la demande de poursuite. Ce cas pourra notamment se présenter lorsque le délai de prescription sera, dans l'Etat requis, inférieur à celui prévu par la loi de l'Etat requérant.

CHAPITRE VI

Poursuite dans l'Etat requis

Article 17

1. L'alinéa 1 de cet article énonce qu'en principe l'acceptation de la demande rend la loi pénale de l'Etat requis applicable au fait sur lequel porte la demande et confère compétence aux autorités judiciaires de cet Etat pour statuer sur ce fait.

2. Les alinéas 2 et 3 précisent dans quelle mesure la loi pénale de l'Etat requis est applicable au fait lorsque celui-ci a été commis à l'égard d'une personne, d'une institution ou d'une chose de caractère public de l'Etat requérant ou lorsque le fait ne constitue pas une infraction selon la loi de l'Etat requis mais répond à la description d'une infraction figurant sur la liste annexée au Traité.

Voor de toepassing van de strafwet van de aangezochte staat moet, in het eerste van deze beide gevallen, het feit worden beschouwd als te zijn begaan ten aanzien van een overeenkomstige, tot de openbare dienst van die staat behorende persoon, instelling of zaak.

In het andere geval dient het feit te worden gekwalificeerd (dus in de rechterlijke uitspraak te worden aangeduid) volgens de wet van de verzoekende staat; de toepasselijke straf of maatregel is echter die welke in de wet van de aangezochte staat is voorzien voor het overeenkomstige, op de lijst vermelde, strafbare feit.

De tekst legt de rechter nog een andere beperking op bij het bepalen van de straf of maatregel dan die waarin zijn nationale wetgeving voorziet. Zoals reeds in het algemene deel van deze toelichting is opgemerkt, is het wenselijk gebleken de rechter te verbieden een zwaardere straf of maatregel op te leggen dan die welke in de wet van de verzoekende staat op het feit is gesteld. Het is immers in de geest van het Verdrag dat de rechter bij de beoordeling van de ernst van het feit binnen de grenzen blijft welke door de wet van die staat zijn gesteld.

Het Verdrag schrijft niet voor, dat de rechter rekening moet houden met de voorlopige hechtenis die de verdachte reeds mocht hebben ondergaan in de verzoekende staat. De rechter zal evenmin ten aanzien van de aftrek van die hechtenis moeten beslissen zoals hij zou doen wanneer het ging om voorlopige hechtenis toegepast krachtens zijn nationale wet. In België en Luxemburg is het in mindering brengen van voorlopige hechtenis trouwens voorgeschreven in artikel 30 van het Wetboek van Strafrecht. Naar geldend Nederlands recht (art. 27 W.v.S.) is de rechter op dit punt geheel vrij.

3. Het artikel bevat geen andere bepalingen omtrent de bevoegdheid van de rechterlijke autoriteiten van de aangezochte staat dan de algemene van het eerste lid.

Het leek niet noodzakelijk in het Verdrag een bepaling op te nemen tot vaststelling van de *ratione materiae* en de *ratione personae* bevoegdheid, de « absolute competentie », van de rechterlijke autoriteiten van de aangezochte staat om te oordelen over het feit waarop het verzoek betrekking heeft.

Deze bevoegdheden worden bepaald conform de wetgeving van de aangezochte staat met inachtneming van de toepasbare straf en de hoedanigheid van de verdachte.

Daarentegen leek het wel gewenst in het Verdrag een bepaling omtrent de *ratione loci* bevoegdheid, de « relatieve competentie », op te nemen teneinde moeilijkheden dienaangaande te vermijden.

Deze bepaling is vervat in artikel 20.

4. De nationale wet van de aangezochte staat is onbeperkt van toepassing op de omvang van de rechterlijke bevoegdheid.

Dans le premier de ces cas, le fait doit, pour l'application de la loi pénale de l'Etat requis, être considéré comme ayant été commis à l'égard d'une personne, d'une institution ou d'une chose correspondant, dans cet Etat, à celle qui est l'objet de l'infraction.

Dans le second cas, le fait doit être qualifié selon la loi de l'Etat requérant et sanctionné de la peine ou mesure prévue par la loi pénale de l'Etat requis pour le fait correspondant figurant sur la liste.

Le texte impose au juge une autre limite dans la détermination de la peine ou de la mesure que celle fixée par sa loi nationale. Comme il est précisé dans la partie générale de l'exposé, il a paru opportun d'interdire au juge de prononcer une peine ou une mesure plus grave que celles prévues par la législation de l'Etat requérant. Il est en effet dans l'esprit du Traité que le juge reste, dans l'appréciation de la gravité du fait, dans les limites établies par la législation de cet Etat.

Il n'y est pas dit que le juge doit tenir compte de la détention préventive déjà subie par l'inculpé dans l'Etat requérant. Le juge doit cependant prendre, à l'égard de cette détention préventive, la même attitude qu'à l'égard d'une détention préventive subie en vertu de sa propre loi. En Belgique et au Luxembourg, l'imputation de la détention préventive est obligatoire en vertu de l'article 30 du Code pénal. Aux Pays-Bas, la législation laisse cette imputation à l'appréciation du juge. (art. 27 du Code pénal)

3. L'article ne contient pas d'autres dispositions relatives à la compétence des autorités judiciaires de l'Etat requis, que la disposition générale inscrite à l'alinéa 1.

Il n'a pas paru nécessaire d'introduire dans le Traité une disposition déterminant la compétence *ratione materiae* et la compétence *ratione personae* des juridictions de l'Etat requis pour statuer sur le fait sur lequel porte la demande.

Ces compétences seront déterminées conformément à la législation de l'Etat requis, compte tenu de la peine applicable et de la qualité de l'inculpé.

Il a, par contre, été estimé souhaitable d'insérer dans le Traité une disposition relative à la compétence *ratione loci* afin d'éviter toute difficulté à cet égard.

Cette disposition fait l'objet de l'article 20.

4. La loi interne de l'Etat requis est applicable sans restriction quant à la compétence et aux pouvoirs des autorités judiciaires.

Daaruit volgt, dat de zaak in handen moet worden gesteld van de autoriteit die, naar gelang van de aard van het strafbare feit en de persoon van de verdachte, bevoegd is tot het instellen van de strafvervolgung.

Die autoriteit kan alle bevoegdheden uitoefenen die de nationale wet hem in overeenkomstige gevallen toekent.

Derhalve kan het openbaar ministerie de zaak seponeren, transactie voorstellen, een gerechtelijk vooronderzoek vorderen, dan wel de verdachte onmiddellijk dagvaarden voor de bevoegde rechter.

Evenzo kan de raadkamer een beschikking tot buitenvervolgstelling geven, dan wel de verdachte naar de terechtzitting verwijzen.

Tenslotte kan de rechter voor wie de zaak dient, de verdachte vrijspreken of ontslaan van rechtsvervolgung, dan wel een straf of maatregel opleggen, overeenkomstig de hierboven aangegeven regels omtrent de toepasselijkheid van de strafwet van de aangezochte staat.

5. Het vierde lid voorziet in een uitzondering op de voorafgaande regels omtrent de toepasselijkheid van de strafwet van de aangezochte staat en de bevoegdheid van de rechterlijke autoriteiten van die staat om over het feit te oordelen.

Het betreft het geval waarin de aangezochte staat, na inwilliging van het verzoek, deze alsnog intrekt overeenkomstig artikel 3, vierde en vijfde lid. Dan zijn de bovenbedoelde regels niet van toepassing, en de verzoekende staat herkrijgt het recht tot strafvervolgung met ingang van de dag waarop kennis van de afwijking wordt gegeven.

Artikel 18

Dit artikel heeft betrekking op het geval dat de strafvervolgung, overeenkomstig het recht van een der staten of van beide staten, afhankelijk is van het indienen van een klacht door degene ten opzichte van wie het strafbare feit is gepleegd.

Te denken is in het bijzonder aan gevallen van laster, smaad of eenvoudige belediging.

Zoals reeds in de aantekening bij artikel 1 werd opgemerkt, is een verzoek tot strafvervolgung betreffende een feit dat in de verzoekende staat alleen op klachte vervolgbaar is, slechts dan ontvankelijk, wanneer in die staat inderdaad een klacht is ingediend. Dit volgt uit de in artikel 1 gestelde eis, dat voor het feit in de verzoekende staat een straf of maatregel kan worden opgelegd. Van het, op verzoek, overnemen van de vervolgung door een andere staat kan immers alleen sprake zijn in gevallen waarin de autoriteiten van de verzoekende staat het recht tot strafvordering hebben.

Il en résulte que l'affaire doit être confiée à l'autorité compétente pour exercer la poursuite d'après la nature de l'infraction et la qualité de l'inculpé.

Cette autorité peut exercer tous les pouvoirs qui lui sont attribués par sa loi interne dans des cas identiques.

Ainsi, le ministère public peut classer l'affaire sans suite, proposer une transaction, requérir une instruction ou renvoyer directement l'inculpé devant la juridiction compétente.

De même, la Chambre du Conseil peut rendre une ordonnance de non-lieu ou renvoyer l'inculpé devant la juridiction de jugement.

Enfin, la juridiction de jugement saisie de l'affaire peut acquitter l'inculpé ou prononcer une peine ou mesure conformément aux règles énoncées ci-dessus quant à l'application de la loi pénale de l'Etat requis.

5. L'alinéa 4 prévoit une exception aux règles qui précèdent concernant l'application de la loi pénale de l'Etat requis et à la compétence des autorités judiciaires de cet Etat pour statuer sur le fait.

Elle concerne le cas où après avoir accepté la demande l'Etat requis retire son acceptation conformément à l'article 3, alinéas 4 et 5. Dans ce cas, ces règles cessent d'être applicables et l'Etat requérant recouvre le droit d'exercer la poursuite à partir de la date de la notification du refus.

Article 18

Cet article vise le cas où, suivant la législation de l'un des Etats ou de deux Etats, la poursuite est subordonnée au dépôt d'une plainte par la victime de l'infraction.

Tel est notamment les cas en matière de calomnie, de diffamation et d'injures.

Ainsi qu'il a été exposé dans le commentaire de l'article 1er, celui-ci prévoit déjà, en posant comme condition qu'une peine ou mesure puisse être appliquée pour le fait, que si une plainte est exigée dans l'Etat requérant, la demande de poursuite n'est recevable que si la plainte a été déposée dans cet Etat. Celui-ci ne peut, en effet, demander à un autre Etat d'exercer la poursuite que s'il est lui-même en droit de le faire.

Artikel 18 regelt dan ook slechts de gevallen waarin het vereiste van een voorafgaande klacht wordt gesteld hetzij alleen door de wet van de aangezochte staat, hetzij tevens door die van de verzoekende staat.

- 1) Is een klacht nodig naar het recht van beide staten, dan heeft een klacht die in de verzoekende staat is ingediend in de vorm en binnen de termijn door zijn interne wetgeving bepaald, dezelfde rechtskracht als een klacht die in de aangezochte staat op de aldaar wettelijk voorgeschreven wijze is gedaan. De intrekking van de klacht blijft echter onderworpen aan de wet van de verzoekende staat.
- 2) Wanneer alleen naar het recht van de aangezochte staat klacht nodig is, kan een vervolging in die staat worden ingesteld, als een klacht is ingediend in de vorm en binnen de termijn door zijn interne wetgeving bepaald.

Het tweede lid voorziet, voor wat het laatste geval betreft, tevens in de mogelijkheid, dat een strafvervolging in de aangezochte staat wordt ingesteld zonder dat de vereiste klacht is ingediend, mits :

- a) de klachtgerechtigde, al dan niet binnen de termijn voor het indienen van de klacht, op de hoogte gesteld wordt van het voornemen van het openbaar ministerie om tot strafvervolging over te gaan, en
- b) hij niet binnen een maand, te rekenen van het tijdstip waarop een aangetekend schrijven ter post is bezorgd waarmee het openbaar ministerie hem van het voornemen tot vervolging in kennis stelt, daartegen verzet heeft aangetekend.

De reden van deze bijzondere regel is dat de termijn voor het indienen van een klacht in Nederland afwijkt van die in België en Luxemburg. Terwijl in beide laatstgenoemde landen de klacht kan worden ingediend zolang het recht tot strafvordering nog niet is verjaard, eist de Nederlandse wet dat zij wordt ingediend binnen een termijn van drie of negen maanden na de dag waarop de klachtgerechtigde kennis heeft gekregen van het strafbare feit al naargelang van de omstandigheid of deze al dan niet in Europa verblijf houdt.

Daardoor zou het, in gevallen waarin een aan de voorwaarde van de klacht onderworpen verzoek tot strafvervolging aan Nederland wordt gedaan, mogelijk zijn dat de termijn voor het indienen van de klacht reeds is verlopen of op het punt te verlopen staat. Dit zou — zonder de bijzondere regeling van het tweede lid — een beletsel of een belemmering opleveren voor de strafvervolging.

Artikel 19

Dit artikel betreft de bewijskracht van stukken, betrekking hebbend op op ambtshandelingen terzake van de vervolging of het bijeenbrengen van bewijsmiddelen, die door de bevoegde autoriteiten van de verzoekende staat

L'article 18 ne règle, pour ce motif, que les cas où le dépôt préalable d'une plainte est prévu dans l'Etat requis, soit seulement dans cet Etat, soit en même temps que dans l'Etat requérant.

- 1) Si une plainte est exigée dans les deux Etats, la plainte déposée dans l'Etat requérant selon les formes et dans les délais prévus par la législation de cet Etat a la même valeur qu'une plainte qui aurait été déposée dans l'Etat requis selon les formes et dans les délais prévus par la législation de ce dernier Etat. Le retrait de la plainte reste néanmoins régi par la législation de l'Etat requérant.
- 2) Si une plainte n'est exigée que dans l'Etat requis, la poursuite peut y être exercée si la plainte a été déposée selon les formes et délais prévus par la législation de cet Etat.

L'alinéa 2 permet en outre, dans ce dernier cas, que la poursuite soit exercée dans cet Etat sans qu'une plainte y ait été déposée :

- a) si, dans le délai fixé pour déposer plainte ou même après l'expiration de ce délai, la personne habilitée à cette fin par la loi est informée de l'intention du ministère public d'intenter la poursuite et
- b) si cette personne ne s'y est pas opposée dans un délai d'un mois à compter du jour du dépôt à la poste du pli recommandé par lequel le ministère public l'a informée de son intention.

Le motif de cette règle particulière est que le délai pour le dépôt de la plainte n'est pas le même aux Pays-Bas qu'en Belgique et au Luxembourg. Tandis que dans ces deux derniers Etats la plainte peut être déposée aussi longtemps que la prescription de l'action publique n'est pas acquise, la législation des Pays-Bas qu'elle soit déposée dans un délai déterminé qui est de trois ou de neuf mois à compter du jour où la personne habilitée à le faire a eu connaissance de l'infraction, suivant que cette personne réside ou non en Europe.

Il en résulte que, dans le cas où une poursuite soumise à cette condition serait demandée aux Pays-Bas, il pourrait arriver que le délai pour déposer la plainte soit déjà expiré ou sur le point de l'être, ce qui, sans la règle particulière prévue à l'alinéa 2, ferait obstacle à la poursuite.

Article 19

Cet article concerne la force probante des documents relatifs aux actes de poursuite ou de rassemblement des preuves dressés par les autorités compétentes de l'Etat requérant, conformément aux lois et règlements qui y

overeenkomstig de wettelijke voorschriften van die staat zijn opgemaakt, hetzij voordat het verzoek tot strafvervolgning tot de aangezochte staat werd gericht, hetzij in de eerste fase nadat het verzoek werd gedaan, overeenkomstig artikel 15, eerste lid.

Deze processen-verbaal zullen in de aangezochte staat dezelfde bewijskracht hebben als waren zij opgemaakt door de bevoegde autoriteiten van die staat, behalve voor zover er ten gevolge van deze gelijkstelling meer bewijskracht aan zou toekomen dan zij in de verzoekende staat hebben.

HOOFDSTUK VII

Territoriale bevoegdheid

Artikel 20

In dit artikel, waarvan reeds melding werd gemaakt onder punt 3 van de toelichting op artikel 17, werden de gerechten van de aangezochte staat aangewezen die, afgezien van de in de nationale wet van die staat reeds genoemde gevallen, *ratione loci* bevoegd zijn om de oordelen over het feit waarop het verzoek betrekking heeft.

Het opnemen in dit artikel van competentieregels, die zijn opgesteld in samenhang met de in artikel 1 van het Verdrag geciteerde gevallen waarin aan een andere staat om het instellen van een strafvervolgning kan worden verzocht, leek noodzakelijk omdat niet al die gevallen zijn gedekt door de bepalingen van het interne recht waarin deze bevoegdheid wordt geregeld.

HOOFDSTUK VIII

Slotbepalingen

Artikel 21

Overeenkomstig de door de Raadgevende Interparlementaire Benelux-raad te kennen gegeven wens verleent deze bepaling aan het Benelux-Gerechtshof de bevoegdheid tot uitleg van het Verdrag en van de Bijlage.

Evenals het Verdrag aangaande de tenuitvoerlegging van rechterlijke beslissingen in strafzaken, kent het Verdrag aan het Hof slechts adviserende bevoegdheid toe.

De aandacht zij erop gevestigd dat het Gerechtshof bevoegd zal zijn zodra het Verdrag in werking zal zijn getreden, d.w.z. na de neerlegging van de tweede akte van bekrachtiging (art. 23, lid 2). Van dat ogenblik af zal het Hof dus kennis nemen van vragen van uitleg betreffende het Verdrag of de Bijlage, uitgaande van de Regeringen van de twee landen waar het Verdrag van kracht zal zijn: ten aanzien van door de Regeringen van het

sont en vigueur, soit avant la demande de poursuite, soit pendant la période intermédiaire, en vertu de l'article 15. alinéa 1.

Ces documents auront dans l'Etat requis la même force probante que s'ils avaient été dressés par les autorités compétentes de ce dernier Etat sans que cette assimilation puisse avoir pour effet de leur donner une force probante supérieure à celle qu'ils ont dans l'Etat requérant.

CHAPITRE VII

Compétence territoriale

Article 20

Cet article, dont il a déjà été fait mention au n° 3 du commentaire relatif à l'article 17, indique les tribunaux de l'Etat requis, qui, indépendamment des cas déjà prévus par la loi nationale de cet Etat, seront compétents, *ratione loci*, pour statuer sur le fait sur lequel porte la demande.

Les règles de compétence prévues par cet article, qui ont été établies en relation avec les cas énumérés à l'article 1er du Traité, dans lesquels une poursuite peut être demandée à un autre Etat, ont paru nécessaires en raison du fait que tous ces cas ne sont pas couverts par les dispositions de droit interne régissant cette compétence.

CHAPITRE VIII

Dispositions finales

Article 21

Conformément au vœu exprimé par le Conseil interparlementaire consultatif de Benelux, cet article détermine la compétence de la Cour de Justice Benelux pour connaître de l'interprétation du Traité et de son Annexe.

Comme le Traité relatif à l'exécution des décisions judiciaires rendues en matière pénale, le présent Traité ne donne à la Cour qu'une compétence consultative.

Il y a lieu de souligner que la Cour de Justice sera compétente dès que le Traité sera entré en vigueur, c'est-à-dire après le dépôt du deuxième instrument de ratification (art. 23, al. 2). C'est donc à partir de ce moment que la Cour pourra connaître des questions d'interprétation concernant la Convention ou son Annexe, soulevées par les Gouvernements des deux pays où le Traité sera entré en vigueur, tandis qu'à l'égard des questions posées

derde land gestelde vragen zal het Hof echter slechts bevoegd zijn nadat het Verdrag door dat land zal zijn geratificeerd (art. 23, lid 3).

Artikel 22

Dit artikel bevat de gebruikelijke bepalingen betreffende de mogelijkheid voor de Regering van het Koninkrijk der Nederlanden om de toepassing van dit Verdrag uit te breiden tot Suriname en de Nederlandse Antillen.

Artikel 23

De bepalingen van dit artikel betreffen de bekrachtiging van het Verdrag en het moment van inwerkingtreding. Evenals de drie op 26 november 1973 ondertekende civiel-rechtelijke Benelux-overeenkomsten (betreffende de agentuurovereenkomst, de dwangsom en het boetebeding) wordt ook in dit Verdrag bepaald dat het na neerlegging van de tweede akte van bekrachtiging in werking treedt tussen de twee landen die het goedkeurden. Ten aanzien van het derde Beneluxland zal het Verdrag in werking treden zodra ook dat land tot bekrachtiging zal zijn overgegaan.

Vóór genoemde datum gold als regel dat alle in Benelux-verband gesloten verdragen, overeenkomsten en protocollen (met uitzondering van een akkoord dat in de vorm van een toetredingsovereenkomst was gegoten) pas in werking konden treden na bekrachtiging door de drie partners. Als uitgangspunt voor deze regel gold dat voor alle Benelux-overeenkomsten de grondregel van het Unieverdrag gevolgd moest worden, d.w.z. eenstemmigheid tussen de drie landen.

Het denkbeeld om in bepaalde gevallen van dit principe af te wijken is voor het eerst naar voren gebracht in de vergadering van 27 maart 1971 van de Interparlementaire Beneluxraad (zie Handelingen Interparlementaire Raad nrs 85 en 86). Tijdens die vergadering werd de Regeringen voorgesteld de mogelijkheid te overwegen Benelux-overeenkomsten, na neerlegging van de tweede akte van bekrachtiging, reeds in werking te doen treden tussen de twee landen die tot ratificatie waren overgegaan. Sedertdien drong de Interparlementaire Raad bij herhaling aan op invoering van dit nieuwe systeem van inwerkingtreding.

De drie Regeringen hebben dit voorstel bestudeerd en op 2 juni 1973 tijdens de vergadering van de Interparlementaire Beneluxraad medegedeeld, dat, waar voor het in werking treden van Benelux-overeenkomsten die worden gesloten ter uitvoering van het Unie-Verdrag of rechtstreeks met dat Verdrag verband houden, niet kan worden afgeweken van de regel van eenstemmigheid tussen de drie partners, het systeem van inwerkingtreding na twee bekrachtigingen in beginsel aanvaardbaar is voor overeenkomsten, welke buiten het terrein van de Economische Unie liggen, en met name voor Benelux-overeenkomsten strekkende tot eenmaking van het recht (zie Handelingen Beneluxraad N 92 en 93, blz. 120).

par le Gouvernement du troisième pays, la Cour ne sera compétente qu'après la ratification du Traité par ce pays (art. 23, al. 3).

Article 22

Cet article contient les dispositions usuelles relatives à la possibilité pour le Gouvernement du Royaume des Pays-Bas d'étendre l'application du Traité au Surinam et aux Antilles néerlandaises.

Article 23

Les dispositions de cet article traitent de la ratification du Traité et du moment de son entrée en vigueur. Tout comme les trois conventions Benelux en matière civile signées le 26 novembre 1973 (concernant le contrat d'agence, l'astreinte et la clause pénale), le présent Traité dispose qu'il entrera en vigueur après le dépôt du deuxième instrument de ratification entre les deux pays qui l'auront approuvé. A l'égard du troisième pays du Benelux, il entrera en vigueur dès que ce pays l'aura ratifié à son tour.

Avant cette date, tous les traités, conventions et protocoles (à l'exception d'un seul accord élaboré sous forme de convention d'adhésion) conclus dans le cadre du Benelux nécessitaient pour être applicables une ratification par les trois partenaires. Il avait, en effet, toujours été admis que tous les accords Benelux devaient respecter la règle fondamentale du Traité d'Union, c'est-à-dire le consentement unanime des trois pays.

L'idée de déroger dans certains cas à ce principe a été émise pour la première fois à la réunion du Conseil interparlementaire du 27 mars 1971 (voir Annales du Conseil interparlementaire n°s 85 et 86). Il fut proposé à cette occasion aux Gouvernements d'étudier la possibilité de mettre en vigueur des conventions Benelux dès la deuxième ratification, avec effet entre les deux pays les ayant ratifiées. Depuis lors, le Conseil interparlementaire a insisté à plusieurs reprises sur l'adoption de ce nouveau système d'entrée en vigueur.

Les trois Gouvernements ayant examiné cette proposition, ont communiqué au cours de la séance du Conseil interparlementaire de Benelux du 2 juin 1973 que, s'il n'est pas possible de déroger à la règle fondamentale de l'accord unanime des trois partenaires pour la mise en vigueur des conventions conclues en exécution du Traité d'Union ou en rapport direct avec ce Traité, le système de l'entrée en vigueur après deux ratifications est en principe acceptable pour les conventions portant sur des objets si situant en dehors du domaine de l'Union économique, et notamment pour les conventions Benelux visant à l'unification du droit (voir Annales Conseil Benelux N 92 et 93, page 120).

De voordelen van het in werking treden na neerlegging van de tweede akte van bekrachtiging zijn uiteengezet in het Zestiende Gezamenlijk Verslag van de Regeringen aan de Interparlementaire Raad aangaande de samenwerking der drie landen op het gebied van de eenmaking van het recht (blz. 4-6 van document 132-1 van de Raad d.d. 31 augustus 1972).

Deze voordelen moeten in het onderhavige geval van bijzonder belang worden geacht. Immers, het overnemen van de strafvervolgning is een vorm van internationale rechtshulp waaraan hoe langer hoe meer behoefte blijkt te bestaan; dit geldt vooral op het gebied van de verkeersdelicten. Het is derhalve gewenst de onderhavige Benelux-regeling zodra mogelijk te kunnen toepassen. Tevens zij er op gewezen, dat op 15 mei 1972 in het kader van de Raad van Europa eveneens een verdrag inzake de overdracht van strafvervolgning is tot stand gekomen.

Het Benelux-Verdrag zou dan ook zo spoedig mogelijk van kracht moeten worden, ten einde het risico te vermijden dat ter zake in de loop van enkele jaren tussen de Beneluxlanden verschillende systemen zouden gelden; deze toestand zou zich immers voordoen indien het Europese Verdrag vóór het Benelux-Verdrag in werking treedt.

Bij de behandeling van de ontwerp-Bijlage van het onderhavige Verdrag tijdens de plenaire vergadering van de Interparlementaire Beneluxraad van 30 november 1973 werd door de Rapporteur voorgesteld ook dit Verdrag in werking te doen treden na bekrachtiging door twee van de drie landen. Daarop kon door de woordvoerder van de Regeringen worden medegedeeld, dat dienomtrent reeds tussen de Ministers van Justitie overeenstemming was bereikt (Handelingen N 94 blz. 46).

Artikel 24

Dit artikel verleent aan het Comité van Ministers de bevoegdheid de Bijlage van het Verdrag aan te passen, indien zulks noodzakelijk is ingevolge een wijziging van de wettelijke bepalingen van een der landen betreffende strafbare feiten, vermeld in de eerste kolom van de aan het Verdrag gehechte lijst. Opneming van dit artikel, dat is ingelast nadat de Interparlementaire Beneluxraad advies had uitgebracht over de ontwerp-Bijlage, leek noodzakelijk om te vermijden dat voor dergelijke louter formele aanpassingen een protocol zou moeten worden gesloten. In tegenstelling met hetgeen bepaald is ten aanzien van de, met de Bijlage van dit Verdrag overeenstemmende, lijst bedoeld in het Verdrag inzake de tenuitvoerlegging van rechterlijke beslissingen in strafzaken van 26.9.1968, zullen echter belangrijkere wijzigingen, zoals die betreffende strafbare feiten welke vermeld zijn in de eerste kolom van de lijst, slechts door middel van een protocol kunnen worden aangebracht. Het Comité van Ministers zal de in artikel 24 bedoelde aanpassingen kunnen verrichten zodra het Verdrag in werking zal zijn getreden, d.w.z. na ratificatie door twee van de drie landen.

Les avantages du système d'entrée en vigueur après le dépôt du deuxième instrument de ratification sont exposés dans le Seizième Rapport commun des Gouvernements au Conseil interparlementaire au sujet de la coopération entre les trois Etats en matière d'unification du droit (pages 4 à 6 du document 132-1 du Conseil en date du 31 août 1972).

Ces avantages prennent dans le cas présent une importance particulière. En effet, la transmission des poursuites constitue une forme d'entraide judiciaire internationale qui s'avère de plus en plus nécessaire ; ceci vaut surtout dans le domaine des infractions routières. Il est dès lors souhaitable de pouvoir appliquer au plus tôt le présent règlement Benelux. En outre il convient de signaler que le 15 mai 1972 une convention sur la transmission des procédures répressives a également été établie dans le cadre du Conseil de l'Europe.

Aussi le Traité Benelux devrait-il entrer en vigueur le plus tôt possible afin d'éviter l'inconvénient qu'au cours de quelques années des systèmes différents ne soient en vigueur dans ce domaine entre les trois pays du Benelux ; cette situation se présenterait en effet si la Convention européenne entrait en vigueur avant le Traité Benelux.

Au cours de l'examen du projet d'Annexe du présent Traité lors de la session plénière du Conseil interparlementaire de Benelux du 30 novembre 1973, le Rapporteur a proposé que ce Traité également entre en vigueur après sa ratification par deux des trois pays. Répondant à cette proposition, le porte-parole des Gouvernements a annoncé que les trois Ministres de la Justice avaient déjà marqué leur accord à ce sujet (Annales Conseil Benelux N. 94, page 48).

Article 24

Cet article donne compétence au Comité de Ministres pour procéder à l'adaptation de l'Annexe au Traité, rendue nécessaire à la suite d'une modification des dispositions légales d'un des trois pays relatives aux faits punissables mentionnés dans la première colonne de la liste annexée au Traité. Cet article, qui a été inséré après que le Conseil interparlementaire de Benelux ait donné son avis sur le projet d'Annexe, a paru nécessaire afin d'éviter de devoir recourir à un protocole pour procéder à ces adaptations qui sont de pure forme. Par contre, — et ceci à la différence de ce qui est prévu par le Traité sur l'exécution des décisions judiciaires rendues en matière pénale du 26.9.1968 concernant la liste correspondant à celle de l'Annexe au présent Traité — des modifications plus importantes telles que celles relatives aux faits punissables mentionnés dans la première colonne de la liste, ne pourront être faites que par la voie d'un protocole. Le Comité de Ministres pourra procéder aux adaptations prévues par l'article 24 dès le moment où le Traité entrera en vigueur, c'est-à-dire après sa ratification par deux des trois pays.

Artikel 25

In dit artikel wordt de wijze en de termijn van opzegging van het Verdrag geregeld. Tenzij het Verdrag door een der Regeringen wordt opgezegd, is de geldigheidsduur onbeperkt. Opzegging kan echter slechts geschieden na overleg tussen de drie Regeringen en niet voordat twee jaar zijn verlopen, sedert het Verdrag in werking is getreden.

Indien het Verdrag nog slechts tussen twee van de drie Regeringen in werking is, daar het derde land het nog niet heeft bekrachtigd, geldt de opzegging door een van beide slechts, voor het land dat haar heeft gedaan. Indien het andere land het Verdrag niet eveneens opzegt en het derde land het nadien bekrachtigt, zal het Verdrag in werking treden tussen beide laatstbedoelde landen, die het, op grond van artikel 25, lid 1, eerst zullen kunnen opzeggen na verloop van een termijn van twee jaar te rekenen van de datum van die inwerkingtreding af.

Indien het Verdrag tussen de drie landen van kracht is, blijft het, ingeval van opzegging door een van hen, tussen de beide andere landen van kracht.

Artikelen 26 en 27

In deze artikelen wordt — op dezelfde wijze als in andere Benelux-overeenkomsten — de procedure geregeld die na het van kracht worden van het Verdrag moet worden gevolgd, indien een der Regeringen om interne of internationale redenen een of meer bepalingen van het Verdrag of van de Bijlage zou willen wijzigen.

Uiteraard had in het Verdrag aan elk der Beneluxlanden een vetorecht toegekend kunnen worden, in die zin dat geen van hen daarvan had kunnen afwijken zonder de instemming van de twee andere landen. Een dergelijke bepaling zou weliswaar optimale waarborgen hebben geschapen voor de instandhouding van de eenheid van het geünificeerde recht, doch de striktheid van dit stelsel zou voor de betrokken Regering aanleiding kunnen zijn het Verdrag op te zeggen, terwijl een geringe wijziging genoegdoening zou kunnen verschaffen. Voor artikel 26 is derhalve een tussenoplossing gekozen: vrijheid tot wijziging doch verplicht vooroverleg tussen de drie Regeringen.

C. DE BIJLAGE

1. ALGEMEEN

In het Verdrag inzake het overnemen van strafvervolgingen en het Verdrag inzake de tenuitvoerlegging van rechterlijke beslissingen in strafzaken, wordt uitgegaan van het beginsel van dubbele strafbaarheid (strafbaarstel-

Article 25

Cet article règle les formes et délais de la dénonciation du *Traité*. Le *Traité* est conclu pour une durée indéterminée à moins qu'il ne soit dénoncé par un des Gouvernements. La dénonciation ne pourra cependant se faire qu'après consultation entre les trois Gouvernements et pas avant l'écoulement d'une période de deux ans à partir de l'entrée en vigueur du *Traité*.

Si le *Traité* n'est en vigueur qu'entre deux des trois pays, le troisième pays ne l'ayant pas encore ratifié, la dénonciation par l'un des deux pays ne produira son effet qu'à l'égard de celui qui l'aura notifié. Si l'autre pays ne le dénonce pas à son tour et si, par la suite, le troisième pays le ratifie, le *Traité* entrera en vigueur entre ces derniers pays et ceux-ci ne pourront le dénoncer, en vertu de l'article 25, alinéa 1, qu'après l'expiration d'un délai de deux ans à compter de la date de cette entrée en vigueur.

Si le *Traité* est en vigueur entre les trois pays, et qu'il est dénoncé par l'un d'eux, il restera en vigueur entre les deux autres.

Articles 26 et 27

Ces articles règlent — de la même manière qu'il a été fait dans d'autres traités Benelux — la procédure à suivre, après l'entrée en vigueur du *Traité*, au cas où un des Gouvernements désirerait modifier pour des raisons d'ordre interne ou international, certaines dispositions du *Traité* ou de l'Annexe.

Sans doute le *Traité* aurait pu accorder un droit de veto à chacun des pays du Benelux en ce sens qu'aucun d'eux n'aurait pu y déroger sans le consentement des deux autres. Une disposition de cet ordre préserverait certes l'unité du droit unifié, mais par sa rigueur, elle pourrait amener le Gouvernement intéressé à dénoncer le *Traité* alors qu'une modification limitée lui aurait donné satisfaction. C'est pourquoi l'article 26 adopte une solution intermédiaire : liberté de modifier, mais nécessité de consultation préalable entre les trois Gouvernements.

C. L'ANNEXE**1. GENERALITES**

Le *Traité* sur la transmission des poursuites et le *Traité* sur l'exécution des décisions judiciaires rendues en matière pénale exigent la double incrimi-

ling) als voorwaarde voor vervolging c.q. het tenuitvoerleggen van het strafvonnis (1).

Wil men de wederzijdse rechtshulp op een ruime schaal kunnen toepassen dan zal de voorwaarde van dubbele strafbaarheid ruim moeten worden opgevat. Hierop is o.a. gewezen in de gemeenschappelijke memorie van toelichting bij het onderhavige Verdrag (Hoofdstuk A, 3 « Beginselen van het Verdrag ») en in de toelichting op artikel 3 van het Verdrag inzake de tenuitvoerlegging van rechterlijke beslissingen in strafzaken. Zo zal de dubbele strafbaarheid aanwezig zijn :

1. indien het feit in de verzoekende staat strafbaar is, en in concreto ook strafbaar zou zijn in de aangezochte staat als het op het grondgebied van die staat was begaan (de bepalingen van de aangezochte staat betreffende de territoriale werking van de strafwet blijven derhalve buiten beschouwing) ;
2. indien het feit is begaan ten aanzien van een tot de openbare dienst (van de verzoekende staat) behorende persoon, instelling of zaak en onder de strafwet van de aangezochte staat zou vallen, als het was begaan ten aanzien van een overeenkomstige, tot de openbare dienst van die staat behorende, persoon, instelling of zaak (men denke b.v. aan het geval van weerspannigheid c.q. verzet tegen een ambtenaar in de rechtmatige uitoefening van zijn bediening).

Desondanks blijven er veel gevallen over waarin die dubbele strafbaarheid niet aanwezig is als gevolg van onderling verschillende inhoud van tot zekere hoogte met elkaar vergelijkbare strafbepalingen in de wetgeving van de drie landen, zonder dat dit verschil toegeschreven kan worden aan een principieel andere opvatting over de strafwaardigheid van de gedraging. Een voorbeeld is de regeling van het wegverkeer. De snelheids-, voorrangsen parkeerregels enz. vertonen verschillen zonder dat die verschillen wezenlijke betekenis hebben in die zin dat zij de uiting zouden zijn van een uiteenlopend normbesef. Men wil hetzelfde, in casu een ordelijke regeling van het wegverkeer met het oog op de verkeersveiligheid, doch streeft dit identieke doel op verschillende wijzen na.

Verder kunnen er verschillen zijn, zonder dat daaruit blijkt van een wezenlijk andere normopvatting, tengevolge van de specifieke geografische gesteldheid van een bepaald land (vgl. Nederlandse voorschriften betreffende de beschadiging van zeeweringen en Luxemburgse voorschriften omtrent de wijnbouw).

Zowel in het Verdrag inzake het overnemen van strafvervolgingen (art. 2) als in het Executieverdrag (art. 3) is daarom voorzien in het opstellen van een lijst als aanvulling op het beginsel van dubbele strafbaarheid. Daarbij

(1) Zie a) de artikelen 2 en 22 van het Benelux-Verdrag inzake het overnemen van strafvervolging en de daarbij behorende memorie van toelichting ;
b) het Benelux-Verdrag inzake de tenuitvoerlegging van rechterlijke beslissingen in strafzaken van 26 september 1968 : Benelux-Publikatieblad 1968-4 ; art. 3 ; memorie van toelichting blz. 30, 31, 47 en 48 ;
c) het Benelux-Verdrag inzake de uitlevering en de rechtshulp in strafzaken van 27 juni 1962, dat eveneens van het beginsel van dubbele strafbaarstelling uitgaat.

mination comme condition essentielle pour pouvoir exercer des poursuites ou exécuter un jugement pénal (1).

Si l'on se propose de faire largement appel à l'entraide judiciaire, la notion de double incrimination doit recevoir une interprétation large. Ceci est notamment mis en évidence dans l'exposé des motifs du présent Traité (Chapitre A, 3 « Principes du Traité ») et dans celui relatif à l'article 3 du Traité sur l'exécution des décisions judiciaires rendues en matière pénale. Ainsi la double incrimination doit être considérée comme étant remplie :

1. lorsque le fait est punissable dans l'Etat requérant et le serait également in concreto dans l'Etat requis s'il avait été commis dans cet Etat (il n'est donc pas tenu compte des dispositions de l'Etat requis concernant la portée et l'empire de la loi pénale) ;
2. lorsque le fait commis à l'égard d'une personne, d'une institution ou d'une chose de caractère public (de l'Etat requérant) tomberait sous le coup de la loi pénale de l'Etat requis s'il avait été commis à l'égard d'une personne, d'une institution ou d'une chose correspondantes dans ce dernier Etat (p. ex. la rébellion contre un fonctionnaire ou agent agissant régulièrement dans l'exercice de ses fonctions).

Il n'en reste pas moins de nombreux cas où les conditions de la double incrimination ne sont pas réunies parce que, tout en étant comparables jusqu'à un certain point, les dispositions pénales des trois pays présentent des divergences quant à leur contenu sans que cette situation puisse s'expliquer par une opposition de principe relativement au caractère répréhensible du comportement incriminé. Le code de la route en constitue un exemple frappant. S'il est vrai que les règles en matière de vitesse, de priorité et de stationnement présentent des différences, on ne doit pas attacher à celles-ci une valeur essentielle puisqu'elles ne traduisent pas une différence de conception de la norme. L'objectif est le même — dans le cas qui nous occupe l'écoulement ordonné et la sécurité du trafic — mais les voies suivies pour l'atteindre divergent.

D'autres différences encore peuvent tirer leur origine des conditions géographiques propres à chaque pays sans qu'elles ne soient le reflet d'une attitude fondamentalement différente du point de vue de la norme (cfr les prescriptions en vigueur aux Pays-Bas relatives aux détériorations des digues maritimes et les prescriptions luxembourgeoises en matière de viticulture).

Aussi le Traité sur la transmission des poursuites (art. 2) et le Traité d'exécution (art. 3) prévoient-ils tous deux l'établissement d'une liste complétant le principe de la double incrimination. Relevons à ce propos la diffé-

(1) Voir a) les articles 2 et 22 du Traité Benelux sur la transmission des poursuites et l'exposé des motifs y afférent ;
 b) le Traité Benelux du 26 septembre 1968 sur l'exécution des décisions judiciaires rendues en matière pénale. Bulletin Benelux 1968-4 ; art. 3 ; exposé des motifs pages 30, 31, 47 et 48 ;
 c) le Traité Benelux du 27 juin 1962 concernant l'extradition et l'entraide judiciaire en matière pénale repose également sur le principe de la double incrimination.

zij opgemerkt, dat deze lijst een bijlage zal vormen bij het Verdrag inzake het overnemen van strafvervolgingen, terwijl zij, ter uitvoering van artikel 57 van het Executieverdrag, wordt vastgesteld bij beschikking van het Comité van Ministers van de Benelux Economische Unie, nadat hiervoor het advies is ingewonnen van de Raadgevende Interparlementaire Beneluxraad. Dit verhindert echter niet dat de beide lijsten dezelfde inhoud krijgen.

Plaatsing van een bepaald feit, dat in een der drie landen strafbaar is, op de lijst brengt mee dat de op grond van die beide Verdragen in te roepen rechtshulp ook verleend zal kunnen worden, indien het feit in het aangezochte land niet als zodanig was strafbaar gesteld.

De hierna te bespreken lijst, die op basis van het vorenstaande is opgesteld, omvat verkeersovertredingen, alsmede overtredingen van bepalingen inzake visserij, jacht en vogelbescherming. Het gaat hier dus om feiten die naar hun aard al zeer gemakkelijk kunnen worden gepleegd door onderdanen van het ene land op het grondgebied van een der andere Beneluxpartners. In dit stadium, waarin met de toepassing van de Verdragen, op welke lijst betrekking zal hebben, nog geen ervaring is opgedaan, lijkt het voorhands doelmatig de lijst tot deze categorieën van veel voorkomende overtredingen te beperken. Naar gelang de behoefte daaraan in de strafrechtelijke samenwerking tussen de drie landen in een later stadium mocht rijzen, zal de lijst eventueel met andere, minder frequent voorkomende, feiten kunnen worden aangevuld.

Voordat de lijst werd samengesteld is een vergelijkend onderzoek ingesteld naar de strafbepalingen van de drie landen op het terrein van de verkeerswetgeving en de wetgeving inzake visserij, jacht en vogelbescherming. Daarbij bleek tussen de wetgevingen van de drie landen een grote mate van overeenstemming te bestaan in die zin, dat steeds dezelfde materiële gedragingen waren strafbaar gesteld.

Slechts in een zeer enkel geval vormde een bepaalde materiële gedraging onderwerp van een strafbepaling zonder dat daarvoor een equivalent in de strafwetgeving van de andere landen kon worden aangewezen. Als zodanig kan worden genoemd: het in Luxemburg bestaande verbod om door middel van een motorrijtuig skiërs voort te trekken en het verbod om op het hoogste punt van een weg de motor af te zetten om bij de afdaling benzine te besparen. Het gaat hier overigens om verboden van zo weinig materieel belang, c.q. ter zake waarvan bijna nooit wordt vervolgd, dat het niet nodig leek de lijst daarmee te belasten. Overigens zal in zo'n geval veelal samenloop aanwezig zijn met een ander feit, dat in de wetgeving van de drie landen wel strafbaar is gesteld (b.v. rijden op zodanig wijze dat de veiligheid op de weg in gevaar wordt gebracht).

Blijken dus vrijwel altijd dezelfde materiële gedragingen strafbaar te zijn gesteld — rijden met een hogere snelheid dan wettelijk is toegelaten, parkeren op bepaalde plaatsen of tijdstippen, het niet geven van voorrang

rence suivante entre les deux traités : dans le premier cas, la liste fera l'objet d'une annexe au Traité même tandis que, conformément à l'article 57 du Traité d'exécution, la liste sera établie par une décision du Comité de Ministre de l'Union Economique Benelux, prise sur l'avis du Conseil Interparlementaire Consultatif de Benelux. Cela n'empêche pas cependant que ces deux listes soient rendues identiques.

La mention sur la liste d'un fait déterminé punissable dans un des trois pays a pour conséquence que l'entraide judiciaire fondée sur ces deux Traités pourra également être accordée bien que le fait ne soit pas comme tel rendu punissable dans le pays requis.

La liste sur laquelle nous reviendrons plus loin et qui a été établie dans l'esprit qui vient d'être indiqué, comprend des infractions au code de la route et aux dispositions en vigueur en matière de pêche, de chasse et de protection des oiseaux. Il s'agit donc là de faits qui, par leur nature, peuvent très facilement être commis par les ressortissants d'un des pays du Benelux sur le territoire d'un autre pays du Benelux. Au stade actuel, c'est-à-dire à un moment où aucune expérience n'est encore acquise quant à l'application des traités auxquels la liste se rapportera, la méthode la plus rationnelle semble être de limiter la liste à ces catégories d'infractions qui sont les plus courantes. Ultérieurement et à mesure que la nécessité s'en fera sentir dans la coopération en matière pénale entre les trois pays, d'autres faits moins fréquents pourront être incorporés à la liste.

Un examen comparatif des dispositions pénales des trois pays dans les domaines de la circulation routière, de la pêche, de la chasse et de la protection des oiseaux, a précédé l'établissement même de la liste. Cet examen a révélé que les législations se recouvrent dans une large mesure en ce sens que ce sont toujours les mêmes actes concrets qui sont punissables.

Ce n'est que tout à fait exceptionnellement qu'un comportement concret déterminé faisant l'objet d'une disposition pénale dans un des pays ne trouve pas d'équivalent dans la législation pénale des autres pays. Un exemple de ce genre est l'interdiction luxembourgeoise de tracter des skieurs à l'aide d'un véhicule automoteur ou encore l'interdiction de couper le moteur au sommet d'une côté afin d'épargner de l'essence dans la descente. Il n'a pas paru nécessaire de surcharger la liste par ces interdictions peu importantes qui ne font presque jamais l'objet de poursuites. D'autre part, le fait répréhensible ira le plus souvent de pair avec une autre infraction explicitement prévue par la législation des trois pays (p. ex. conduite constituant un danger pour la sécurité routière).

Bien que dans presque tous les cas, ce soient les mêmes comportements concrets qui sont punissables — conduite à une vitesse dépassant celle légalement autorisée, contravention aux règles de stationnement, refus de la

onder bepaalde omstandigheden enz. — de inhoud van de delictsomschrijving loopt vaak, om niet te zeggen als regel, uiteen.

Zou de lijst nu alle strafbepalingen moeten vermelden die niet volkomen stroken met hetgeen de strafwetgeving van de andere landen ter zake bepaalt, dan zou zij al zeer onoverzichtelijk en onhanteerbaar worden. Zij gaat dan immers vele honderden strafbepalingen omvatten. Bovendien zou de lijst dan telkens moeten worden aangevuld of gewijzigd, namelijk vrijwel steeds wanneer de omvangrijke wetgeving op het gebied van het wegverkeer, de jacht, de visserij of de vogelbescherming, in een der drie landen een wijziging zou ondergaan. De opstelling van een dergelijke uitvoerige lijst zou dus niet alleen zeer tijdrovend maar ook onpraktisch zijn.

Overwegingen van doelmatigheid hebben daarom bij de samenstelling van de lijst voorop gestaan. Aangesloten is bij het systeem, dat ook in bijlage I van het Europees Verdrag inzake bestraffing van verkeersdelicten werd toegepast. Volstaan is met een zo kort mogelijke aanduiding van de materiële inhoud van de strafbepalingen, zonder dat die bepalingen zelf zijn uitgeschreven of aangeduid. Vermelding van een bepaald onderwerp op de lijst wil dus zeggen dat alle daarmee in verband te brengen nationale strafbepalingen onder de werking van het verdrag vallen, voor zover zij dit niet reeds deden uit hoofde van het beginsel van dubbele strafbaarheid.

Een onderwerp dat de bijzondere aandacht vroeg was het rijden onder invloed van alcoholhoudende drank (of verdovende middelen) c.q. het besturen van een voertuig met een hoger alcoholpromillage dan wettelijk is toegelaten. Het rijden onder invloed is in de drie landen strafbaar, zodat dit feit niet afzonderlijk op de lijst behoefde te worden vermeld. Dit ligt echter anders bij het besturen van een voertuig met een hoger alcoholpromillage dan wettelijk is toegelaten.

In Nederland is onlangs de wettelijk toelaatbare grens bij 0,5 gelegd. In Luxemburg ligt die grens thans bij 0,8 ‰ en in België bij 1,5 ‰. (In het laatste land kan de politie bovendien bij een gehalte van 0,8 ‰ of hoger een rijverbod opleggen).

Toevoeging van dit verbod aan de lijst zal dus betekenen dat een Belgische automobilist die wegens alcoholgebruik in Nederland werd geverbodigd, in België vervolgd zal kunnen worden, ook al was het geconstateerde alcoholpromillage van dien aard, dat hij daarvoor, indien het feit in België was gepleegd, daar te lande niet zou zijn vervolgd. Deze consequentie lijkt echter op zichzelf aanvaardbaar. Niemand zal immers willen betwisten dat een buitenlandse weggebruiker in een bepaald land zich aan de daar geldende verkeersregels behoort te houden, ook al zouden die regels in zijn eigen land anders luiden.

priorité dans certaines circonstances, etc. — dans la plupart des cas, pour ne pas dire dans tous les cas, il existe cependant des divergences entre les trois pays dans la façon de définir le contenu de l'infraction.

Si elle devait reprendre toutes les dispositions pénales des différents pays qui ne correspondent pas exactement à celles figurant dans la législation pénale des autres pays, la liste perdrait sa clarté et sa maniabilité. Dans cette hypothèse, il faudrait en effet qu'elle rende compte de plusieurs centaines de dispositions pénales. Elle devrait en outre constamment faire l'objet de modifications pour suivre les changements intervenus dans la volumineuse réglementation de chacun des trois pays dans le domaine de la circulation routière, de la chasse, de la pêche ou de la protection des oiseaux. L'établissement d'une telle liste demanderait donc énormément de temps et aboutirait en fin de compte à un instrument dénué de toute valeur pratique.

Ce sont donc des considérations d'efficacité qui ont présidé à l'établissement de la liste. Le système retenu est celui déjà adopté à l'annexe I de la Convention européenne pour la répression des infractions routières. On s'est limité en effet à une définition aussi brève que possible de la disposition pénale sans en citer le texte même ni y faire référence. La mention d'une matière déterminée sur la liste signifie donc que toutes les dispositions pénales s'y rapportant tombent dans le champ d'application du traité pour autant qu'elles n'y tombent pas déjà en raison du principe de double incrimination.

La conduite d'un véhicule en état d'intoxication alcoolique (ou sous l'empire de drogues) ou avec un taux d'alcoolémie prohibé par la loi a demandé une attention particulière. La conduite en état d'ivresse est punissable dans les trois pays et ne doit dès lors pas être mentionnée expressément sur la liste. La situation se présente par contre différemment à l'égard du taux d'alcoolémie maximum légalement autorisé.

Aux Pays-Bas, le seuil légal admissible a été fixé récemment à 0,5‰. Les chiffres actuels équivalents pour le Luxembourg et la Belgique sont respectivement de 0,8‰ et de 1,5‰ (en Belgique, la police peut en outre interdire de conduire à partir d'un taux de 0,8‰).

La présence dans la liste de l'interdiction de conduire résultant d'un taux d'alcoolémie prohibé signifiera donc qu'un automobiliste belge à qui il est dressé procès-verbal aux Pays-Bas pour conduite en état d'ébriété, pourra être poursuivi en Belgique même si le taux d'alcoolémie constaté n'était pas de nature à provoquer des poursuites en Belgique si la même situation s'y était présentée. Cette conséquence semble toutefois acceptable en soi puisqu'il est indéniable qu'un usager de la route se trouvant dans un pays étranger doit se conformer aux règles de la circulation en vigueur dans ce pays, même si celle-ci s'écartent des prescriptions de son propre pays.

2. DE VERSCHILLENDE IN DE LIJST GENOEMDE ONDERWERPEN

Wanneer de rechter in het land waar de overneming van de strafvervolging of de tenuitvoerlegging van het strafvonnis moet geschieden, kennis neemt van de stukken en constateert dat de strafvervolging of het vonnis betrekking heeft op een feit, dat niet in zijn land strafbaar is gesteld, dan zal hij in de hier besproken lijst moeten nagaan of het feit daarin is vermeld. De lijst is daarbij aldus geredigeerd, dat gemakkelijk kan worden vastgesteld aan welk strafbaar feit in het land van de rechter het feit, indien vermeld in de linkerkolom van de lijst, is gelijkgesteld.

Ook voor zover in een van de rechterkolommen voor eenzelfde rubriek meer dan één wettelijke bepaling is vermeld, zal het niet twijfelachtig zijn welke van die bepalingen in concreto zal moeten worden toegepast. Zo zal het in een geval waarin het feit behoort tot rubriek II.a (vissen zonder vergunning of akte) duidelijk zijn dat de Belgische rechter — aangenomen dat België het aangezochte land is — artikel 7 van de wet van 1 juli 1954 moeten toepassen wanneer gevist is zonder vergunning van de gerechtigde tot het viswater en artikel 23 van dezelfde wet wanneer gevist is zonder visakte.

I. Verkeersdelicten

De op dit onderwerp betrekking hebbende opsomming stemt voor een deel overeen met die vermeld in bijlage I van het Europees Verdrag inzake bestraffing van verkeersdelicten, naar welk Verdrag in de gemeenschappelijke memorie van toelichting bij het ontwerp-Verdrag inzake het overnemen van strafvervolgingen uitdrukkelijk is verwezen (R.I.B.R., 100-1, blz. 12). Uiteraard zijn niet vermeld die feiten waarbij dubbele strafbaarheid in de zin van het Verdrag bestaat, zoals dood of zwaar lichamelijk letsel door schuld, dan wel het doorrijden na aanrijding zonder dat de bestuurder aan zijn wettelijke verplichtingen heeft voldaan.

Bij de verschillende onderdelen van de lijst wordt nog het volgende opgemerkt :

- a. De documenten, die nodig zijn om van voertuigen gebruik te maken of te doen maken, zijn in de drie partnerlanden niet geheel aan elkaar gelijk. Zo correspondeert het Nederlandse kentekenbewijs, als bedoeld in artikel 9, eerste lid, onder 2°, van de Wegenverkeerswet, niet geheel met het Belgische inschrijvingsbewijs. In laatstgenoemd land ken men verder de z.g. leervergunning (zie art. 25 van het Koninklijk Besluit van 16 maart 1968 tot coördinatie van de wetten betreffende de politie over het wegverkeer), welke vergunning in de beide andere Beneluxlanden niet bekend is.

Het begrip « voertuig », dat ook in verschillende andere bepalingen van de lijst voorkomt, moet ruim worden opgevat. In beginsel vallen daar-
onder ook fietsen, handwagens enz.

2. MATIERES REPRISES DANS LA LISTE

Lorsque le juge du pays appelé à exercer des poursuites ou à exécuter la peine prend connaissance du dossier et constate à cette occasion que les poursuites ou la peine prononcée concernent un fait qui, dans son pays, n'est pas constitutif d'infraction, il devra vérifier si le fait en question figure dans la liste sous revue. Aussi la liste a-t-elle été établie de manière à y trouver rapidement à quelle infraction du pays du juge peut être assimilé le fait mentionné dans la colonne gauche.

Même dans les cas où dans l'une des colonnes de droite, plus d'une disposition légale est mentionnée pour une même rubrique, il ne sera pas douteux laquelle des dispositions devra être appliquée in concreto. Ainsi, dans le cas où le fait tombe sous la rubrique II.a. (pêcher sans autorisation ou permis), il sera clair que le juge belge — dans l'hypothèse où la Belgique sera le pays requis — devra appliquer l'article 7 de la loi du 1er juillet 1954 lorsque la pêche aura été pratiquée sans autorisation de l'ayant droit de la pêche, et l'article 23 de la même loi en cas de pêche sans permis.

I. Infractions routières

L'énumération reprise sous cette rubrique correspond en partie à celle figurant à l'annexe I de la Convention européenne pour la répression des infractions routières, à laquelle se réfère expressément l'exposé des motifs du projet du Traité sur la transmission des poursuites (C.I.C.B., 100-1, page 12). Les faits pour lesquels il y a double incrimination au sens du Traité, ne figurent évidemment pas dans la liste ; c'est ainsi qu'on n'y trouvera pas l'homicide involontaire, ni les dommages corporels graves involontaires ni l'interdiction faite aux usagers en cas d'accident de poursuivre leur route sans avoir observé les obligations qui leur incombent.

Les différentes rubriques de cette liste appellent encore les remarques suivantes :

- a. Les documents imposés pour conduire ou laisser conduire un véhicule ne sont pas tout à fait identiques dans les trois pays partenaires. C'est ainsi que le « kentekenbewijs » visé à l'article 9, alinéa premier sub 2° de la Loi néerlandaise sur la circulation routière (Wegenverkeerswet) n'est pas l'exact équivalent du certificat d'immatriculation belge. La Belgique utilise d'autre part un document inconnu dans les deux autres pays du Benelux : la licence d'apprentissage (voir art. 25 de la loi coordonnée le 16 mars 1968 relative à la police de la circulation routière).

La notion de véhicule, citée à plusieurs reprises dans la liste, doit être comprise au sens large. Elle couvre en principe également les vélos, les charrettes à bras, etc.

- b. Op dit onderwerp is reeds in het algemeen gedeelte van de memorie van toelichting ingegaan. Verwezen wordt naar art. 12, § 1, van de Luxemburgse wet van 14 februari 1955 tot regeling van het wegverkeer, zoals nadien gewijzigd en aangevuld bij de wet van 1 augustus 1971; resp. art. 34 van de reeds genoemde Belgische wet van 16 maart 1968; resp. art. 26 van de Nederlandse Wegenverkeerswet zoals onlangs gewijzigd.
- c. Het zich niet onderwerpen aan een bloed- of ademproef is in België en Luxemburg strafbaar (zie art. 34 onder 3° van de bovengenoemde Belgische wet van 16 maart 1968 resp. art. 12, § 5, van de hierboven genoemde Luxemburgse wet van 14 februari 1955). In Nederland is strafbaarheid van de weigering om medewerking te verlenen aan een onderzoek van uitgeademde lucht of een bloedonderzoek voorzien in de recent tot stand gekomen wet tot wijziging van de verkeerswet. Zodra deze wet in werking treedt zal het feit in alle drie de partnerlanden strafbaar zijn, zodat dan aan handhaving van het gestelde onder c. niet langer behoefte zal bestaan.
- d. Het hier vermelde feit kan thans reeds in beginsel in de drie landen worden vervolgd. De omstandigheden waaronder het rijverbod kan worden opgelegd, en de duur daarvan, zijn in de drie landen echter niet geheel uniform. Het leek daarom nuttig het feit als zodanig te vermelden.
- e. De bepalingen inzake de maximum-snelheid, die bestuurders van voertuigen moeten in acht nemen, lopen in de drie landen nogal uiteen. België kent verder een minimumsnelheid van 70 km per uur op de autosnelwegen. Overwogen wordt een dergelijke minimum-snelheid ook in Nederland verplicht te stellen.
- f. t/m i. Onder deze rubrieken valt een groot aantal belangrijke verkeersregels, die, hoewel naar inhoud in hoofdzaken in de drie landen dezelfde, op bijzondere punten veelal uiteenlopen.
- j. Deze rubriek vereist een terminologische toelichting.
- In de Belgische wetgeving wordt onderscheid gemaakt tussen twee situaties: enerzijds stilstaand voertuig (véhicule à l'arrêt), i.c. een voertuig dat niet langer stilstaat dan nodig is voor het in-of uitstappen van personen of voor het laden en lossen van zaken, en anderzijds stationerend voertuig (véhicule en stationnement), zijnde een voertuig dat langer stilstaat dan nodig is voor het in- of uitstappen van personen of voor het laden en lossen van zaken.
 - Ook in Luxemburg gebruikt men de termen « arrêt » en « stationnement », die hetzelfde begrip dekken als de Belgische definitie. Daarnaast kent de Luxemburgse wetgeving de term « parcage », waarmee wordt bedoeld het stilstaan op een plaats die als parkeerplaats staat aangegeven.
 - Dit laatste begrip treft men in Nederland aan in de term « parkeren », die het begrip « stationeren » in de zin van de Belgische en Luxem-

- b. Cette infraction a déjà été examinée de plus près dans la partie générale de l'exposé des motifs. Il est renvoyé à ce sujet respectivement pour chacun des pays à l'art. 12, § 1er, de la loi luxembourgeoise du 14 février 1955 concernant la réglementation de la circulation sur toutes les voies publiques, modifiée et complétée par la loi du 1er août 1971, à l'art. 34 de la loi belge précitée du 16 mars 1968 et à l'art 26, récemment modifiée, de la loi néerlandaise sur la circulation routière.
- c. Le refus de se soumettre à l'épreuve respiratoire ou la prise de sang est punissable en Belgique et au Luxembourg (voir respectivement l'art. 34 sub 3° de la loi belge précitée du 16 mars 1968 et l'art. 12, § 5, de la loi luxembourgeoise précitée du 14 février 1955). Aux Pays-Bas, le refus de prêter son concours à l'épreuve respiratoire ou à l'analyse du sang est réprimé par la loi, récemment adoptée, modifiant la loi sur la circulation routière. Dès l'entrée en vigueur de cette loi, le fait sera punissable dans les trois pays partenaires ; à ce moment la rubrique c de la liste aura donc perdu sa raison d'être.
- d. En principe, le fait mentionné à cette rubrique peut dès à présent faire l'objet de poursuites dans les trois pays. Toutefois, les circonstances déterminant l'interdiction et la durée de celle-ci ne sont pas uniformes dans les trois pays. C'est-là la raison pour laquelle il a paru utile de faire figurer le fait même dans la liste.
- e. Les dispositions des trois pays en matière de vitesse maximale que les conducteurs ne peuvent pas dépasser sont assez divergentes. La Belgique impose au surplus l'obligation de ne pas descendre en-dessous d'une vitesse de 70 km/h sur les autoroutes. On envisage aux Pays-Bas de prendre une mesure similaire.
- f. à i. Ces rubriques comprennent un grand nombre de règles de la circulation qui, si elles se recouvrent dans les grandes lignes quant au fond, divergent notablement sur des points particuliers.
- j. Cette rubrique appelle un commentaire du point de vue de la terminologie.
- La législation belge établit une distinction entre deux situations : d'une part celle du véhicule à l'arrêt (stilstaand voertuig) définie comme l'immobilisation pendant le temps requis pour l'embarquement ou le débarquement de personnes ou de choses et d'autre part celle du véhicule en stationnement (stationerend voertuig) définie comme l'immobilisation au-delà du temps requis pour l'embarquement ou le débarquement de personnes ou de choses.
 - Au Grand-Duché, on recourt également aux termes « arrêt » et « stationnement » qui ont un contenu identique à la définition belge. La législation luxembourgeoise connaît au surplus le mot « parcentage » appliqué à l'immobilisation à un endroit signalé comme lieu de parcentage.
 - Cette dernière notion se retrouve aux Pays-Bas dans le terme « parkeren » qui couvre également le stationnement au sens que lui donnent

burgse wetgeving dekt. De Nederlandse wetgeving kent slechts de twee termen « stilstand » en « parkeren ».

k. Deze rubriek handelt o.a. over de verplichting tot het dragen van een valhelm, voor welke verplichting in de drie landen verschillende voorschriften gelden.

- In Luxemburg geldt deze verplichting voor iedere bestuurder of passagier van een motorfiets met een cilinderinhoud van meer dan 125 cm³.
- In België geldt deze verplichting voor alle houders van een in België afgegeven identiteitskaart rijdende op een motorrijwiel (omschreven als een tweewielig voertuig, uitgerust met een motor met een cilinderinhoud van meer dan 50 cm³) of op een rijwiel met hulpmotor die een snelheid kan ontwikkelen van meer dan 40 km per uur.
- In Nederland geldt deze verplichting voor iedere bestuurder of passagier van een tweewielig motorvoertuig met uitzondering van bromfietsen (laatstbedoelde term slaat op voertuigen die zijn uitgerust met een verbrandingsmotor met een cilinderinhoud van ten hoogste 50 cm³ en die voor zover hun bouw betreft alle voor fietsen normale eigenschappen bezitten). Een verplichting voor bromfietzers tot het dragen van een helm is thans in Nederland in een vergevorderd stadium van voorbereiding.

I. Tussen de veiligheidseisen en andere technische voorschriften waaraan voertuigen en hun lading moeten voldoen, bestaan in de drie partnerlanden verschillen, zonder dat daaraan een wezenlijk andere strafrechtsopvatting ten grondslag ligt.

II. Visserijdelicten

In de lijst zijn de voornaamste denkbare overtredingen van de in de verschillende partnerlanden bestaande visserijbepalingen opgenomen. De differentiatie in de drie landen op dit terrein is soms nogal groot. Om deze reden was een beperking tot enkele hoofdrubrieken geboden.

III. Jacht- en vogelbeschermingsdelicten

Hetgeen hierboven is opgemerkt ten aanzien van de visserijdelicten geldt ook voor de hier gerubriceerde delicten. Een zekere mate van eenheid kon intussen worden gerealiseerd ten gevolge van de inwerkingtreding van de op 10 juni 1970 tot stand gekomen Benelux-Overeenkomst op het gebied van de jacht en de vogelbescherming. Voor de in deze rubriek gebezigde terminologie is aansluiting gezocht bij die Overeenkomst.

Bij de onder b. vermelde « weersomstandigheden » kan b.v. worden gedacht aan het in Nederland bestaande verbod om te jagen op waterwild, dat zich bevindt in de nabijheid van wakken of bijten in het ijs, op wild dat ten gevolge van hoge waterstand zich ophoudt op hooggelegen gedeelten van het terrein, bij spoor sneeuw enz. (zie artikel 26 van de Jachtwet).

les législations belge et luxembourgeoise. La législation néerlandaise quant à elle ne connaît que les deux termes : « stilstand » et « parke- ren ».

k. Cette rubrique vise notamment le port obligatoire du casque qui est soumis à des prescriptions différentes dans les trois pays.

- Au Luxembourg, l'obligation s'applique à tout conducteur ou passager d'une motocyclette dont la cylindrée dépasse 125 cm³.
- En Belgique, sont soumis à l'obligation les porteurs d'une carte d'identité délivrée en Belgique, circulant sur une motocyclette (définie comme un véhicule à deux roues pourvu d'un moteur d'une cylindrée supérieure à 50 cm³) ou sur un cyclomoteur pouvant dépasser la vitesse de 40 km/h.
- Aux Pas-Bas, l'obligation concerne tout conducteur et passager d'un véhicule automoteur à deux roues à l'exception des « bromfietsen » (ce terme désigne les véhicules pourvus d'un moteur d'une cylindrée maximum de 50 cm³ et présentant toutes les caractéristiques normales de construction de la bicyclette). Dans ce pays, une réglementation imposant le port du casque aux conducteurs de ces véhicules se trouve à un stade fort avancé de préparation.

l. Il existe des différences entre les trois pays du point de vue des conditions techniques et de sécurité auxquelles doivent répondre les véhicules et leur chargement sans que ces divergences s'expliquent par une conception de base différente en matière pénale.

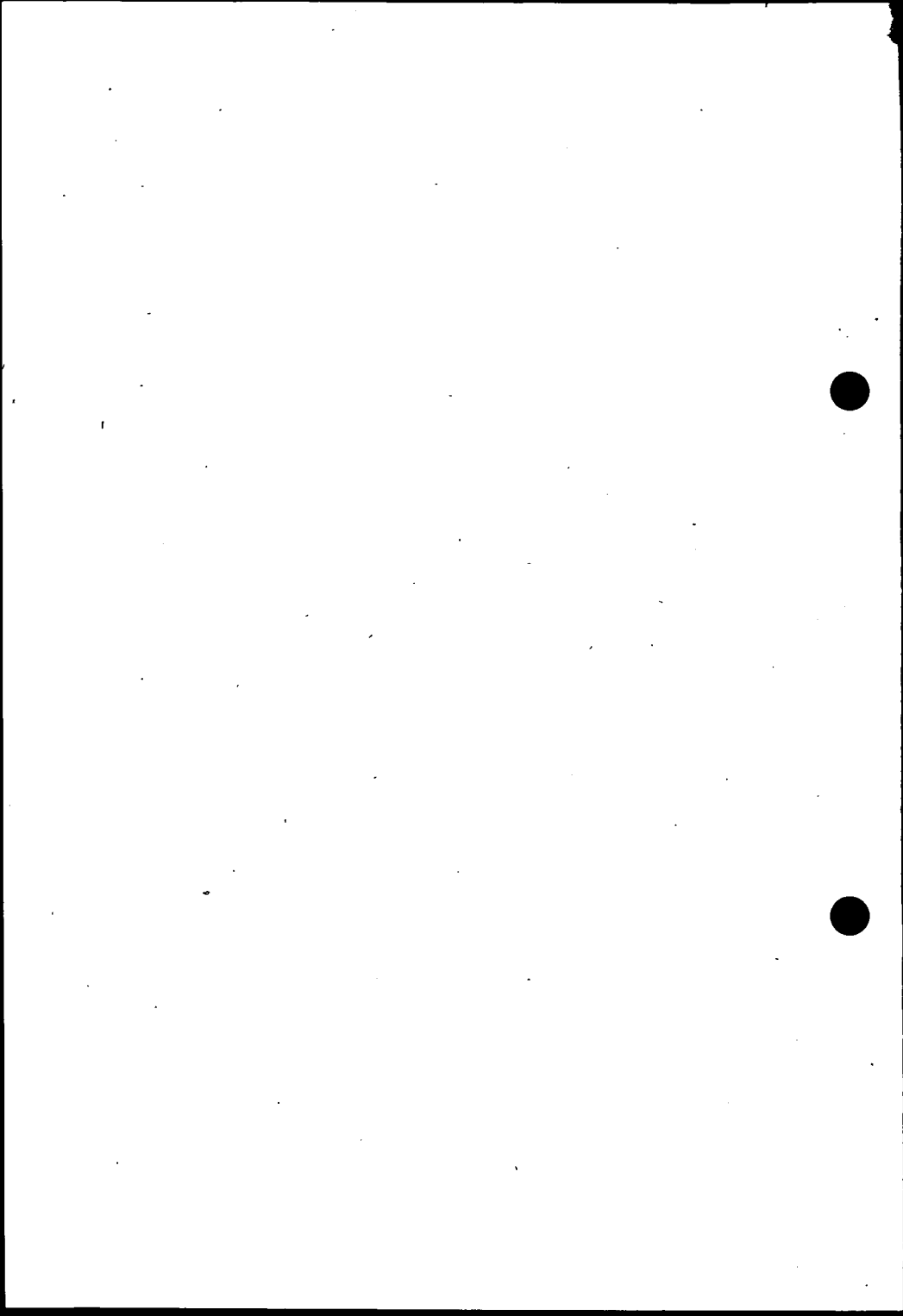
II. Infractions aux dispositions sur la pêche

La liste mentionne les infractions possibles les plus importantes aux dispositions en vigueur dans les différents pays partenaires dans le domaine de la pêche où les divergences sont parfois relativement grandes. Ainsi s'explique pourquoi il a fallu se limiter à quelques rubriques générales.

III. Infractions aux dispositions sur la chasse et sur la protection des oiseaux

La remarque faite ci-dessus à l'égard de la pêche vaut également pour la présente rubrique. Une certaine uniformité a toutefois pu se réaliser à la suite de l'entrée en vigueur de la Convention Benelux du 10 juin 1970 en matière de chasse et de protection des oiseaux. La terminologie utilisée dans la présente rubrique s'inspire de cette dernière Convention.

A propos des circonstances climatologiques dont il est question sub b., on peut penser par exemple aux interdictions néerlandaises de chasser le gibier d'eau se trouvant à proximité de parties de plans d'eau non prises par le gel ou à proximité d'ouvertures pratiquées dans la glace, de chasser le gibier réfugié sur des élévations de terrain en cas d'inondation ou encore de chasser par temps de neige (voir article 26 de la Loi sur la chasse).

BENELUX TIJDSCHRIFT

In dit tijdschrift worden artikelen gepubliceerd over actuele onderwerpen betreffende de Benelux-samenwerking, alsmede economische en sociale overzichten uit de drie landen.

In een bijlage worden statistische tabellen opgenomen.

De prijs voor een jaarabonnement op dit tweetalig tijdschrift — Nederlands-Frans — bedraagt Fr 200,— of f 15,— (per nummer Fr 70,— of f 5,—).

Voor de verkoopadressen raadplegen men de achterzijde van deze omslag.

NIET PERIODIEKE PUBLIKATIES VAN HET SECRETARIAAT-GENERAAL

Het Secretariaat-Generaal geeft ook niet periodieke publikaties uit o.m. op sociaal, financieel en statistisch gebied. De volledige lijst van de niet periodieke publikaties is verkrijgbaar op het Secretariaat-Generaal van de Benelux Economische Unie, Regentshapsstraat 39, 1000 Brussel.

REVUE BENELUX

Ce Bulletin trimestriel publie des articles traitant de l'actualité de la coopération Benelux ainsi que de sujets économiques et sociaux relatifs aux trois pays.

Une annexe à ce Bulletin publie des tableaux statistiques.

Le prix de l'abonnement annuel à ce bulletin bilingue — français et néerlandais — s'élève à Fr 200,— (le numéro Fr 70,—).

Pour les adresses des bureaux de vente, prière de consulter le dos de la présente couverture.

PUBLICATIONS NON PERIODIQUES DU SECRETARIAT GENERAL

Le Secrétariat général édite également des publications non périodiques traitant notamment de questions sociales, financières et statistiques. La liste complète de ces publications peut être obtenue au Secrétariat général de l'Union économique Benelux, 39, rue de la Régence, 1000 Bruxelles.

PRIJZEN

Het **Benelux-Publikatieblad** kost F 0,80 ($\pm 5\frac{1}{2}$ cent) per bedrukte bladzijde.

Facturering van abonnementen geschiedt per trimester.

Dit nummer kost fl 7,20 of F 105,—

Band 4/III kost fl 4,50 of F 65.

De volledige verzameling der **Benelux-Basisteksten** (t/m de 75e aanvulling, losbladig, in 10 plastic banden) kost fl 296,40 of F 4.298.

PRIX

Le **Bulletin Benelux** coûte F 0,80 la page imprimée.

Les abonnements sont facturés par trimestre.

Le présent numéro coûte F 105,—.

Tome 4/III coûte F 65.

La collection complète des **Textes de Base Benelux** (y compris le 75e supplément, sur feuilles mobiles, 10 reliures en plastic) coûte F. 4.298.

KANTOREN voor VERKOOP
en ABONNEMENTEN:

België

BELGISCH STAATSBLAD

Leuvenseweg, 40, 1000 Brussel.

Uitsluitend door overschrijving van het verschuldigde bedrag op PCR 50.80 van het Bestuur van het Belgisch Staatsblad te Brussel.

*Nederland, Luxemburg en
derde landen*

STAATSUITGEVERIJ

Chr. Plantijnstraat, 's-Gravenhage

BUREAUX de VENTE
et d'ABONNEMENTS:

Belgique

MONITEUR BELGE

40, Rue de Louvain, 1000 Bruxelles.

Exclusivement par virement au CCP 50.80 de la Direction du Moniteur belge à Bruxelles.

*Pays-Bas, Luxembourg et
pays tiers*

STAATSUITGEVERIJ

Chr. Plantijnstraat, La Haye (Pays-Bas)
